

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any IX N.º 451

Setmana del 15 al 21
de maig del 1988

Director:
Joan E. Jarque i Jutglar

Preu: 90 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

"En una situació de pluralisme, cada vegada més accentuat, quan la societat civil necessita cada vegada més l'aportació de tots els qui la componen, l'Església no pot callar o contentar-se amb un parlar quasi-confidencial."

Mons. Vilnet

AFINANT

Maria de l'Ascensió

JOAN E. JARQUE y
i JUTGLAR

No sabem quan va morir Maria la mare de Jesús. El temps —poc o molt— que visqué després de l'Ascensió ens obre un capítol fascinant per a la mística cristiana, és a dir per a la vida interior, de la qual cap cristià pot excusar-se (altrament, què vol dir "estigueu units a mi com els sarments al cep...", "si les meves paraules resten en vosaltres...", "pregueu sempre..."?). Maria visqué d'una manera única, irrepetible, una vida d'unió amb el seu Fill des que el va concebre fins que el gaudí ressuscitat; una vida teixida, tramada i ordida, d'unió maternal i d'atenció discipular. Nogensmenys romangué unida a Ell "assegut a la dreta del Pare". Si Jesús s'endugué al Cel, "com captiva" d'Ell i, per tant, deslliurada, la humanitat fins aleshores "captiva" de la mort, fou gràcies a la carn que rebé de Maria. El temps que ella restà encara a la terra inaugurà, mare i mestra, la "nova existència" cristiana: la dels fills, la vida dels quals, "oculta en Déu" als ulls mortals, és plena i joiosa "en Crist".

MICHEL EXPERT

Generacions de preveres

Pàg. 3

Viatge del Papa a Llatinoamèrica

Pàg. 7

Declaracions del bisbe
d'Urgell, Dr. Joan Martí i Alanís,
a "Catalunya Cristiana"

(Pàg. 11)

"Les coses com són, la veritat"

15 de maig Dia Mundial dels
Mitjans de Comunicació Social

"La cultura cristiana, pensada i realitzada en català, en relació a les altres cultures, ha de saltar una altra barrera. El poble i els cristians de Catalunya hem de fer costat a allò que és nostre."

ACTIVITATS DE L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

MES DE MARIA DINS "L'ANY MARIÀ"

*"Benaurada Tu
que has cregut..."*

ARTISANATS DES MONASTÈRES DE BETHLÈEM

**PER HONORAR LA MARE DE DÉU AQUEST MES
DE MAIG, PER REGAL DE PRIMERA COMUNIÓ ETC...
"CATALUNYA CRISTIANA" T'OFEREIX**

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms

Domicili Població DP

Desitja adquirir:

Quantitat

Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes. ptes.

Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar, català i castellà. ptes.

Posters a 100 ptes. la unitat ptes.

Imatge de sobretaula 195 Ptes ptes.

Medalla magnètica pel cotxe 850 Ptes ptes.

Abonament per reemborsament ☐ , taló ☐ , o personalment ☐

Total

Envieu-les a "AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA" Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A. 08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

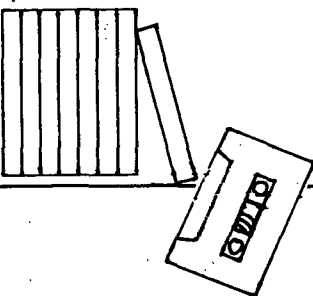
PENTACOSTA 1987

ANY MARIÀ

ASSUMPCIÓ 1988

- Què és Déu per l'home d'avui?
- L'home el somiador de l'impossible o la imatge de Déu?
- Per què hi ha el mal en el món?
- Què és el mal i què és el pecat? Tenen remei?
- Què vol dir la salvació? I la redempció?
- Què vol dir creure en Jesucrist?
- L'acceptació dels misteris cristians no és alienant?
- No en tenim prou amb la ciència per a viure i morir?
- Per què un Home-Déu?
- I l'escàndol de la Creu?
- La resurrecció de Jesucrist és un fet històric?
- Que en feu de l'Esperit Sant?
- Per què una Església per anar a Déu?

- Per fruit moltes estones de meditació cristiana
- Una formació actualitzada de la nostra fe
- Temes de sempre exposats amb un llenguatge d'avui
- Podem assegurar que... són realment apassionants

*Una resposta coherent a aquestes i moltes altres
preguntes la trobarem a les*

9

cassettes

d'una hora de duració
cadascuna amb
el curset sobre
ELS GRANS TEMES

DE LA FE CRISTIANA, AVUI
del Dr. Joan E. Jarque

PER DEMANAR LES CASSETTES

Data de del 1988
Desitjo m'enviïn les 9 cassettes, amb les Conferències del Dr. Joan E. Jarque,
sobre "ELS GRANS TEMES DE LA FE CRISTIANA, AVUI". Faig efectiu el seu
import de 5.850 ptes., adjuntant xec barrat a nom de l'Associació d'Amics de
Catalunya Cristiana.

☐ Marqui amb una creu, si desitja que les hi enviï per reemborsament,
més despeses de tramesa.

Nom

Adreça

Població

C.P. Signatura

.....
.....
.....
.....
.....

L'ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA CONTRIBUEIX ECONÒMICAMENT
QUE CADA SETMANA SURTI AL CARRER CATALUNYA CRISTIANA

PER INFORMACIÓ: Plaça Urquinaona, 11 - 3er. 3a. A
08010 BARCELONA - Telf.: 301 37 18

**FES-TE AMIC...
T'esperem!**

EDITORIAL

El dia 27 d'abril proppassat, solemnitat de la Mare de Déu de Montserrat, patrona principal de Catalunya i de les diòcesis catalanes, els bisbes de Catalunya anaren en pelegrinatge —tal com ens diu una nota oficial— al santuari de Montserrat, i hi celebraren la missa conventual d'aquell dia que esdevingué així, per voluntat expressa dels bisbes, la **jornada catalana de l'Any Marià**. Moguts pel seu zel de pastors —continua la nota esmentada— feren explícita, d'aquesta manera, la confiança que els homes i les dones de les terres i dels bisbats catalans tenen en el patronatge de la Mare de Déu de Montserrat i posaren, una vegada més, sota la protecció maternal de Maria el creixement en la fe dels cristians de Catalunya i totes les necessitats del nostre poble.

Com a cronistes de l'actualitat religiosa ens pertoca subratllar la importància d'aquest acte que, per la senzillesa amb que es produí, podria passar desapercebut com un gest més de la pietat montserratina habitual en el nostre poble. Ja el fet que foren tots els bisbes de Catalunya els que enguany acudiren a Montserrat per a concelebrar-hi l'Eucaristia —quan habitualment els altres anys la celebra només l'arquebisbe de Barcelona— dona un relleu especial a aquest gest. Estem en condicions de poder afirmar que hi ha hagut, per part dels nostres bisbes, la voluntat expressa de realitzar aquell acte que,

Un gest important dels nostres bisbes a Montserrat

segons l'espiritualitat del beat Grignon de Montfort, s'anomena la "consagració" a la Mare de Déu, espiritualitat de la qual n'és un exemple prou conegut el nostre Papa que l'expressa en la seva divisa episcopal —"Totus tuus" (Tot vostre)— i que la va realitzant sistemàticament, consagrant a la Mare de Déu els diferents països en ocasió de les visites a llurs santuaris marians.

Els nostres bisbes, doncs, en la festivitat de la Mare de Déu de Montserrat, i aprofitant l'avinentesa única de la coincidència —per què no providencial?— de la celebració de l'Any Marià i del Mil·lenari de Catalunya han volgut consagrar la nostra nació al cor d'aquella Mare a la qual Jesús confià el seu deixeble preferit i, amb ell, tots els deixebles venidors: la seva Església. És tota la realitat catalana —Catalunya— la que els bisbes consagren a Maria tal com es desprèn del context de la pregària, d'una solemnitat ex-

cepcional, amb la qual conclogué l'homilia. Confiar a la Mare de Déu els homes i les dones d'un país és confiar-li també llurs problemes, llurs vicissituds, el marc temporal que els envolta amb els seus valors, tradicions, sofrances i esperances...

Cal remarcar que l'expressió "confiem al vostre Cor de Mare", escollida després d'una consulta autoritzada, és justa i teològicament més apropiada, ja que és per la fe i el baptisme que som consagrats a Déu en Jesucrist el qual ens "confia" a la sol·licitud maternal de la seva Mare, constituint-la així Mare de tota l'Església. És aquesta altíssima missió eclesial de Maria, subratllada pel Concili Vaticà II i recordada recentment per l'encíclica de Joan Pau II "Redemptoris Mater", que els bisbes catalans han volgut reconèixer i invocar solemnement i públicament en l'avinentesa històrica que comentem.

Ens resta ara a tots els cristians de Catalunya treure totes les conseqüències de vida cristiana, individual i col·lectiva, que es desprenen d'aquest gest dels nostres bisbes, perquè no resti només una fórmula convencional i buida de contingut. Tanmateix, molts indicis ens permeten esperar que aquest Any Marià marcarà la nostra història eclesial, sense grans esclats, com una fita important.

Fa unes setmanes vaig acompanyar un sacerdot que, després de dubtar molt, havia decidit entrar en una casa de jubilats en la seva diòcesi d'origen. L'edat i el seu estat de salut, l'havien fet desistir del seu desig de continuar servint.

Durant aquest viatge amb cotxe, en un fred matí d'hivern, enfront d'aquest futur precari com si fes un balanç, va explicar-me la seva vida sacerdotal en els diversos ministeris que li havien estat confiats. A la meua pregunta: "En quin ministeri heu estat més feliç?", va respondre'm sense la més petita ombra de dubte que "tots li havien donat molt de goig perquè havia pogut servir el Senyor en allò que el Senyor volia".

Dir això en un moment humanament difícil em va semblar que era el testimoni que, per la seva simplicitat, il·luminava tota la seva vida de sacerdot, i tota vida de sacerdot.

Em vénen a la memòria aques-

tes altres paraules plenes de fracs i descoratjament de sacerdots que ja s'han retrobat amb Aquell que els havia cridat al seu servei: "Jo he desitjat ser sacerdot d'una Església que ja no existeix" o "jo crec en Déu però no sé si creure en l'Església".

Experiències oposades? ¿Contradictòries? No, sinó que són expressió d'una mateixa voluntat de realitzar totalment la seva vida en Jesucrist al servei dels germans. El temperament, els mitjans com la història de cada un explica aquests judicis i constatacions diferents.

És fàcil oposar els tipus d'experiències, les generacions, sobretot en un cos sacerdotal en el qual els ancians són, en molt, els més nombrosos i evidentment en

MICHEL EXPERT
Prevere a Gironde

posició de ser criticats, contestats en allò que han fet i en el què són.

Al revolt d'un camí, al tombant d'una vida, en l'encontre fortuït, en l'acompanyament quotidià s'aclearix tot de cop això que la grisor dels dies tenyeix d'incomprensió i d'indiferència.

Jo us dono gràcies, germans grans en el sacerdoci, per tot allò que vosaltres viviu amb serenitat i discreció, per la vostra humilitat viscuda diàriament quan us pregonteu sobre les vostres maneres de fer i de veure, que porten tanmateix la marca de l'"experiència", per la vostra pobresa al límit

del despullament, però que és abundant en compartir i en disponibilitat, pel vostre sentit de l'obediència desitjant servir i no de ser servits, per la vostra castedat sense drames ni retrets;

— Per la vostra pregària senzilla i fidel del rosari i del breviari i les llargues meditacions, les mans obertes i plenes de la presència de tots; pel vostre esguard que guspireja i el vostre ull maliciós quan el vostre humor bandeja el retret, i la vostra indulgència el neguit; per la vostra fe vivificada per l'Eucaristia i l'admirable frescor de la Paraula, assaborides l'una i l'altra com en la primera trobada;

— Pel vostre sentit de l'Església que us ha demanat tant des-

preniment i conversió, tanta confiança i tenacitat, i que fa brillar en els vostres ulls, alguns dies, llàgrimes de reconeixement; per la vostra erudició, per la vostra intel·ligència oberta a les idees, formes i tècniques noves; per la vostra bondat que hom fàcilment titlla de feblesa o de manca de projecció pastoral.

Podria allargar la llista per no oblidar ningú ni res d'allò que cada u porta com el petit talent de l'Evangeli.

Quan la jornada ha estat difícil, les reunions avalotades, les trobades tibants o infructuoses, la confiança vacil·lant, aquestes humils fonts em fan remuntar fins a la ferida d'amor de Jesús, el Summe Sacerdot.

Els demògrafs de la situació del clergat parlen d'aquesta piràmide en la qual les velles generacions podrien "esclafar" les generacions més joves. De cap manera, gràcies, al contrari de ser tants els qui reflectiu per la vostra infinita part, la cara de Déu.

Generacions de preveres

"Us dono gràcies, germans grans en el sacerdoci"

**Catalunya
Cristiana**

EL SETMANARI DE MÉS
DIFUSIÓ DE CATALUNYA

Difusió controlada per O.J.D.

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malsosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Aledo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels.: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007. Barcelona

Impressora: Publiograf, S.A.L. Consell de Cent, 224. Barcelona D.L. B.14.387/79

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal 4.680 Ptes.

Europa: 8.580 Ptes. □ Amèrica: 10.530 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 11.280 Ptes. □ Filipines: 11.280 Ptes. □ Àsia: (més oriental) 14.080 Ptes. □

RESPIR

CAL COMPTAR AMB TOTHOM!

Un grup d'amics parlaven de la matança d'un porc que un d'ells criava; els feia molta il·lusió, però, com sol passar, no acabaven de posar-se d'acord amb la data; el dia que anava bé a uns no anava bé a uns altres; amb les feines que tots ells tenien, amb els compromisos contrets ja de temps, amb les reunions inajornables, que els costés posar-se d'acord per a un dia concret no era tampoc estrany. Finalment, amb bona voluntat i, cal dir-ho, pel delit amb què esperaven la matança, cedint ara l'un, ara l'altre, el trobaren, aquest dia costós. En aquell moment feliç, quan tots ja assaborien per endavant la festa, a un d'ells se li acut de preguntar ingènuament: "¿Ja heu demanat al porc, si li va bé aquest dia?" ¿Fa gràcia, la sortida? ¿I aplicada a altres situacions? No sempre tenim la sort de comptar amb un porc, que és fet per a la matança!

MIQUEL ESTRADÉ

Sí, el diner fa pudor, aquesta és la qüestió. Ja els romans de l'imperi plantejaren la pregunta, ves per on, quan Vespasià era vell. Malgrat que l'emperador encara en bona edat pels temps aquells, el seu fill Titus ja s'havia introduït com a segon en l'escamot de comandament. A Titus li va venir pressa per augmentar l'afluència de diners a les arque imperials i va inventar-se un impost nou. Potser és perillós fer memòria d'aquestes coses, perquè sempre hi haurà algun regidor disposat a afinar l'oïda. És clar que l'impost de Titus ara és anacrònic, i per tant no hi ha cap risc d'imitació. ¿Què va gravar Titus? Els orinadors públics: aquell que en faci ús, que pagui l'impost. (L'afer va donar motius als cronistes imperials i les notícies eren tan confuses que ningú no sap de debò si l'impost va crear-lo Titus o fou el fill al qual va renyar el pare per haver-lo inventat). Els llepaculs de torn anaren amb el conte a l'emperador: que era deshonorós per a l'emblema imperial un diner d'origen tan poc net. El vell Vespasià prengué un grapat de sestercis, se'ls apropià al nas, i sentencià severament: "No put".

Put o no put, però els moralistes romans ho veïen clar, i escrit en bon llatí ho deixava Horaci: "O cives, o cives..., mai no oblidis, ciutadà, que importa, per damunt de tot, guanyar diners; la virtut ja vindrà després". Els clàssics hispans reblaren el clau amb avisos tallants: "Si toveres dineros, avrás consolación" (arxiprest d'Hita), "El mejor cimientto del mundo es el dinero" (Cervantes), "El sol del dinero va del ingenio delante" (Lope), "Poderoso caballero" (Quevedo, naturalment).

Un lector pregunta si l'Església no tem aparèixer com amiga del diner quan insta els creients perquè "posin el senyal" en el seu full de declaració de ren-

Com put el diner

JOSÉ MARÍA JAVIERRE

da. Un altre bromeja comentant que sempre fou un mal afer "tocar-los la cartera" als catòlics. Diferents lectors, cinc o sis en quatre dies, han explicat que no veuen clar si "posar la creueta" els significarà un augment del que paguen a l'Estat. (Em desconcerta la bona gent temorenc de veure's inclosa, si posen el senyal, en alguna "lista secreta" de males conseqüències: decididament no acabem de confiar en la democràcia i serà convenient que algú dissipï temors absurds. Un altre comentari marginal anuncia en els periòdics i en les ràdios que "ara sabrem" quants volen dir ben pocs, són els catòlics veritables a Espanya, suposant d'antuvi que no ho són els qui deixin en blanc el requadret de l'"assignació tributària": la fe no és qüestió de números; moltes vegades m'he preguntat per quants milions de creients que som tebis val un sol Francesc d'Assís. Però, si més no, hem de matisar un dia aquesta qüestió.)

Desitjo comentar aquí els raonaments del document distribuït per cristians de base contra l'impost religiós. Avui vull avançar una paraula per a l'immens nombre de cristians sense cognom: ni són d'esquerra ni són de dreta, només creients que treballen i pre-

guen, bona, senzilla gent, a vegades desconcertades per les llaunes que ens maneguem els cristians exquisits. Jo els dic: put o no put, fa olor de roses o d'infern, segons com s'usi. I d'on vingui. Les famílies honrades que formen la trama d'aquesta família que anomenem Espanya perceben sous que difícilment arriben a fi de mes: és diner sant, sagrat, amb el qual sostenen la casa, els fills, suporten un benestar no gens complicat i freqüentment ajuden persones necessitades. Els impostos que tots paguem formen una massa dinerària que serveix per sostenir l'Estat, construir carreteres, hospitals, escoles, mantenir les Forces Armades, donar un sou als funcionaris de l'Administració, o sigui, cobrir la despesa de la comunitat nacional. La pregunta que ara es planteja és ben clara: si vostè vol que de cada mil pessetes que vostè paga a l'Estat cinc pessetes i trenta cèntims siguin destinades a sostenir els sacerdots, les esglésies, les obres assistencials catòliques, els seminaris... No es tracta d'un impost nou, vostè no ha de pagar més: senzillament vostè li encarrega al Govern que quan faci el repartiment del que recull, això per a obres públiques, això per a l'ensenyament, això per a l'Exèrcit, això per als hospitals, separi cinc pessetes de cada mil per al sosteniment de la comunitat creient catòlica (el Govern ha ofert als jueus, als protestants, als musulmans que utilitzin el mateix sistema, i ells podrien posar el senyal a la seva casella quan ho tinguin acceptat).

Benavente, amb la seva subtil picardia, va dir: "El diner no pot fer que siguem feliços, però és l'únic que ens compensa de no ser-ho". Quelcom semblant: el diner no fa que siguem cristians, però donar-lo ajuda a saber que ho som...

Tenir raó

JOSE LUIS MARTIN
DESCALZO

Una amiga m'explica que, fa un parell de diumenges, va esdevenir-li quelcom estrany. Havia sortit de casa angoixada, ofesa amb el seu marit perquè "segons la seva raó" l'havia ofès, s'havia comportat injustament amb ella. Per una fotesa, però li havia fet mal. Amb aquest ressentiment a l'ànima, la meua amiga va anar-se'n a missa. I allí un sacerdot explicava la trobada de Jesús amb Nicodem. Comentava que Nicodem era l'home que ho sabia tot, era la raó perfectament organitzada. Però Jesús, que pensava diferent, amb el cor, li demanava que abandonés els

seus càlculs purament intel·lectuals i que tornés a néixer segons l'amor.

I aquest comentari, que, d'antuvi, no semblava pas tenir gaire a veure amb el problema de la meua amiga, fou, tanmateix, una mena de descobriment per a ella. S'adonà que estava valorant des de barems purament intel·lectuals. I va entendre que si no començava a estimar, com Jesús, mai no podria sentir-se en pau amb els altres. "En resum —diu la meua amiga—: havia sortit de casa molt ofesa, esperant que

el meu marit em demanés perdó per atorgar-lo de mal grat, i, tot d'una, vaig començar a sentir la necessitat de demanar jo el perdó, perquè vaig capir que la meua manera de jutjar era molt pitjor que l'ofensa que el meu marit m'havia fet."

Transcripció d'aquesta història tal com me l'explica la meua amiga. I m'omple d'alegria descobrir, altra vegada, que la paraula evangèlica sap obrir-

se camí enmig de les ànimes. I descobrir també que la meua amiga tenia l'ànima més oberta del que ella mateixa pensava, per saber acollir-la tan profundament.

Efectivament, un dels grans mals de la humanitat és que li hem donat una importància desmesurada a la raó. Primerament perquè estimar-se, estar en pau, conivir amb alegria, és molt més important que saber qui té raó. I segonament perquè de cada deu vegades que diem "jo tinc raó", nou, allò que estem fent és imposar

el nostre egoisme, el nostre punt de vista, sense ni tant sols molestar-nos per mirar de veure el del contrari.

Quan dues persones es barallen importa molt poc saber qui és culpable. El més probable és que ho siguin les dues igualment. Però, en tot cas, el que cal i és urgent és reconquerir la pau. Potser més tard —en pau i sense nervis— es veurà més clarament qui estava més equivocat. Però gairebé serà igual saber qui tenia raó. Perquè allò que és absolutament cert és que mai no hi ha cap raó per barallar-se; mai no hi ha cap raó per deixar d'estimar.

ARA MATEIX

La doctrina social de l'Església

J. CARRERA PLANAS

Sembla que, ben aviat, la "Congregació per a l'educació catòlica farà públic un document sobre l'estudi i l'ensenyament de la doctrina social de l'Església en la formació sacerdotal", que establirà que aquesta matèria sigui impartida a tots els seminaris des del curs que ve.

Probablement aquesta notícia no serà del gust de molts que solen vincular aquella doctrina a ideologies conservadores o reformistes. Però, és justa aquesta classificació? Heus aquí una pregunta interessant, després de la recent encíclica social del Papa i ja a les envistes del 1991, any centenari de la "Rerum novarum" de Lleó XIII que iniciava un segle de doctrina social catòlica (els ortodoxos no en tenen, i els protestants poden presentar en aquest camp poca cosa i encara molt recent) cada dia més desenvolupada.

D'altra banda, fets recents i importants, com la campanya electoral que acaba de donar la presidència de França a François Mitterand, palesen que, a Europa, els plantejaments classistes declinen i fan lloc a plantejaments nacionals per no dir nacionalistes, i que la idea de revolució que, ara fa vint anys, encenia el maig francès ha cedit la plaça a un reformisme que ja no provoca menyspreu. A aquest pas, de quin costat li vindran les crítiques a la doctrina social de l'Església en el futur?

Va ser Joan XXIII a la "Mater et Magistra" (1961) i a la "Pacem in terris" (1963) qui va donar més relleu a l'expressió "doctrina social de l'Església". En canvi, en tots els documents conciliaris només és anomenada un sol cop, a la "Gaudium et spes" (n.º 76). En els anys post-conciliaris augmenta el descrèdit, en els sectors més avançats, de la doctrina social de l'Església com a tal, cosa compatible amb una bona acollida dels textos del Papa en matèria

socio-econòmica. Autors com M.D. Chenu diuen, literalment, que la doctrina social de l'Església pretén ser una "tercera via" i parlen de "solució de continuïtat" a partir del Concili, del cos doctrinal, més o menys orgànic que va de Lleó XIII a Joan XXIII.

Alguns preferiren canviar la denominació "doctrina social" per la d'"ensenyament social". La raó resulta comprensible. Com explica Cottier (L'Eglise et la question sociale) l'ensenyament social contindria el nucli de les veritats i dels principis d'ordre ètic, deduïts de la Revelació i de la recta raó. En canvi, la doctrina social seria el conjunt de judicis sobre situacions històriques contingents i de principis per a l'acció, que tenen la seva rel també en l'Evangeli i la raó però que esdevenen més i més relatius a mesura que s'acosten a la pràctica. Amb aquesta distinció —en tot cas clarificadora— cercaven una conciliació entre defensors i detractors de la doctrina social catòlica: seria qüestió de quedar-se amb el petit reducte de l'ensenyament i relegar la doctrina.

Ara bé, les precisions sobre el caràcter de la doctrina social de l'Església que acaba de fer Joan Pau II a la "Sollicitudo rei socialis" redefeixen els seus objectius i permetran, sens dubte, de reprendre sense escrúpols la denominació de doctrina social, ara ja prou clarificada.

Segons el Papa, és propi de la missió de l'Església aplicar la paraula de Déu a la vida dels homes i de la societat. La

seua doctrina social brota del seu compromís i és definida com l'instrument que fa servir l'Església per aconseguir una correcta consideració dels problemes socials i econòmics i contribuir a la seva solució. Ara bé l'Església no té respostes tècniques a oferir, adverteix Joan Pau II, no proposa sistemes ni programes econòmics o polítics. Per tant la doctrina social de l'Església no és una "tercera via" entre el capitalisme liberal i el col·lectivisme marxista. El seu objecte és doble: interpretar les realitats polítiques i econòmiques i orientar el comportament cristià.

Tampoc no és, aquesta doctrina, una ideologia. Cal aclarir que amb aquest terme, no sempre ben comprès, es designa una visió de la realitat social i econòmica concebuda amb vista a la conquesta o el manteniment del poder d'una classe, d'una nació o d'una civilització per damunt d'una altra. La doctrina social de l'Església, doncs, no és un instrument ideològic que l'Església utilitzaria per tal de justificar situacions de poder o de domini, sinó un instrument de denúncia d'aquestes situacions: des de la "Rerum novarum" que denunciava la situació dels obrers explotats pel capitalisme, a la "Quadragesimo anno" que denunciava l'imperialisme del diner, fins a la "Sollicitudo rei socialis" que denuncia el subdesenvolupament de molts pobles, fruit dels moderns imperialismes que alimenta la cohejança de poder i de diner. (Recomano a qui s'interessi pel tema la lectura de l'editorial de "La civiltà cattolica" del passat 19 de març, del qual he resumit algun concepte).

Es d'esperar que el document que s'anuncia sobre l'ensenyament de la doctrina social de l'Església als seminaris aportarà noves precisions en aquesta mateixa línia i reivindicarà la urgència dels grans continguts d'aquesta doctrina.

CATALUNYA

Avança la retolació en català dels carrers de Sabadell

El 60 per cent del nomenclàtor urbà de Sabadell ja està catalanitzat, segons va manifestar Isidre Creus, regidor de Cultura de l'Ajuntament. Isidre Creus va afegir que en el termini d'un any, la ciutat estarà completament retolada en català. D'altra banda, des de fa més d'un any, l'Ajuntament facilita plaques de guals en català a tot aquell qui ho demani. De moment, s'han canviat 3.702 plaques de les prop de 10.000 que hi ha a la ciutat. Tot i que la campanya no ha tingut el ressò esperat, l'Ajuntament confia que la catalanització dels guals es vagi fent progressivament.

Amb caràcter experimental comença a emetre la televisió de Valls

La zona sud de la ciutat de Valls pot sintonitzar ja la carta d'ajust de Televisió de Valls (TVV), que provisionalment es pot captar a través del canal 21 de la UHF.

Aquestes primeres emissions de TVV tenen un caràcter experimental. Els pròxims dies, Televisió de Valls podria començar a emetre els primers programes, entre els quals hi ha la intenció de fer un magazine, que aportaria informació castellera, activitat cultural, documentals, temes d'actualitat i reportatges.

La societat promotora d'aquesta experiència de televisió local de la ciutat de Valls és l'empresa Ràdio i Televisió de la Catalunya Nova S.A., que també és propietària de Ràdio Valls i Cadena 13.

Destituït el cap de la Brigada de Seguretat de Sant Feliu de Guíxols

Fernando González Martín, cap de la Brigada de Seguretat Ciutadana de Sant Feliu de Guíxols, fou destituït per la Direcció General de Policia.

González Martín fou denunciat el passat 5 de novembre del 1987 per membres del Sindicat Unificat de Policia (SUP), al qual varen acusar de "incompetència, arbitrarietat, totalitarisme i males maneres amb els seus subordinats".

El SUP també denuncià el comisari de Sant Feliu, Jesús Simón, per presumptes irregulari-

tats comeses en les declaracions de les dietes de desplaçament de càrrecs pertanyents a l'escala executiva.

ESPANYA

Les Corts d'Aragó reproven el delegat del Govern central

La mesa i la junta de portaveus de les Corts d'Aragó van aprovar una moció que sol·licita la reprovació del delegat del govern en aquella comunitat autònoma, Angel Luis Serrano. L'acord va ser pres per mitjà dels vots favorables d'Izquierda Unida, Aliança Popular, Partido Aragonés Regionalista i el CDS. Només hi va votar en contra el grup del PSOE. És la primera vegada que un Parlament regional reprova un representant del govern en la seva comunitat autònoma. El delegat del govern reprovat va fer retirar l'escorta al president de les Corts d'Aragó tan bon punt es va assabentar de la reprovació.

Segons ha transcedit, aquesta reprovació és motivada per unes declaracions que va fer Angel Luis Serrano per la protesta del president de les Corts, Juan Bautista Montserrat, del CDS, quan va sa-

ber que el delegat del govern havia decidit retirar la protecció oficial de la seu del Parlament regional. Segons sembla, Angel Luis Serrano va qualificar Juan Bautista Montserrat de "mestre de poca traça que ensenya llenceria fina en els seus diferents tons i modalitats".

El Pont Aeri, el millor negoci d'Iberia

El pont aeri entre Barcelona i Madrid batrà aquest any el rècord de trànsit de passatgers i s'assolirà la xifra del milió i mig de persones. Durant els quatre primers mesos del 1988 els usuaris del pont aeri han augmentat un 15 per cent en relació al mateix període de l'any anterior. Aquest increment, juntament amb la vaga del personal del manteniment expliquen les pesades cues i els retards d'aquests dies. La companyia Iberia ha disposat un reforç de quatre nous avions que efectuen un servei en les hores punta. L'ocupació mitjana del vols del pont aeri és alta i supera el 70 per cent.

MÓN

Greu deteriorament del nivell de vida a Mèxic

Els obrers mexicans tingueren poca cosa a festejar aquest 1 de maig, segons indica el balanç del què ha passat en matèria laboral durant el mandat de Miguel de la Madrid: 4.200.000 acomiadats, tancament de gairebé mil empreses, violació sistemàtica del dret de vaga i salaris reals caiguts a nivell de finals dels anys cinquanta.

La desocupació va créixer quatre vegades des de l'1 de desembre del 1982, data de la presa de possessió de De la Madrid. El moviment obrer mexicà, que per boca dels seus dirigents va presumir de ser un dels pilars més influents d'un "Estat social", s'ha anat desdibuixant, fins a quedar totalment sotmès a la policia governamental que du a terme un projecte econòmic que enfronta la inflació a través de deprimir l'ingrés dels assalariats.

La reducció del dèficit públic és part d'un ampli programa per combatre la creixent inflació que l'any 1987 arribà al 150 per cent i va conduir el Govern a congelar salaris i retallar personal de l'Estat, així com vendre o liquidar més de 800 empreses estatals, la qual cosa contribuï a augmentar la desocupació.

El poder de compra del salari mínim a la capital el desembre del 1985 era només d'una tercera part des de 1976. La participació del salari mínim en el Producte Intern Brut ha mantingut una cursa descendent en els últims deu anys. Mentre l'any 1982 era del 35,8 per cent, l'any 1987 baixà al 26 per cent.

Baixa el preu del telèfon, a França

L'1 de maig ha baixat el preu de les trucades telefòniques interurbanes en les comunicacions a llarga distància. La reducció és d'un 6,5 per cent i és la tercera que es fa durant aquest any. De fet no és una reducció de preu sinó una perllongació del temps de comunicació pel mateix preu. Abans de la primera reducció, cada pas era de 12 segons i ara és de 15 segons.

Segons el Ministeri francès de Correus i Telecomunicacions això facilitarà el major ús del telèfon en el món rural o de poblacions més allunyades i afavorirà les indústries de les zones menys poblades.

C A R T E S

Música sincopada i amb bateria al temple

Cercant l'assossec adequat que em servis de contrapunt a l'agitació de la ciutat, el dimecres 10 de febrer al matí vaig decidir recollir-me uns instants a la parròquia de la Mare de Déu de la Bonanova.

Una vegada dins el temple la meua sorpresa va ser en oir que des dels altaveus s'hi espargia una música destinada a ambientar, sincopada i amb bateria, pròpia de grans magatzems oposada al bon gust, a l'harmonia estètica de l'església i a l'adequada meditació.

JOAQUIN ZUERAS NAVARRO

Al Sr. Joan Llopis

Referent a la carta de Joan Llopis publicada al n.º 446 de Catalunya Cristiana sobre dos articles negatius al IV Fòrum Home i Evangeli, voldria significar que el seu judici pot resultar tan dur com els que ell considera ho han estat pel Fòrum.

Al·lega amb raó Joan Llopis que tothom es lliure de manifestar les seves opinions a condició de basar-les en dades objectives i comprovacions directes. Tal vegada no son objectives les dades que ens ha ofert la premsa i sobre les quals s'han basat els articles que no li semblen bé?

Hauria de comprendre Joan Llopis que encara que sigui amb un estil diferent al seu, pels qui després d'anys de treballar per l'Església, segons situació i circumstàncies individuals, però amb el mateix zel, entusiasme i interès que els "forumistes" poden experimentar, almenys, "la forma" en què han estat exposades les conclusions d'aquest IV Fòrum, són una invitació a "plegar veles" i a dir-vos "ja us ho fareu", ja que sou tan superiors.

L'argumentació es la meua adhesió a l'article de Jordi Bassas.

Només voldria afegir que entenc que la carta de Joan Llopis hauria estat molt més positiva, convincent i estimulante si ens hagués ofert quin percentatge dels assistents al III Fòrum han complert i han perseverat en els compromisos eufòricament contrats fa un any i quines realitzacions reals i efectives s'han portat a terme com a fruit d'aquells compromisos. Son els fets els que compten.

CARME CANUDO

El pregó pasqual d'enguany

Mentre cantava el pregó pasqual, (a l'inici de la gran Vella): "Que la terra s'ompli d'alegria il·luminada i radiant de la claror que ve de la llum del regne etern", pensava en tots aquells llocs del planeta Terra i de molts dels seus habitants, que encara no tenen la sort d'aquesta alegria perquè no saben, o no ho volen saber que Ell, Jesús, ha pagat per nosaltres al Pare aquell deute que Adam va contreure i ha esborrat amorosament amb la seva sang l'antiga condemna que havíem merescut."

No us sembla que un dels fruits de la Pasqua d'enguany que volem fer reviure en nosaltres, hauria de ser la dèria de donar "l'alegria als entrists", i l'afany d'escampar als quatre vents, aquesta joia de saber-nos salvats? ¡resuscitats! i contagiar aquesta certesa de la Resurrecció, als germans que encara no ho saben o dubten, o no acaben de fer la cara de Pasqua?

M.º DEL CARME MASSANA i MOLA

Josefina Planas i Costa

vídua de Josep Carrera i Fanés, i mare del nostre estimat col·laborador mossèn Joan Carrera i Planas, ha mort, com havia viscut, confortada amb la fe i els sacraments de l'Església.

El Patronat de la "Fundació Catalunya Cristiana", la Direcció, Redacció i tot el personal del setmanari i l'Associació d'Amics expressen cordialment el seu condol a mossèn Joan i familiars, i preguen el Senyor per la plena incorporació de la seva mare a la Resurrecció i a la glòria de Jesucrist.

XIV Trobada de les Associacions de Viudes de Catalunya

El passat dia 8 se celebrà la XIV Trobada de les Associacions de Viudes de Catalunya, que, com sempre, assolí un gran èxit de representació i assistència.

Degut que estem al bell mig de l'Any Marià, volguérem que aquesta Trobada s'emmarqués en un Santuari de la Mare de Déu, i per això tingué lloc a Santa Maria de Poblet.

Aquest any fou organitzada per l'Associació de Viudes de Tarragona, i la celebració comprendé diversos actes, el més remarcable dels quals fou una solemne Eucaristia al Monestir i la benedicció del Pare Abat.

Finalitzà tot amb un dinar de germanor. Hi prengueren part més de 800 viudes.

VOLS SER MESTRE ?

TE N'INFORMAREM A LES CONFERÈNCIES QUE FAREM A L'ESCOLA

- dissabte, 14 de maig a les 11 del matí.
- dijous, 19 de maig a les 7 de la tarda.

ESCOLA UNIVERSITÀRIA BLANQUERNA

(Adscrita a la Universitat de Barcelona)
C/ Marqués de Santa Anna, 7. Barcelona. • 237 71 80

La carta està firmada pel Patriarca de Moscou

El Vaticà, invitat al mil·lenari del baptisme de Rússia

La invitació oficial, per escrit, del Patriarcat de Moscou a la Santa Seu per participar en les festes del mil·lenari del baptisme de Rússia arribà a mitjans d'abril a Roma. Fa més d'un mes es va comunicar oralment a Moscou a dos representants del Secretariat per a la Unitat dels Cristians, la voluntat de l'Església ortodoxa russa d'invitar l'Església catòlica a enviar una delegació a les cerimònies que començaran el pròxim 5 de juny a la capital soviètica i es perllongaran deu dies a d'altres ciutats.

La invitació està firmada pel patriarca Pimen de totes les Rússies i adreçada al Papa. S'esvaeix així una certa inquietud sorgida davant el retard de la missiva, si bé és probable que això sigui a causa de les cauteles preses pel Patriarcat fins a conèixer el text dels dos documents pontificis consagrats al tema.

La delegació vaticana és d'alt nivell

La delegació de la Santa Seu és molt nombrosa i qualificada. Ha estat a més dosificada amb aquesta saviesa mil·lenària de la diplomàcia pontificia. En primer lloc,

es tracta de dues delegacions diferents, una de la Santa Seu propiament i una altra del Episcopat catòlic universal. La primera, al mateix temps, està dividida en dos blocs: del primer, en formen part, a més de Casaroli, el cardenal Roger Etchegaray, president de la Comissió Justícia i Pau. Ambdós purpurats només assistiran als actes centrals de les celebracions.

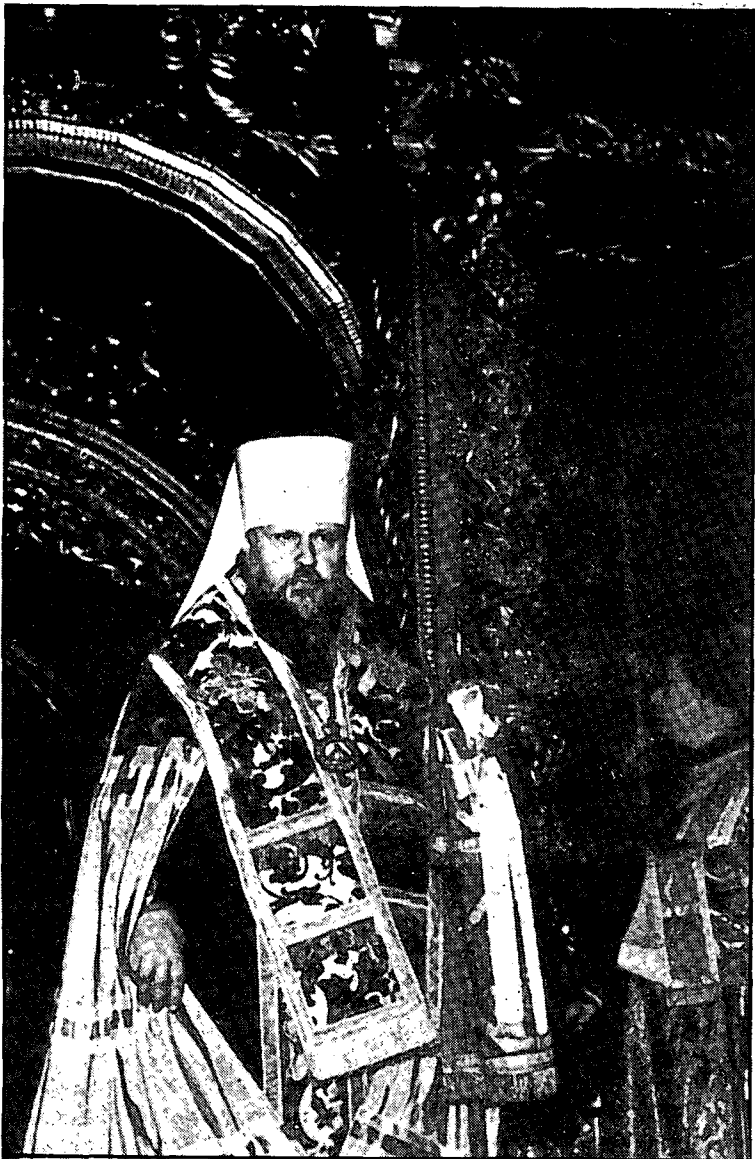
La delegació de la Santa Seu la integren també el cardenal Willebrands, president del Secretariat per a la Unitat dels Cristians; el secretari de l'esmentat organisme, Duprey; el vicerector de l'Institut Oriental, el jesuïta pare

Long, expert en temes russos.

En el comunicat del Vaticà s'afirma que el Papa ha demanat a alguns membres de l'Episcopat catòlics que representin les grans regions del món en aquestes festes mil·lenàries "amb l'esperança que siguin l'alba d'un nou dia de la història de l'Església de Crist". Es tracta dels cardenals König; ex arquebisbe de Viena, Carlo Maria Martini; arquebisbe de Milà, Joseph Marie Trinh van Can; arquebisbe d'Hanoi, Glemp; primat de Polònia, Vaivods, administrador apostòlic de Riga, Wetter; arquebisbe de Munic i O'Connor, de Nova York, entre d'altres.

L'URSS s'obre al fenomen religiós

La simple enumeració resulta impressionant i és un testimoni irrefutable de la millora de relacions amb el Patriarcat de Moscou; indirectament és una prova que la política religiosa de l'URSS s'està orientant vers un major respecte pel fenomen religiós.

Pimen, Patriarca de Moscou i de totes les Rússies.

Tres al·locucions del Papa als joves

Si no s'avança en la dignitat de l'home no hi ha progrés

Reproduïm a continuació fragments de tres al·locucions del papa Joan Pau II a diferents grups juvenils. La primera trobada del Sant Pare fou amb els joves estudiants "d'UNIV-88". La segona salutació va adreçada als alumnes de les Escoles Catòliques de Roma. I la tercera salutació fou amb uns deu mil joves pertanyents al moviment "Camí neocatecumenal".

1- Amb els estudiants d'UNIV-88

—El veritable progrés humà és progrés de la dignitat. Tots els factors externs del progrés, del progrés de la humanitat en totes les seves dimensions i en tots els seus aspectes, han de servir aquest aspecte principal i prioritari. Si no hi ha progrés de la dignitat de l'home, no hi ha progrés.

Us deixo aquest primer pensament per a la vostra reflexió posterior. Sou estudiants, i per això heu

de fer investigacions. Us deixo un tema per al vostre estudi. Progrés i Dignitat són temes encara oberts.

Vull confirmar-vos una segona idea, i és la circumstància en què s'ha publicat aquesta Encíclica social: L'Any Maria. De nou us faig una pregunta i us invito a reflexionar. Ha estat només una circumstància casual o quelcom més? Us deixo aquesta pregunta per a la vostra reflexió. Però, avançant una mica aquesta reflexió voldria dir-vos que la Verge pertany orgànicament i essencialment a aquest progrés humà, que es diu la història de la salvació. Des del punt de vista de la nostra fe, no hi ha progrés humà si no hi ha un progrés en la salvació. Si tenim aquesta visió de la nostra història, llavors podrem afirmar també que no hi ha progrés sense Maria.

Potser pensem poc en aquestes veritats. Però vosaltres sou joves i podeu encara pensar molt. Us deixo, doncs, aquests temes de reflexió, que no són simplement temes de reflexió. Són temes per a la vostra praxi, per a la vostra vida, per a la vostra existència, per a la vostra visió del Progrés.

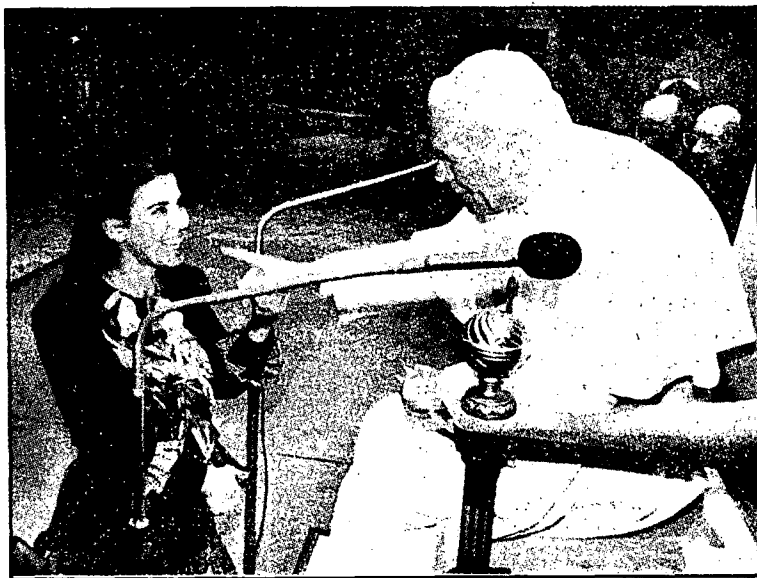
2- Als alumnes de les escoles catòliques de Roma

Fent meves aquestes preocupacions i esperances, vull sobretot confirmar-vos a vosaltres, infants i joves en el compromís de viure l'escola, no solament com a lloc on apreneu nocions útils i maneres correctes de comportament, sinó també i sobretot, com a ambient on heu d'aprendre a obrir-vos a la vida veritable. La seva font inesgotable és Jesús. Vull també confirmar-vos a vosaltres, adults, pares i mestres, perquè persevereu en un compromís orientat vers l'educació que respongui adequadament a les aspiracions d'aquestes joves generacions, formant les seves mentes en la plenitud de la veritat, però sobretot ensenyant-los a convertir-se en amics del Redemptor.

3- Amb els joves del "Camí Neocatecumenal"

El tema central de l'al·locució del Papa fou sobre la vocació sacerdotal i religiosa. Sobre això va dir:

Aquí veig alguns joves que s'han presentat espontàniament per dir a aquesta assemblea: "Sí, sóc jo". He pensat immediatament que aquest oferiment no es pot fer si no és davant de Déu. Però si es fa també davant dels homes, es fa sobretot en la família. I vosaltres sou una família. Si aquestes opcions es poden fer així, espontàniament, sota la força de

Jove polonesa de "UNIV-88" presenta al Papa una reproducció d'una imatge de Maria del seu país.

l'Esperit Sant, vol dir que sou una família. I si un noi, una noia pot expressar-se davant de tothom i dir davant d'ells i davant de Jesús crucificat: "Aquí estic, sóc teu", vol dir que Déu us estima, que Déu us crida.

"Sóc molt conscient, profundament conscient de la gràcia que suposa la vocació sacerdotal i la vocació religiosa. És una gràcia per als cridats, però al mateix temps és un do per a la comunitat, per a l'Església, per a la seva missió i per a la seva consistència. Quan hi ha vocacions sacerdotals i religioses, hi ha la prova de l'autèntica catolicitat de les Esglésies locals i de les parròquies, així com de les famílies cristianes. En un altre temps i potser també avui, les famílies estaven orgulloses de tenir entre els seus fills i filles sacerdots i religioses. La família, ho sabem, és l'Església domèstica,

cèl·lula viva i vivificant de l'Església.

Us he dit, allò que sentia. Estic agraït a les famílies i a les comunitats capaces de fer créixer i fer madurar les vocacions sempre i per tot arreu. Estic agraït a la vostra família i a la vostra comunitat que es preocupa de suscitar, fer créixer i madurar vocacions.

Nostre Senyor crucificat i resuscitat beneixi aquesta obra vocacional de la vostra gran família que creix dia rera dia. Nostre Senyor ens doni una profunda i valenta vocació cristiana; als esposos, la vocació matrimonial, conjugal, familiar de pares i d'educadors. Als que senten dins una altra crida, la capacitat de seguir la vocació sacerdotal i religiosa, acollint aquest do de l'Esperit que ve sempre del cor traspasat del nostre Salvador clavat a la creu.

LA LLIGA INTERPARROQUIAL DE PERSEVERANÇA DE TERRASSA

Organitza una **Tanda d'exercicis espirituals a Montserrat** per a homes i joves, dirigida pel pare Juan Mata (S.J.) del 30 de maig al 3 de juny.

Inscripcions als telèfons 787 04 95 i 788 06 45 i a l'Obra d'Exercicis parroquials de Barcelona. Tel. 301 16 26.

Novè viatge al "continent de l'esperança"

Trenta milions de catòlics aclamen el Papa a l'Uruguai, Paraguai, Bolívia i Perú

L'hi esperen etapes difícils: Uruguai, el país més laicitzat de tot el continent; Bolívia, la major misèria d'Amèrica esclava encara del cultiu de la coca; Perú, crivellat entre un colossal deute exterior i un extremisme revolucionari maoista; Paraguai, la més vella dictadura del Con Sud i la més immòbil, amb el general Strossner en el poder des del 1954.

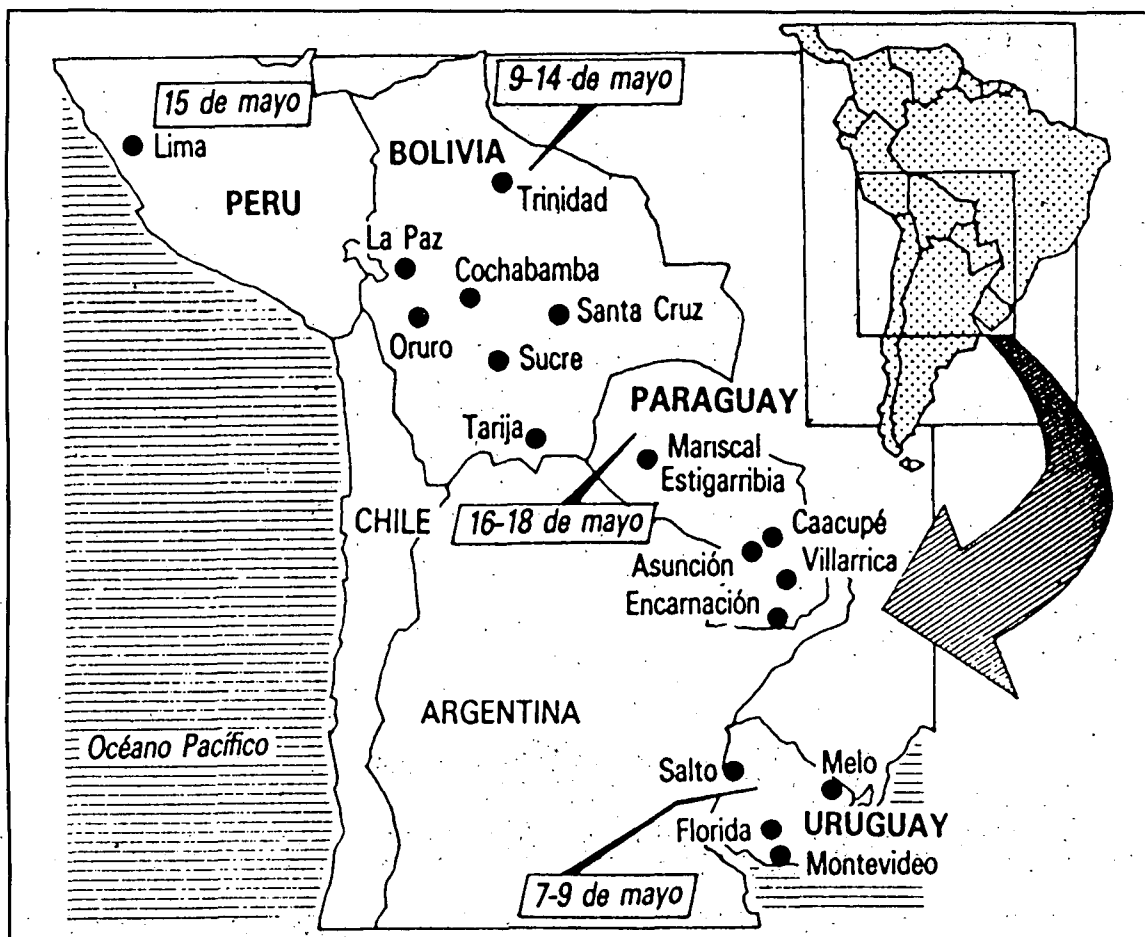
Trenta milions de catòlics esperen en canvi, el Papa amb entusiasme. Bolívia i Paraguai són els últims països de la llista latino-americana que el Sant Pare visita; després d'aquest viatge ja només Cuba i les tres Guaianes no hauran rebut la seva presència. És el novè viatge al "continent de l'esperança" realitzat per Karol Wojtyła.

Vuit mesos a Roma

Han passat vuit mesos des de la seva última sortida internacional; fou el viatge als Estats Units, dut a terme del 10 al 27 de setembre del passat any. És —exceptuant sempre el parèntesi de l'atemptat— el més llarg període passat pel Papa dins de les fronteres italianes. Des que fou elegit, en efecte, ha recorregut més de mig milió de quilòmetres (és a dir, ha donat més de tres vegades la volta a la Terra, amb una distància quelcom superior a una vegada i mitja la que hi ha entre la Terra i la Lluna). Gairebé en deu anys ha visitat 67 països diferents, més de dos terços dels que compta el planeta i segons la cronologia exactíssima de la Ràdio Vaticana, ha romàs fora del recinte vaticà dos-cents cinquanta un dies i set hores; això suposa quelcom més del 7 per cent del temps total. El Papa, no es passa la vida viatjant, però no oblida que l'Església és, al mateix temps, universal i local, romana i catòlica, és a dir, disseminada pels quatre punts cardinals.

Dels quatre països que integren el pròxim itinerari, Joan Pau II ja en coneix dos: va ser al Perú l'any 1985 i a Uruguai l'any 1987, tot just com a escala en el viatge a Xile i Argentina; d'aquesta manera va voler subratllar el paper que aquest petit país jugà a favor de la mediació vaticana en el conflicte del canal de Beagle, evitant la guerra fratricida. Però la seva fou llavors una visita tot just de vint-i quatre hores. Per això el lema d'aquesta segona visita a l'Uruguai —el Papa i els periodistes que l'acompanyem aterrem a l'aeroport de Montevideo a les cinc de la tarda del dissabte— és "torna, amic". Aquesta vegada, a més, l'es-

Ja no hi ha viatges fàcils ni còmodes per Joan Pau II. Cada vegada que el Papa emprèn una de les seves visites pastorals comença una aventura en la qual posa en joc les seves forces morals i fins i tot la seva vida. Això passarà amb aquest 37. viatge internacional, que comença el dia 7 i finalitza el 19 de maig.

Països i ciutats que visitarà Joan Pau II.

tança no es limitarà a la capital, sinó que el Sant Pare visitarà l'interior del país.

Cinc dies a Bolívia

Bolívia serà el país on Joan Pau II hi estarà més temps: arribarà a La Paz el dilluns 9 de maig i l'abandonarà per anar-se'n cap a Lima el 14, cinc dies complets, gairebé la meitat de la duració total d'aquest viatge. És una forma concreta d'opció preferencial pels pobres perquè Bolívia fi-

gura en els últims llocs dels països per ordre de riquesa. Bolívia exporta droga per quantitats que són el doble de totes les seves restants exportacions i pugen —encara que la xifra no pot ser garantida— a mil cinc-cents milions de dòlars. La tragèdia d'aquesta xifra és doble: no solament no produeix benestar als camperols que la conreen, als quals se'ls paga una misèria, sinó que a més a més corromp la vida política del país fins a extrems impublicables.

L'estada a Perú queda circumscrita a la capital i a la participació del Papa a la clausura del Congrés Eucarístic i Marià dels Països Bolivians. Aquests són, com se sap, sis: Veneçuela, Colòmbia, Panamà, Equador, Perú i Bolívia que deuen la seva independència al llibertador Simón Bolívar. A l'eucaristia final, que Joan Pau II presidirà el diumenge 15 de maig al camp de San Miguel, de Lima, està prevista una assistència superior al milió i mig de persones.

Només en arribar a Perú el Papa realitzarà un acte al qual se li vol donar molt de relleu: l'ofrena d'una rosa d'or a la Verge que Ell va batejar durant el seu anterior viatge com a Nostra Senyora de l'Evangelització. És una talla oferta per l'ambaixador Carles V a la diòcesi de Lima en la primera meitat del segle XVI i que des de llavors ha estat centre d'un culte mil·lenari.

Finalment, el Papa arribarà a Asunción, la capital del Paraguai, el dilluns 16 de maig i des d'allí empenirà viatge de retorn a Roma la nit del dimecres 18. És gairebé inevitable identificar Paraguai amb la persona del generalíssim Alfredo Stroessner, que des de fa 34 anys imposa la seva omnimoda voluntat a gairebé quatre milions de compatriotes. Joan Pau II haurà de recordar aquí les seves terminants posicions pel que fa a la defensa dels drets humans. Així ho està fent des de fa anys la jerarquia paraguaia, al front de la qual hi ha un salesià valent, monsenyor Ismael Blas Rolón.

Espanyols als altars

La visita del Papa tindrà també una altra dimensió amb la canonització dels missioners màrtirs Roque González, el primer sant de la història nacional i els espanyols Alfonso Rodríguez i Juan del Castillo. Serà un homenatge a la gesta de la primera evangelització dels indígenes. Paraguai té, en aquest sentit, una gloriosa història amb les famoses Reduccions fundades pels jesuïtes i que han estat il·lustrades hollywoodianament per "la missió", interpretada per Robert de Niro. Per a Joan Pau II serà una nova ocasió per proclamar la necessitat d'una segona evangelització a les portes del tercer mil·lenari d'història cristiana.

A.P.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estades per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

ESTEVE SERRA PICOLA

Assessor d'Inversions
COLEGIADO N.º 416

Pagarés lletra tresor 10% net anual
Borsa: 30% net anual demostrable
Interessos mensuals dels beneficis
Comissió: Cobrem només si hi ha beneficis.
Adreça: Princesa, 20, pral. 1.º - 08003 Barcelona
Tel. (93) 315 11 74 / 310 71 13. Telex 93.377 TXSEE

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sínode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11x17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil·pell - P.V.P. (amb IVA), 5370 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A. - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

Parròquia de la Sagrada Família, c/. Provença, 450.- CURS DE LITÚRGIA. Dilluns, dia 16 de maig; dimarts, dia 24; dilluns dia 30. De 8'45 a 9'45 del vespre. Tema: "Com millorar les nostres celebracions eucarístiques". Ponent: P. Josep Aldazábal, salesià, sots-director de l'Institut de Litúrgia de Barcelona.

Parròquia de Santa Maria del Pi.- El proper dijous, dia 19, tindrà lloc el tema formatiu: "VALOR DE LA PIETAT MARIANA POPULAR", del qual parlarà el Rvd. Joan Guiteras i Vilanova, canonge penitencier de la Sta. Església Catedral Basílica de Barcelona. L'acte començarà a dos quarts de nou del vespre i serà a la Sala St. Josep Oriol, c/. Cardenal Casañas, 16, 2on.

Recés per a la GENT GRAN organitzat per "VIDA-CREIXENT". Tindrà lloc el dimecres, dia 18 de maig, a les 4'30 de la tarda, a la Parròquia de Corpus Cristi, c/. Bailèn, 175. S'arriba amb el Metro, estació Verdader, i amb autobusos: 20, 21, 35, 39, 45, 47. El P. Lluís Sobrerroca, s.j., consiliari diocesà d'aquest Moviment, proposarà unes reflexions sobre el tema: "Estimeu-vos". - Peregrinació de GENT GRAN a Saragossa.

El dia 27 de maig, la gent gran anirà en peregrinació al Pilar de Saragossa, organitzada per VIDA CREIXENT de Catalunya i VIDA ASCENDENTE de la resta del país. Informació i inscripcions: Tel. 207 01 54.

ANY MARIÀ. Gran peregrinació a Terra Santa i Egipte. Organitza: Parròquia de Sant Esteve de Barcelona. Jubileu marià a la Basílica de Natzeret. Es visitarà Jerusalem - Betlem - Mar mort - Tiberiades - Tabor - Benaurances - Sant Sepulcre - Llac Genesarte - Cenacle - Calvari d'Egipte: El Caire, Piràmides, el Nil. Dies: del 4 al 14 d'agost. Informació: Parròquia de Sant Esteve, Passeig Ciutat de Mallorca, 10-12 bis. Dilluns, dimecres i divendres de 6 a 8 de la tarda. Tel. 352 54 57; (migdia de 2 a 4 i vespre des de les 10).

Centenari de la Parròquia de Santa Madrona.- Dia 24, després de la missa vespertina, s'inaugurarà una nova SALA PARROQUIAL. Diumenge, dia 29, a les 12 del migdia, hi haurà la missa commemorativa, presidida pel Sr. Cardenal-Arquebisbe Dr. Narcís Jubany. Després, dinar de germanor. Hi convidem cordialment tots els amics de la nostra Parròquia, els veïns del

Poble Sec, les Madrones i tots els qui ens vulguin acompanyar.

Unió Eucarística Reparadora (Obra Sagraris-Calvaris). El dimarts, dia 17 de maig, a les 5,30 celebra la UNER la seva fraternal trobada, presidint l'Eucaristia el consiliari diocesà Mn. F. Sala. Lloc: "Casa de Natzeret", c/. Verge de la Salut, 26. Poden assistir-hi totes les persones que ho desitgin, encara que no pertanyin a l'Obra.

Celebració en cant gregorià.- El dia de la Pentecosta, 22 de maig, a l'església de l'Oratori de Sant Felip Neri, de Barcelona, a les 10'30 del matí. Tots els dijous, de 7'30 a 8'30 de la tarda, al mateix lloc, assaig i aula de cant gregorià oberta a tothom.

Paray-Le-Monial.- Diumenge, dia 15 de maig, celebrarà una trobada a la Casa d'Espiritualitat "Cor de Maria", Avinguda del Carril, 44-46, Sant Cugat del Vallès. Començarà a 2/4 d'11 per acabar a les 5 de la tarda.

Romeria del RAM al Sagrat Cor de Jesús del Tibi-

dabo.- Festa de la Pentecosta, dia 22 de maig, a les 12,15, celebració de l'Eucaristia. Ofrena tradicional del RAM a l'ermita primitiva.

SAFOR, Servei d'Assistència i Formació Religiosa, de la Universitat de Barcelona i de la Universitat Politècnica de Catalunya organitzen una conferència de DOM HELDER CAMARA sobre la Solidaritat entre el primer i tercer món. La conferència tindrà lloc a l'Aula Magna de la Universitat de Barcelona, Pl. de la Universitat, el dilluns 16 de maig a les 12 del migdia.

Fraternitats de Betània.- Pròxim Desert (Recés). Dia 22 de maig, de les 10 a les 7 de la tarda. Tema: "ORANDO CON MARIA EN MAYO". Dirigirà el P. Francisco Pardo. Lloc: c/. Trafalgar, 70, 1er. 1.ª. Tel. 302 71 77.

BALMESIANA.- El Dr. Francesc Camprubí, canonge i professor de la Facultat de Belles Arts de la Universitat de Barcelona, donarà una Conferència amb projeccions sobre: "Maria en l'art. Homenatge dels artistes a Maria a través dels segles." Dimecres, dia 18 de maig, al Saló d'Actes de

Balmesiana, c/. Duran i Bas, 9.

Facultat de Teologia de Catalunya. Carmelites Missioneres Teresianes. Carmelites Descalços.- En ocasió de la beatificació del P. Francesc de Palau i Quer, OCD, les famílies religioses del Carmel Teresià de Catalunya i Balears, conjuntament amb la Facultat de Teologia de Catalunya, es complauen a invitar-vos a l'ACTE ACADÈMIC que se celebrarà al Saló d'Actes de la Facultat, el proper dia 17 de maig, a les 7 del vespre. El P. Eulogi Pacho, OCD, President de l'Institut Històric Marià de Roma, dissertarà sobre "Teologia i experiència de l'Església en el P. Palau".

URGELL

Moviment de Joves Cristians d'Urgell. Aplec de l'Esperit. Lleida. Dies: 21-22 de maig. Edat: a partir de 16 anys.

CALZE. Dies: del 3 al 12 de juliol. Preu: 14.000 ptes. Places limitades (18).

TRAVESSA Aneto. Dies: del 17 al 22 d'agost. Preu: 7.000 ptes. viatge inclòs.

Per més informació: Ramon Solé 40 01 70
R. Balagué: 39 09 68.

P E T I T S A N U N C I S

VARIS

AL BERGUEDA, casa en venda amb garatge, hortet, 6 milions. Tel. 874 13 01.

MATRIMONI per masoveria d'una finca prop de Barcelona. Imprescindible referències. Tel. 417 70 84.

FEINA en una botiga com a dependent/a, encarregat. Seguretat Social. Es valora experiència. Truqueu al 201 02 87 de 14 a 15.30 h.

CASA DE pagès i granja: A 4 Km. de Gironella, es traspassa i lloga, tel., aigua. Preu un milió. Molt interessant per a caps de setmana, per família nombrosa o grups. Es pot habilitar per granja de 2.000 conills. Raó tel.: 785 22 91.

SRTA. 29 anys desitjaria relacionar-se amb solter fins seriosos. Tel. 333 41 14.

INTERESSA vendre quadres de Barcelona antiga en blanc i negre o en color. Interessat truqueu al tel. 237 48 28.

PROFESSORA literatura anglesa s'ofereix. Trucar matins de 9 a 10. T. 555 28 60.

S'OFEREIX casa colònies per a grups mes d'agost. Rectoria La Miana Garrotxa. Tel. (972) 68 73 50.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58

CATALUNYA SOCIAL anys 1921-36 compro números solts o compl. Ref. 222.

COMPARTIRIA pis silenciós gratuït amb Srta. a canvi de petites feines domèstiques. Truqueu al Tel.: 340 72 14. Sra. Maria.

ÉS NECESSITA noia F.P. jardí infància. Tel. matí 11 a 14 al 215 15 93.

AUXILIAR CLINICA amb títol perruquera s'ofereix a persona que ho necessiti en el seu domicili. Preus econòmics. També vetlla malalts, preus a convenir. Tel. 323 10 43 nit. Tel. 424 91 61 dia.

ROSA, desitjaria conèixer lectors per sortir i compartir afeccions. Edat 48-58 anys. Tel. 237 04 88 de 10 a 11 nit.

JUBILAT de Diputació, catòlic, s'acolliria únic hoste casa particular habitada per senyores. Tel. 203 46 93 de 2 a 4 hores.

DESITJARIA persona 40/50 anys per algunes feines casa i companyia. Ref. Preu a convenir. Srta. Montse. Tel. 257 48 50 de 2 a 4.

VENDES

FINQUES GUANTER (A.P.I.)
VENDA DE XALETS I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants.
FINQUES GUANTER (A.P.I.) Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

UNA VEU COMPROMESA D'ESGLÉSIA

INFORMA'T
COL·LABORA
FES-TE SOCI

dp

JUSTÍCIA I PAU
Rivadeneira, 6, 10.ª.
08002 - Barcelona
Tel. 317 61 77

dp

EL MILLOR en residències:

en preus, vistes, confort, seguiment d'ordenances i de normes en vigor, des d'ara, **El Mirador**
Per a informes: En el mateix Mirador 3a. Edat. Ara sota nova Direcció.
Tels. 790 15 36 i 232 52 69 i Recordi: "El millor, ... El Mirador"

Centre psicopedagògic especialitzat en:

ADULTS:

- Stress, insomni i depressions.
- Diagnòstic i psicoteràpia de les disfuncions sexuals.
- Tècniques d'expressió oral.

NENS:

- Reeducació logopèdica.
- Psicomotricitat.
- Recolzament escolar.
- Orientació a pares sobre problemes de l'adolescència.
- Orientació professional.

C/. Laforja, 102, àtic, 1.ª. 08021 BARCELONA.
Telèfon 201 81 04. Dm. Dj 11-1; Dl. Dm. Dj. 5-7.

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244. 2.ª. 08007 - Barcelona

NOM
ADREÇA
POBLACIÓ Tel.
PREU LÍNIA SETMANÉS

125 pts.
250 pts.
375 pts.
500 pts.
625 pts.
750 pts.
875 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA carrer València, 244. 2.ª. 08007 - Barcelona

Ara fa mil anys, l'església hi era

Si se m'ha demanat una col·laboració amb motiu del Mil·lenari de Catalunya ha estat per la meua condició de bisbe. No n'hi ha d'altra. Ni sóc expert en història ni la meua missió és la política. Ara bé, com a cap de l'Església que és a Girona penso que puc dir-hi una paraula; ja que l'Església tingué el seu paper, i no poc valuós, en la construcció de Catalunya ara fa mil anys; i, encara que amb una presència i gestió diferents, continua essent-hi i sent la urgència de ser-hi contribuint al seu futur.

"Fa mil anys que Catalunya, nascuda políticament de la soca europea carolíngia, es despenia de tota submissió ultrapirinenca i iniciava el seu propi camí a través de la història". L'Església hi era; no sols donant una ànima al poble —d'això en tenim dades ja del 259 en les "ACTA" de sant Fruitós, bisbe de Tarragona—, sinó ajudant institucionalment a desfer-se de les dependències político-religioses dels francs, per afirmar-se amb personalitat pròpia, d'acord amb la seva capacitat i aspiracions. La trajectòria dels monestirs de Sant Benet, amb tota la seva influència no hi ajudà pas poc; i la restauració de Tarragona com a cap de les diòcesis catalanes contribuï a consolidar el procés i arrodonir-ne la fesomia.

Amb la debilitació de la monarquia francesa —som el segle X— el país va deslligant-se progressivament i es replega sobre si mateix. Però el tancament no porta enlloc, la vida estancada és suïcida. A mitjan segle algun cap clarivident aixecarà la veu i es comença un moviment de recerca de relació i, per què no dir-ho, de protecció, i es posen els ulls a Roma i a Còrdova. Dues potències que poden ajudar i que, per altra banda queden molt lluny. A la mateixa època es produeix al país la febre de la construcció de Monestirs: Sant Pere de Roda 944; Santa Cecília de Montserrat, 945; Camprodon, 962; Sant Feliu de Guixols, 968; Sant Pol de Mar 968; Sant Benet de Bages, 972; Serrateix, 977; Sant Pere de Besalú, 977; Sant Llorenç de Baé, 983. Amb ells arriba a les nostres terres la influència de la reforma clunienca; una característica de la qual és el seu esperit de submissió al papa de Roma i al mateix temps la independència de tot poder laic.

Aquest aire vindrà com l'anell al dit. Hom diu que és per aquesta influència que el monjo Sunyer, del monestir —ja centenari aleshores— de Cuixà, decidí de fer un viatge a Roma l'any 950 a fi d'obtenir del Papa una butlla posant el seu monestir sota la seva dependència directa. Era la primera butlla papal que obtenia un monestir català. Un pas inèdit al qual seguiran d'altres. L'any següent és ja una caravana la que emprèn el camí a Roma: el Comte de Cerdanya, el bisbe d'Urgell, l'abat de Ripoll i altres pròcers laics i eclesiàstics de les nostres terres. Per suposat que un esdeveniment d'aquesta mena no passa desapercbut del poble, que combrava amb les aspiracions dels seus majors. Tornats a casa s'obrí els ulls a la possibilitat d'un altre domini pontifici sobre el país, paral·lel a l'alt domini franc. "Tenir dos prínceps —diu Ramon d'Abadal— equival a la pràctica a no tenir-ne cap" (Cfr. Ramon d'Abadal "Catalunya Carolíngia"). Tenim coneixement d'una altra expedició a Roma l'abril del 979. Aquesta vegada la formen entre altres, el bisbe Miró Bonfill de Girona i a la vegada Comte de Besalú, el bisbe d'Elna i l'abat de Sant Pere de Besalú. Tots aquests viatges, ultra la seva devoció a Roma, tenen una clara significació política de recerca de protecció.

El fet de la restauració de la Seu Metropolitana de Tarragona és una altra fita en la cohesió del poble català. El domini sarraí sobre les terres tarragonenses ha deixat acéfala l'Església de Catalunya que ha estat posada sota la Seu Metropolitana de Narbona. Comtes i bisbes posen els ulls sobre Tarragona i treballaran de conjunt en la seva reconquesta i per la restauració de la seva alta significació eclesiàstica. Ja el bisbe Ato de Vic i el Comte Berenguer fan un viatge a Roma, el 970, i aconsegueixen butlles papals per a la creació d'un arquebisbat a Vic, mentre s'espera la restauració de Tarragona. Però Ato és assassinat i deixa la gestió sense efectes. S'esperarà més d'un segle, i un altre bisbe d'Osona, Berenguer Sunifred, el 1091 obté del Papa Urbà II la concessió del Pal·li, signe de la seva autoritat sobre els altres bisbes de Catalunya, sempre supeditat a la restauració total de l'Església de Tarragona. Pocs anys després, el 1097, el mateix Urbà II, redueix els límits de la província Narbonesa i n'exclou els bisbats catalans, amb la sola excepció de la diòcesi d'Elna, els quals queden definitivament lligats a Tarragona, que el 1118 aconsegueix la plena restauració sota l'episcopat de sant Oleguer. La unitat de les demarcacions de l'Església, tant influent en l'època, serà un factor important en la cohesió de la Catalunya naixent.

Amb modalitats i intensitat diferents l'Església ha estat present en el miler d'anys que portem d'història. Ara també hi és i se sent cridada a ser-hi. La situació religiosa ha canviat molt des de l'entrada de les idees de la "Il·lustració" fins a l'esclat d'un pluralisme reconegut, propiciat per distintes causes i empès per una nova cultura. Els cristians podem tenir la temptació de l'enyorament i apuntar-nos a un nou restauracionisme —signes se'n donen—. Verdader el qui va salvar la llengua, portava molt arrelat el sentiment nostàlgic, massa. L'epíleg del poema "Canigó" és un cant amarat d'enyorança, superada per una visió de la naturalesa que identifica amb la pàtria: "Resta sempre el monument de Déu;... el Canigó no el tiraran a terra". Però en els versos que parlen dels monjos foragitats del monestir, el campanar de Sant Martí diu al de Cuixà: "Tu que vius més avall, no els veus tornar?".

Una mirada enrera pot ser al·lisonadora, per allò que la història és mestra de la vida. Tanmateix els països es fan treballant amb la mirada al futur. Sortosament l'Església ha tingut un Vaticà II i el camí obert és irreversible. "El monument de Déu" és l'home, creat a imatge seva i salvat i afirmat per Jesucrist. L'Església es basa en la comunió amb Déu i amb l'home; i des d'aquí no trairà la seva presència ni desorientarà els seus seguidors. Els seus sagraments són fonts indispensables de la Vida i de la celebració gratuïta d'aquesta vida. Però no pot ser reduccionista; el camí d'anada i de tornada passa indispensablement per l'home. L'home, cada home, irrepetible, és un lloc de coincidència amb Déu. Tota la vida és secular i teològica a la vegada; la síntesi perfecta de la qual l'ha aconseguida Jesucrist.

Aquesta és la presència que l'església ofereix al futur de Catalunya. Una presència específica, real i confessada, amb solidaritat amb els altres ciutadans.

(Article aparegut al PUNT DIARI de Girona).

JAUME CAMPRODON
Bisbe de Girona

GIRONA

Els pagesos cristians d'ambdós costats del Pirineu fan una crida a la solidaritat

"L'home no és solament un productor econòmic"

GIRONA.— Els pagesos cristians d'ambdós costats del Pirineu es van reunir recentment a la vila d'Albons, a l'Alt Empordà. En el decurs de la reunió van passar revista als problemes que els afecten més directament, i van fer públic un comunicat conjunt, que publiquem íntegrament atesa la seva importància.

Cristians del CMR ("Chrétiens dans le monde rural") d'Occitània de la Branca Pagesa del "Moviment de Cristians de pobles i comarques de Catalunya" ens hem trobat a Albons amb la perspectiva del 1992 (Acta Única Europea) per tal d'analitzar la situació actual de les nostres agricultures. I sobretot: quina és la competència i com ens afecta als uns i als altres? Hi ha una solidaritat possible entre nosaltres?

I.— CONSTATEM:

- 1.- La competència existeix entre agricultors dels diversos països, a l'interior de cada país, a l'interior de cada producció.
- 2.- Aquesta competència és un fet entre els agricultors dels països de la CEE de forma generalitzada. Encara que cadascú té la impressió de tenir en els altres agricultors un adversari.
- 3.- La CEE ens apareix més com un conjunt de coacció dependent d'una lògica econòmica, que com un instrument capaç de donar una seguretat als agricultors.

II.— PRENEM CONSCIÈNCIA:

- 1.- Aquesta competència no és fruit de la voluntat pròpia dels agricultors: ningú no desitja la mort de l'altre. Cadascú vol viure de l'agricultura, que és el seu ofici.
- 2.- Aquesta situació de competència és, de fet, l'expressió d'una lògica econòmica que vol assegurar prioritàriament de mantenir el poder europeu a nivell mundial, dins el marc de la competència internacional.
- 3.- Davant d'aquesta situació, la reacció de la majoria dels sindicats europeus és sobretot d'aprofitar tots els avantatges possibles (subvencions,...) i de defensar els seus adheritos.
- 4.- Aquesta defensa apareix sovint com molt immediatista, més nacionalista i corporativista que solidària.

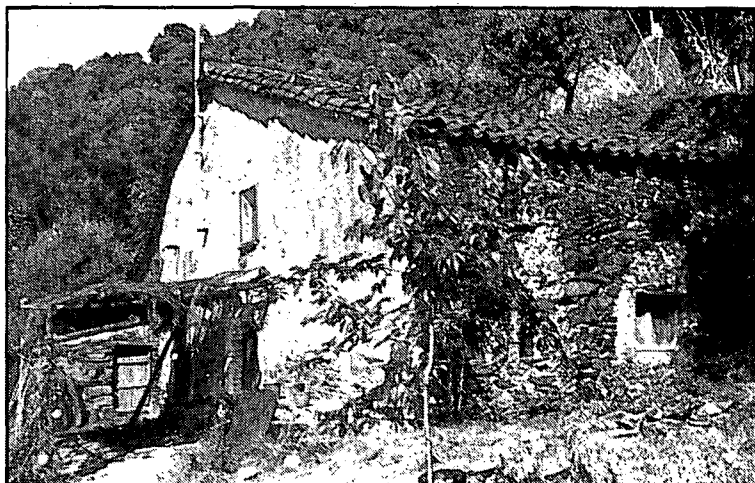
III.— LES NOSTRES CONVICCIIONS:

Com a cristians ens sembla important de recordar-nos que:

- L'home no és solament un productor econòmic.
- Que és un ésser creat, responsable de la gestió de la creació: aquesta és la seva llibertat i la seva responsabilitat.
- La Bíblia i l'Evangeli ens diuen que l'home no es construeix ell tot sol, sinó necessàriament lligat amb els altres homes, solidàriament.

Dt 10,18: "Déu fa justícia a la vídua i a l'orfe. Ell estima el foraster i li dona el pa i el vestit."

Mt 25,42: "He tingut fam i vos-

Els pagesos catalans d'un costat i l'altre del Pirineu en l'Eucaristia "la font i el cim de la nostra dinàmica del compartir".

altres no m'heu donat menjar".

— Com a creients no podem oblidar aquesta Paraula de Déu: mai no ens deixarà tranquils i satisfets.

— Creiem que aquesta referència comuna a tots els creients, encara avui ens pot inspirar per fer una crítica dels sistemes vigents i dominants, i cridar-nos a renovar les nostres pràctiques de vida perquè siguin més solidàries.

IV.— CRIDATS A LA SOLIDARITAT:

A la llum d'aquestes conviccions ens sentim cridats a la solidaritat:

- a) a nivell personal: Sóc jo qui sóc cridat a verificar el meu estil i el meu nivell de vida, el meu projecte de vida professional, sindical,... i a verificar les meves coherències (o incoherències) respecte a la solidaritat.
- b) a nivell sindical: Dins el nostre sindicat som cridats a fer la comprovació de la nostra capacitat d'inventar propostes, però també de ser coherents amb les propostes quan es tracta de fer projectes de desenvolupament solidari...

No n'hi ha prou de fer-ne molts: es tracta de posar-se a fer-ne per promoure projectes concrets de solidaritat.

c) com a cristians: Nosaltres afirmem que tot el que es diu "progrés" no és pas necessàriament un progrés per l'home, si no agafa tot l'home i tots els homes.

d) com a Moviment de cristians: Nosaltres ens sentim compromesos a:

— ser actius per elaborar i proposar projectes de desenvolupament solidari allà on estem: sindicats, organitzacions empresarials, cooperatives...

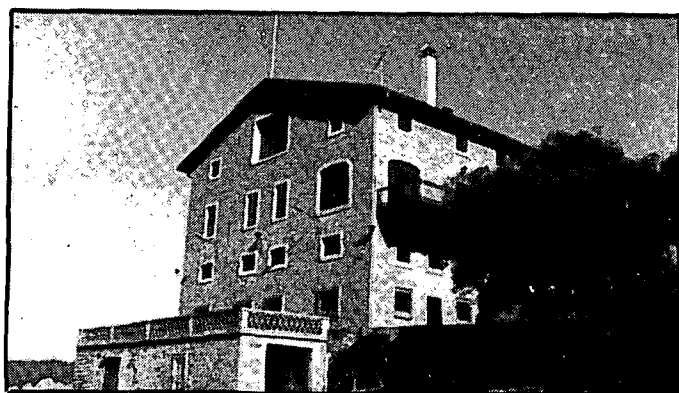
— a descobrir i fer conèixer els gestos de solidaritat que existeixen entorn nostre.

— a comprometre'ns nosaltres mateixos en accions significatives de solidaritat, prioritàriament entre pagesos i amb el Tercer Món.

— a vetllar perquè la informació que nosaltres tenim, les reflexions que nosaltres fem, esdevinguin sobretot un servei a favor dels pagesos que ens envolten.

L'Eucaristia, que és la font i el cim de la nostra dinàmica del compartir, ens compromet avui a afirmar tot això!

CASA DE COLÒNIES LA RUCA

La tenim lliure, a disposició dels grups que la necessitin, de l'1 al 17 d'agost.
Estrenareu la Piscinall

SERVEI COLÒNIES DE VACANCES

i també:

- Xarxa de Cases de Colònies per tot Catalunya
- Autocars. Assegurances. Llibreria.

NUMÀNCIA, 149-151 - Telf. (93) 230 16 06

TORTOSA

Mil tortosins a Torreciudad amb la patrona del Baix Ebre

TORTOSA.— Mil tortosins acompanyaren la Mare de Déu de la Cinta, Patrona de Tortosa, en el seu pelegrinatge al Santuari de Torreciudad, amb motiu de l'Any Marià. Junt amb el Vice-president de la Diputació de Tarragona, Vicenç Lluesma, i el Delegat de Cultura de la Generalitat de Tarragona, assistiren veïns de Morella, Benicarló, Flix, Gandesa, Móra i Amposta.

El pelegrinatge donà a Torreciudad una talla de la Cinta, recoberta de plata i que fou beneïda pel bisbe Ricard M.ª Carles. Durant la jornada van actuar l'**Orfeó Tortosí** i el grup de danses **Orde de la Cucafera**. Els tortosins oferiren també oli, fruites i dolços. Des del 1704 aquesta ha estat la tercera sortida de la Patrona del Baix Ebre, en pelegrinatge organitzat per la Reial Arxiconfraria.

URGELL

El Moviment de Joves Cristians d'Urgell, un munt de xicots amb empena

"La vida és en Crist"

AGRAMUNT.— Una simbologia rica, els cants, la Paraula i sobretot la fe del poble van fer que la Vetlla pasqual, animada per la presència de 250 joves, encengués el foc pasqual en el cor d'una nit primaveral i en l'interior d'uns cristians que van vibrar per la Resurrecció de Jesús. Com davant el sepulcre buit de Jerusalem, només calia "veure i creure".

Convocats pel Moviment de Joves Cristians d'Urgell, al migdia, els grups de joves que havien celebrat el dijous i divendres sants a Santa Maria de Meià, van ajuntar-se a Agramunt amb els més joves. Encara no van ser prou nombre per donar satisfacció a totes les famílies agramuntines que havien ofert les seves llars per acollir els joves. Durant la tarda es van preparar quaranta "mones" i els joves van assejar els cants, amb l'ajuda de 17 músics instrumentistes, per a la litúrgia vespertina.

La Vetlla s'inicià a la plaça de l'Església amb la celebració de la Llum, litúrgia presidida per Ramon Solé. Ramon Balagué presidiria després la celebració de la Paraula i Josep Maria Santesmas, rector de la parròquia, l'Eucaristia.

L'església parroquial s'omplí de gom a gom, poble i jovent vibraven amb els cants i amb els més rigorosos silencis amarats de pregària.

En acabar la cerimònia, la festa esdevingué popular, es van menjar les "mones" preparades

pels joves i la gresca s'allargà fins a la matinada. Els joves retornaven als pobles—Agramunt, Balaguer, Bellvis, Artesa, Tremp,...—

amb el compromís del missatge que havien sentit: "No és un esclat de foc d'artifici, sinó una foguera que no es pot apagar".

Andorra: 89 parelles assistiren el 1987 a cursets prematrimonials

ANDORRA LA VELLA.— Vuitanta-nou parelles de nuvis han assistit als set cursets de preparació al matrimoni que el 1987 han organitzat les parròquies d'Andorra. Han dirigit els cursets matrimonis cristians, laics especialitzats i els preveres.

El curset intenta millorar la preparació dels nuvis al matrimoni en diferents matèries: formació cristiana, convivència familiar, educació dels fills, sexualitat, etc. També s'hi crea un clima de diàleg i simpatia entre les parelles assistents sobretot en la festa de cloenda del curset.

"Els Seminaristes de Missions també són Seminaristes nostres"

OBRA DEL CLERGAT NADIU

Al TERCER MÓN, prop de 75.000 seminaristes joves es preparen, en els Seminaris, per servir els seus pobles, ajudats per les OBRES MISSIONALS PONTIFÍCIES. També s'ajuda els noviciats femenins i masculins de Missions.

Seràn com a Sacerdots, ministres de la reconciliació, impulsors del desenvolupament, companys dels més pobres.

Està comprovat que l'ajuda als Seminaris és la millor inversió en favor del TERCER MÓN:

—Una **BECA** de 300.000 ptes. facilita sis anys d'estudi.

—Per 150.000 ptes. es pot fundar una **MITJA BECA**.

—Un curs sencer per 50.000 ptes.

PER A INFORMACIÓ I DONATIUS: Dirigi-vos a les Delegacions diocesanes de Missions de Catalunya:

08002 Barcelona
C/ Bisbe Irurita, 5

17004 Girona
C/ Albareda, 15

25002 Lleida
Plaça de Sant Josep, 2º 1º

25700 SEU D'URGELL
Bisbat

25280 Solsona
Bisbat

43003 Tarragona
Major, 16

43500 Tortosa
Bisbat

08500 Vic
Seminari diocesà

Declaracions de monsenyor Martí en la XXII Jornada Mundial dels M.C.S.

A Balaguer es dinamitza la pastoral de conjunt

BALAGUER.— Delegats i arxiprestos del Bisbat d'Urgell han redactat un document que defineix la funció de l'arxiprestat en la pastoral diocesana. El text està dividit en tres capítols:

- L'arxiprestat que volem
- Dificultats per a arribar-hi
- Compromís d'arribar-hi.

El text glossa les conclusions de l'estudi i debats de delegats i arxiprestos diocesans en unes jornades de pastoral celebrades al Santuari del Sant Crist de Balaguer els dies 11, 12 i 13 d'abril. El curset ha estat dirigit per Miquel Payà, Secretari de la Comissió Episcopal de Pastoral, de la Conferència Episcopal Espanyola, i per Ramon Prat, professor de la Facultat de Teologia de Catalunya. Els conferenciant han presentat l'arxiprestat com "L'eix promotor de la pastoral" en els diferents camps: participació dels laics, caritat, programació conjunta, etc. Els debats han estat vius i interessants sobretot per la participació de tots els assistents: els 11 arxiprestos i 5 delegats diocesans.

El curset respon a les propostes 215 i 216 de l'Assemblea de Cristians del 1981:

"Que es promoguin organismes arxiprestals com uns mitjans d'accions reals i comunes de la comarca... Que sorgeixi la programació pastoral de conjunt a nivell arxiprestal o de zona".

Els assistents qualifiquen el curset com una "experiència enriquidora pel diàleg en profunditat sobre temes tan variats" i també com una "acció en-grescadora de cara a la pastoral de conjunt".

A.M.

"Ser generosos a oferir col·laboració"

LA SEU D'URGELL.— El Bisbe Martí Alanís, President de la Comissió Episcopal de M.C.S. de la Conferència Episcopal Espanyola, en un escrit pastoral difós amb ocasió de la XXII Jornada, manifesta que "Democràcia vol dir esforç i participació". Cal, doncs, actuar amb esperit crític i saber discrepar i fins i tot "rebutjar allò que no és objectiu. Deixar de banda el programa o el diari que serveix una mala informació o un entreteniment grosser".

Per altra banda el Bisbe remarca la postura positiva de la col·laboració necessària i del suport d'allò que és bo.

En els M.C.S. es lliura la batalla de la cultura actual

L'escrit pastoral de monsenyor Martí recorda un cop més la importància capital dels mass media en el món d'avui fins al punt que afirma que "En el camp dels M.C.S. es lliura la batalla de la cultura actual". En aquest camp, els cristians de Catalunya, hi tenen una tasca particularment important per a la promoció i difusió de la cultura pròpia. Per això la cultura cristiana pensada i realitzada en català, en relació a altres cultures, "ha de saltar una altra barrera", diu el Bisbe. I fa una crida a favor de la cultura de Catalunya: "El poble i els cristians hem de fer costat a allò que és nostre". En aquest treball s'hi ha d'esmerçar temps i diners.

Sempre la regla d'or: la veritat

Quant al contingut dels mass media, el Bisbe recorda el lema de la XXII Jornada Mundial dels M.C.S.: "Solidaritat i fraternitat". Monsenyor Martí demana comprensió i benevolència amb els que juguen brut per guanyar diners, atreure l'atenció o per fer colar les pròpies idees. Cal defensar els pobres, promoure la pau i "sempre la regla d'or: les coses com són, la veritat".

Esperit crític; rebuig del que no és objectiu i qualitat en el contingut dels mitjans de comunicació social, demana monsenyor Martí als cristians en un escrit pastoral difós amb ocasió de la Jornada Mundial dels Mass Media

Qualitat i col·laboració en els mitjans de comunicació social

Sovint els mitjans de comunicació de l'església són de bon nivell professional, però també n'hi ha de pobres, "que no poden competir en el mercat obert", diu l'escrit pastoral. La resposta és l'esforç per part dels cristians: "Hem de ser exigents a demanar qualitat i generosos a oferir col·laboració".

Ha mort Joaquim Iglesias, germà de l'anterior Bisbe d'Urgell

D'altra banda a l'edat de 94 anys, el dia 8 d'abril, ha mort a la residència del Seminari el Rvd. Joaquim Iglesias i Navarri. Ordenat prevere el 1918, era àmpliament conegut en totes les parròquies del Bisbat per les visites que hi havia realitzat acompanyant el Dr. Iglesias durant els 27 anys del seu pontificat. El 1947 havia estat nomenat xantre de la catedral.

Conegut i ben estimat del clergat parroquial, era un sacerdot que s'acostava amb facilitat a les persones del món rural, del qual procedia pel seu naixement, i encetava una conversa informal sobre la ramaderia o bé la cacera. Entre anècdotes i acudits hi posava la bona sal d'un principi evangèlic o el testimoni d'un cristià seriós.

ANTONI MIRABET

IMPROMPTU

Eleccions

Fa uns dies que, potser impel·lit pel clima electoral que vivim, estic pensant a fundar un altre partit polític: el partit inconformista. Un partit sense aspiracions de poder. Només testimonial. Però d'un testimoniatge totalment inconformista.

Inconformista per disconformitat a anar a missa els diumenges en lloc d'anar-hi cada dia feiner... o al revés. Per si es cobra el dia 30 en lloc del dia 20. Per si s'han de pagar impostos o no s'han de pagar (això sí que aportaria vots). Inconformista tant si l'ocupant del poder ho fa bé o ho fa malament. Inconformista si plou aigua clara, o bruta de fang... etc. etc.

Però no em decideixo. Dubto de l'èxit que pogués tenir. I en dubto tant, que procuraré foragitar-ho del pensament. Perquè a fi de comptes, faria el mateix paper dels qui es presenten a eleccions amb idees fora de seny, d'aire retrògrad o bé ultraavançat, amb partits de ditiràmica nominació i que acaben a l'alcoba per no dir a la banyera.

Perquè per obtenir vots cal fer una oferta coherent, i no precisament negar l'aptitud de l'altre senzillament. Per obtenir vots cal que els raonaments arribin endins de l'ànima de l'elector, no convencent per martineteig negatiu, sinó obrint la mà i el cor, establint un diàleg de realitats.

ORIOL CAMPS

GLOSSES DOMINICALS

Moral de Fortalesa

Amb tota la raó ha estat escrit que el canvi més impressionant que el nostre país ha sofert en els darrers deu anys, ha estat en el camp de la sexualitat. La llibertat hi és gairebé absoluta. Els qui tenen el deure de servir el bé comú, porten a la pràctica un "permissivisme" dels més avançats que hi ha a Europa. La seva filosofia és precisament la del "permissivisme sexual". Perquè es tracta, com diuen, d'un assumpte que no entra en el camp del que és públic. En tot cas, allò que és procedent i necessari —pensen— és "la informació sexual". I res més. La responsabilitat moral queda relegada a la consciència de cada ciutadà. I sabem molt bé que la diversitat d'opinions ètiques depèn de les conviccions personals: és una cosa perfectament subjectiva. Llavors l'axioma corrent és aquest: "la informació sexual és objectiva i la moral sexual, subjectiva".

Aquesta és la situació en la qual som immersos. En el fons tot és supeditat al plaer. La societat, empenya pel poder, s'afanya a cercar el benestar; la moral subjacent —si es pot qualificar així— és "l'ètica del benestar". Per tant, és bo el que genera plaer i és dolent el contrari. Partint d'aquí tot és perfectament explicat: el divorci, les relacions sexuals extramatrimonials, les violacions, etc. La conseqüència és que molts han caigut en la que pot anomenar-se "esclavitud del sexe". No poques persones es creuen lliures i no són altra cosa que "esclaus satisfets". Però ens podríem preguntar: ¿fins a quin punt aquesta satisfacció és autèntica?

D'aquesta situació, en neixen no pocs problemes, encara que no vulguin ser reconeguts com a tals. El de la SIDA, posem per cas, n'és un. Fa poc, la premsa ens ha fet conèixer l'opinió d'uns prestigiosos sexòlegs nord-americans, que aconsellen la castedat com a prevenció davant aquesta epidèmia que ha sorprès el món. No parteixen de princi-

pis morals, sinó del resultat de les seves investigacions. D'aquí es pot deduir que la salut del cos humà exigeix que sigui deturada "la revolució sexual" que ha caracteritzat els costums del món modern des de la dècada dels anys seixanta.

Davant la plaga de la drogaaddicció —veritable flagell de la humanitat— el Papa va invitar als participants de la Conferència Internacional de Viena sobre l'ús i el tràfic de la droga, el mes de juny de 1987, a analitzar allò que hi ha, en realitat, a l'arrel d'aquest problema. És, ni més ni menys, la pèrdua dels valors ètics i espirituals. Dissortadament, els joves són els qui consumeixen més drogues dures. ¿No caldria preguntar-se —deia el Papa— si la causa d'aquest fet és el tipus de societat —materialitzada i hedonista— en la qual és educada la nostra joventut?

Potser el problema més greu és el de l'educació. No s'hi val que s'instrueixi els joves fent-los creure que la vida és una pura satisfacció del benestar. S'exalta, es difon i es protegeix la llibertat sexual i s'ignora la importància de la fidelitat i de la intimitat com a base de tota relació personal. Per això algú ha escrit que, enfront de la "moral del benestar", cal col·locar-hi la "moral de la fortaleza". Per tal que un jove sigui amo de si mateix i no pas esclau de les seves passions, ha de posseir una veritable capacitat de renúncia i de sacrifici.

L'enganyen quan només l'"informen sobre la sexualitat", per evitar riscos i gaudir sense limitacions. La castedat, que requereix fortaleza d'ànim, desenvolupa l'autèntica maduresa de la persona —tant si és home com dona— i la fa capaç de superar-se, conforme ho exigeix la seva mateixa dignitat.

NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

En honor del beat Francesc Palau, fundador

TARRAGONA.— El 24 d'abril, el papa Joan Pau II, a Roma, declarava BEAT el Pare FRANCESC PALAU, "glòria de Catalunya, creient enamorat, místic de l'Església", que va néixer a Aitona (Lleida) el 1811: les restes del qual descansen a l'Església de les Carmelites Missioneres Teresianes de Tarragona, on morí el 20 de març de 1872 rodejat de les seves filles espirituals, del G. Josep Padró i el P. Joan Nogués, ocd.

Des d'aquesta església, el dia 1 de maig, TVE en el programa EL DIA DEL SENYOR, retransmetia la Missa de cada diumenge.

Els Pares Carmelites Descalços es feren presents pel P. General, Felipe Sáiz de Baranda, qui presidí l'Eucaristia, pel P. Postulador de la Causa, Provincial de Catalunya, i altres provincials i pares Carmelites que concelebraren.

El Carmel, d'arrels teresianes i zel missioner, fundat pel P. Palau, va estar representat per les Gnes. Generals, Pilar Galdeano i Francesca Longás, Provincials de Catalunya, altres Provincials i nombroses Germanes d'ambdues Congregacions de Carmelites Missioneres Teresianes i Carmelites Missioneres.

Cal destacar la capella dedicada al P. Palau per les seves filles les Carmelites Missioneres Teresianes en aquesta mateixa església. Harmoniós conjunt on es col·locarà l'urna que conté les seves restes. Presideix una règia i bella imatge del pare Palau en bronze, obra de l'escultor Ramon Ferran.

L'exposició d'obres en tela i paper d'André Duval, gran admirador del pare Palau, dels llocs i paisatges vistos pel mateix Pare, oberta a aquesta casa-mare de les C.M.T. amb motiu de la beatificació del seu Fundador, és un testimoni mut de la seva vida d'eremita-apòstol, de contemplatiu i missioner encès d'amor per l'Església.

M.ª TERESA CAMACHO ODRIÓZOLA
Carmelita Missionera Teresiana

La política, assignatura pendent

Quan mirem enrera quasi sempre quedem ben satisfets perquè pensem, millor dit, perquè constatem, la gran quantitat de perfeccionament i de millores de què, en tots els aspectes de la vida, estem gaudint: tots els treballs són més rendibles i requereixen menys esforç; els estudis són més fàcils i més aprofitosos; els viatges són més ràpids i més còmodes; els passatemps i esbarjos són més variats i més distrets; els metges són més competents i aconsegueixen èxits espectaculars. En fi, la gran quantitat d'avenços que ens han proporcionat la tècnica i la ciència gairebé ens podrien fer creure que vivim com els déus a l'Olimp... si no fos que la cruel realitat ens imposa una altra idea.

En efecte, alguna cosa falla, aquí. És indiscutible que estem fruint d'una gran quantitat de millores que els nostres avis no podien sospitar ni remotament. Però també és indiscutible que, avui, la humanitat no és feliç. Ni de bon tros! Què és el que falla, doncs?

Perquè tots estem d'acord que la vida del treballador no és tan pesada com abans i és més productiva. Que la vida a la llar és més còmoda avui al piset d'un treballador que no pas ho era al palau o al castell d'un comte o d'un rei temps enrera. Això vol dir que els tècnics i científics han fet un admirable treball, ben ajudats pels quadres i operaris. I és que si no complien la tasca encomanada, els amos, els empresaris, els substituïen per d'altres més competents perquè qui paga mana i l'empresari vol obtenir el millor servei si no per altruisme si per aconseguir-ne guanys i anomenada, i amb aquesta tasca, a poc a poc, s'ha posat a l'abast de tothom una gran quantitat de millores i de comoditats. Per què, doncs, la humanitat no és feliç?

Diem que qui paga mana i si el manat no fa la feina ben feta l'empresari l'acomia i al seu lloc en posa un altre, però no sempre qui paga mana. En la cosa pública, el poble seria l'empresari perquè és qui paga amb els impostos i contribucions i el manat, el qui rep l'encàrrec de governar-nos i d'administrar el país. Si podem qualificar amb un excel·lent els tècnics que en tan diversos camps i nivells han aportat aquestes indiscutibles millores que acabem d'esmentar, cal qualificar amb un suspens d'oprobri els polítics

que governen el món, amb les poquíssimes excepcions de rigor, també en tan diversos camps i nivells, com són des del municipal fins al nacional i a l'internacional. Tots, en general, estan exhibint el seu fracàs més estrepitos i, per aquesta causa, tots en patim les conseqüències i sembla que no podem fer sinó continuar pagant i aguantant.

Diuen que tots els programes de tots els partits, teòricament, són bons i acceptables. Prescindim, doncs, dels discursos programàtics i, convençuts que pels seus fruits els coneixerem, fixem-nos en la realitat social i política del món sencer. Arreu hi ha violència: al més alt nivell, amb exèrcits que costen un dineral; en un nivell mitjà, amb un sofisticat aparell policíac i presidiari que sembla que en lloc de protegir el ciutadà i corregir el delinqüent, és bastant ineficaç i es perverteix el desgraciat que ha de passar una temporada reclòs en atepides presons; en el nivell de carrer, la delinqüència impune imposa el terror al pacífic ciutadà que ni s'atreveix a sortir de casa així que es fa fosc.

Cada dia hi ha més atur obrer i més pidolaires pel carrer, uns realment necessitats i d'altres murrís que han trobat un modus vivendi a costa dels sentiments de la gent, fins a l'extrem que ja no saps si fent caritat al pidolaire que et trobes a cada pas ajudes de debò un pobre autèntic o si t'està aixecant la camisa un barrut i poca-vergonya.

Que jo sàpiga, només hi ha un país a tot el món, a l'Amèrica del centre, que és Costa Rica, que fa ja més de quaranta anys va dissoldre l'exèrcit i on els governs successius dediquen grans esforços i poderosos mitjans a la cultura i al benestar social. Probablement, a Costa Rica també hi haurà casos d'injustícia i de necessitat, però és indiscutible que si la cultura i el benestar han arribat a nivells espectaculars, aquell poble és més a la vora de la felicitat. El ciutadà, allà, pot pagar els seus impostos molt més a gust que a la resta de països, en comprovar que els recursos del país s'emercen aprofitosament.

Per què no ho provem?

ANTONI MUNNE i TOMÀS

VOTA

El 29 de maig Catalunya vota

ELECCIONS AL PARLAMENT DE CATALUNYA

GENERALITAT DE CATALUNYA

ESGLÉSIA I ESCOLA

Natalitat i escoles

En el context del conflicte que ha afectat el món de l'ensenyament aquestes darreres setmanes, ha sorgit el tema del tancament d'aules d'educació primària per culpa del descens de la natalitat.

És veritat. El nombre de nens i nenes que habitualment accedia als cursos de Pre-escolar i als primers anys d'Educació General Bàsica, ha disminuït considerablement. El resultat és inevitable: aules sense els alumnes necessaris per a justificar-ne el funcionament i, en alguns casos, fins i tot escoles que es veuen obligades a tancar. Sembla que ja no són necessàries.

Sobre els papers, el problema és de fàcil plantejament. Però, a l'hora de trobar-hi solució, hem observat actituds i criteris que no podem compartir.

Un cas concret: algun municipi —podríem dir noms—, on el nombre d'alumnes en edat escolar ja no justifica el funcionament de totes les aules existents, comptades les del sector públic i les d'iniciativa social o privades. Però resulta que hi ha escoles que tenen inscripcions suficients per omplir les aules respectives, mentre n'hi ha d'altres que tenen aules buides.

Davant d'aquesta situació, algú que té autoritat ha proposat una solució fàcil: cal repartir els alumnes equitativament entre les diverses escoles del municipi. Així, totes tindran menys alumnes per aula, la tasca dels professors serà més fàcil i millorarem la qualitat de l'educació.

Potser sí que la solució és fàcil. Una altra cosa és que sigui correcta. Vegem-ho.

El que ha de determinar el manteniment d'unes aules o d'una escola concreta, és la demanda de places per part dels pares, que són els qui tenen el dret d'escollir l'escola que desitgen per a llurs fills. I ningú no pot condicionar ni, menys encara, impedir l'exercici d'aquest dret dels pares.

Es més, els poders públics tenen l'obligació de vetllar perquè els ciutadans puguin exercir els seus drets. En aquest cas, el dret a l'educació, que comporta la lliure elecció d'escola.

Per tant, si una escola rep sol·licituds suficients, la direcció del centre ha d'admetre tants alumnes com places tingui autoritzades. Perquè, per damunt de qualsevol altre criteri "pràctic", cal garantir que els pares puguin matricular llurs fills a l'escola que prefereixen en primer lloc.

Segons el nostre parer, aquest principi és tan vàlid per a les escoles públiques com per a les privades. Perquè la seva raó d'ésser és indiscutible: fer possible l'exercici del dret a l'educació en llibertat.

FRANCESC RIU

GIRONA

Un bon objectiu per a una jornada de reflexió a nivell matrimonial celebrada a Banyoles

Enfortir l'amor conjugal

A la Casa d'Espiritualitat de Banyoles es varen reunir un bon grup de matrimonis en el XIV Cap de Setmana que es ve celebrant regularment cada any amb assistència cada vegada creixent.

La Jornada es va iniciar el dissabte a la tarda, fins al diumenge a la mateixa hora. En aquest espai de temps —aprofitant al màxim l'horari— tenen lloc unes meditacions dirigides per mossèn Jordi Carrera, Missioner Diocesà, així com dues conferències encomanades a mossèn Pere Bach, Director de l'Obra d'Exercicis de Girona. Els temes tractats foren sobre el recent Sínode dels Laics i la seva missió dintre l'Església, especialment en el que fa referència al matrimoni. Enfortir l'amor conjugal en aquest Any Maria, imitant l'alegria de Maria, i la seva disponibilitat a ser advocada nostra, com va preocupar-se a Canà pels joves esposos que es trobaren en un moment apurat. La seva resposta ens orienta: "Feu el que Ell us digui" Jesucrist, cor dels cors, en cada llar. Una excel·lent consigna per a viure en cristià la vida matrimonial.

Conclusions enriquidores

Reunits en grups, es varen treballar diversos punts de reflexió, que es donaren a conèixer al final de la jornada, en presència del bisbe de Girona monsenyor Jaume Camprodon. Les conclusions foren molt enriquidores, posant en relleu la gran transcendència educadora de l'exemple, la importància de l'oració en comú els dos esposos, el testimoniatge amb els veïns i familiars, la sobrecàrrega de televisió que dificulta la vida

de relació dintre la llar, i la necessitat que els matrimonis es posin a disposició de la Parròquia per portar a cap activitats de caire apostòlic, en aquests moments en què es necessita la col·laboració dels laics.

Finalment el senyor Bisbe manifestà la seva satisfacció pel treball realitzat pels matrimonis en aquesta Jornada, i estimulà a seguir treballant en el camp d'apostolat específic de cadascú. "Hem d'estar oberts als altres —digué— perquè coneguim que formen part de la gran família dels fills de Déu. Així hem de sentir-nos germans al carrer i al treball, amb tots els que tenim a la vora. No diguem 'Resem un parenostre per tota aquesta gent', sinó units a ells, resar el **Parenostre tots**. Sentir Déu Pare de tots, és entrar en el misteri cristià. No podem viure l'Evangeli sense obrir-nos als altres. Hem de resar —no 'parenostres'— sino el **Pare Nostre**, amb tot el que comporta, aturant-nos especialment en les dues primeres paraules. El Sínode ens recorda que tots som cridats a ser sants, però la santedat comporta principalment un compromís d'obertura als altres".

Intensitat espiritual en l'amor

L'enfortiment de l'amor matrimonial ha estat sens dubte el fruit d'aquest nou encontre que des de fa 14 anys es ve celebrant a la diòcesi de Girona. El Senyor i la Verge Maria, Reina de les llars, han fet possible aconseguir aquest objectiu, refermant la unió que un dia es va iniciar davant l'altar per a tota la vida. El secret, enamorar-se de nou cada dia, amb més intensitat espiritual, que enforteixi les tres rotllanes d'amor: unió del cos del cor i de l'ànima. Triple lligam que al pas dels anys es va fent més sòlid, ajudat per aquestes trobades tant necessàries per portar endavant la nau familiar en aquests temps en què s'intenta fer trontollar els fonaments de la unió matrimonial.

JOSEP MARIA MINISTRAL

FETS I CRITERIS

Al servei de la solidaritat

La Jornada mundial de les comunicacions socials que s'inspira en el missatge del papa Joan Pau II planteja el tema urgent i actual de la solidaritat entre els homes i els pobles.

Si ho volem dir en forma de revisió o examen hem de fer-nos aquesta pregunta: ¿els mitjans de comunicació estan al servei de la solidaritat? És una pregunta que exigeix, a més del coneixement de la realitat de les comunicacions, sinceritat i valentia per contestar-la.

Penso que massa sovint els mitjans de comunicació es mouen per interessos de grups polítics, socials i culturals. No sempre es mantenen les regles del joc en el sentit d'oferir una informació completa i equilibrada.

El sentit de diàleg, de respecte a l'altre i les exigències de la justícia, de la veritat, de la llibertat i de la pau haurien de ser sempre tinguts en compte i positivament respectats si de debò es vol promoure la solidaritat entre els homes i els pobles.

Fa molts anys una persona deia, amb ironia, que a les ciutats modernes tot estava "senyalat" a base de "fletxes". Es tenia la impressió que hom no havia de preguntar mai res, sinó tan sols caminar conforme als indicadors. Això podia ser una manera exagerada de parlar; però em pregunto si el "dirigisme" actual que ocasiona la publicitat de la televisió no ens indueix a anar a remolc i a sentir-nos excessivament estimulats vers el consum de determinats productes i a imitar formes de pensar i de comportar-se.

Els mitjans de comunicació han d'ajudar la reflexió i la capacitat crítica de les persones sobre els esdeveniments i les idees que circulen avui dia.

Sense reflexió ni capacitat crítica no tindrem ciutadans que siguin poble, sinó "autòmats" que seran "massa".

El Papa afirma que l'Església, com "a experta en humanitat", amb senzillesa i perseverança, ha de recordar que les comunicacions i les noves tècniques han d'estar al servei de l'home.

Joan Pau II ens exhorta a no tenir por, a fer un esforç de discerniment i a reconèixer que un dels signes dels temps del món actual és aquesta aspiració profunda a la solidaritat i a sentir-nos tots germans de la família humana. Això significa estar decidits a lluitar contra l'esperit de secta, la intolerància, el racisme més o menys camuflat, l'abús del poder, el fanatisme individual, cultural o religiós.

És necessari que els professionals de la comunicació actuïn amb honradesa, superin els interessos personals o de grup, facin un esforç per informar amb objectivitat i no es quedin a nivell dels aspectes anecdòtics de les notícies o dels esdeveniments en detriment d'aquells que són essencials.

Crec que a tots els professionals de la premsa, ràdio i televisió els hem de considerar amb simpatia sense jutjar-los, ja de bell antuvi, amb desconfiança.

La seva tasca és difícil. Es mouen en un àmbit que té pocs anys d'existència i han de treballar a un ritme accelerant. Mereixen "la nostra solidaritat" si han de fer un autèntic servei a la solidaritat de totes les persones i de tots els pobles.

RAMON TORRELLA i CASCANTE
Arquebisbe de Tarragona i Primat

PEREGRINACIÓ A LOURDES

Visitant Roma, tomba de St. Nicolau de Bari i Assís. Del 26 de juny al 3 de juliol. Preu 44.500 ptes.

Per més informació: **Missioneres del Santíssim**, Passatge Camps Elisis, 8 - 08008 Barcelona. Tel. 215 42 41.

1.700 joves de La Salle de Catalunya, pelegrins a peu fins a Montserrat

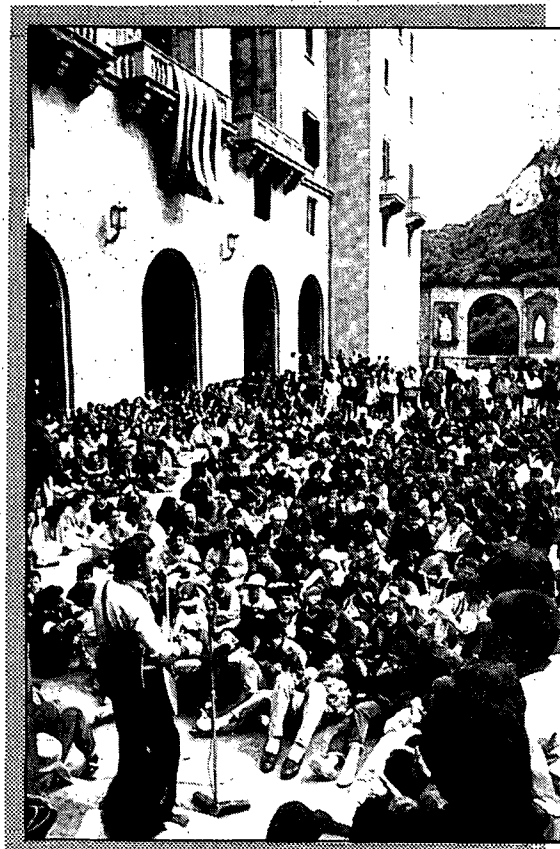
El passat 22 d'abril, sortien del Col·legi La Salle Congrés de Barcelona, situat en el Barri de les Vivendes del Congrés, 1.300 joves arribats de tots els Col·legis La Salle de Catalunya, que es disposaven a fer el pelegrinatge a peu fins a Montserrat.

L'organització de la pujada va córrer a càrrec de l'equip de jovent de La Salle Congrés ajudat per l'equip de Pastoral de la Província dels Germans de La Salle de Catalunya.

Uns i altres varen fer possible que la pujada fos realitat una altra vegada, i ja en van onze. Això va fer que l'organització fos una vegada més un èxit, tant en la preparació com en la realització.

La primera vegada que es va pujar a peu a Montserrat des de Barcelona, ho van fer un grup de set persones, i de mica en mica i d'una manera accelerada, ha anat creixent fins als 1.300 d'aquest any que han pujat sortint de Barcelona, i els 400 més petits, que ho han fet des de Manresa.

Tot plegat ha fet que dalt de la Muntanya ens retrobéssim tots els joves, pares, infants i antics alumnes i també força professors, per preparar als peus de Nostra Senyora de Montserrat.

A les 7 de la tarda s'iniciava el camí pels carrers de Barcelona, i tot enfilant la muntanya del Tibidabo i travessant la serralada de Collserola, després de travessar també els termes de Sant Cugat i Rubí, s'arribava quan ja clarejava, al terme d'Olesa de Montserrat des d'on s'empenia la marxa al costat del Llobregat. I, per fi, s'arribava al peu de la Muntanya, i pel camí de l'aeri s'enfilava l'últim tros, el més difícil,

a causa del cansament de la caminada de la nit.

L'esforç, el cansament es veien superats per les estones de poder compartir amb els amics, de poder intercanviar, de poder fer un esforç per arribar dalt de la muntanya, en aquest pelegrinatge llarg; però a fi de comptes, la satisfacció d'haver arribat es feia palesa en les cares dels joves quan, a la tarda, en la pregària que es va fer als peus de la Moreneta,

s'oferia entre altres coses, el foulard, distintiu de la marxa, i també la carmanyola o la motxilla, símbols de l'esforç, de la lluita, de la il·lusió: símbols que es posaven als peus de la Mare, amb motiu del pelegrinatge que s'havia fet durant aquest Any Marià.

Tots els joves tornaren cap a casa seva amb la il·lusió d'haver assolit una fita important. Alguns amb les seves petites nafres als peus, amb el

cansament a l'esquena, amb la son als ulls... però amb el desig de superació, amb l'esperança que la Mare Moreneta ens feia a tots una rialla i ens deia: A reveure, fins l'any que ve, si Déu vol.

Tot cantant el Virolai, ens acomiadàrem de la Mare.

A la plaça, es va repartir vi bo i coca i, després, tot fent una gran rotllana, va arribar i vam cantar "l'hora dels adéus".

JOAN LLUÍS CASANOVAS

GERMANOR AMB ELS NOSTRES MISSIONERS

Ja són més de 400 les missioneres i missioners que reben Catalunya Cristiana gràcies a les persones que "apadrinen" la seva subscripció.

La nostra fita és que tots els més de 1.500 missioners i missioneres de les diòcesis catalanes puguin rebre el setmanari. La comunicació amorseix la solitud i dona el confort de la comunió fraternal.

Cada setmana en publiquem una relació. ¡Siguen "padrins" d'aquests germans i germanes nostres!

MISSIONERS QUE ESPEREN PADRI:

Rses. ESGLÉSIA ESPANYOLA
Via Julia, 151 (Iglesia N.S. de MONTSERRAT)
ROMA-ITALIA 8.580.- ptas.

JOSEP M.ª LUCAS SANMARTI
H. Forir, 3
B - 3600 GENK
BELGICA 8.580.- ptas.

OSCAR BOTTERO RESTREPO
Parroquia N.S. del Carmen
CEILAN-VALLE
COLOMBIA 10.530.- ptas.

JOAN AMBROS
AYACUCHO 937 P.B. "M"
1111 BUENOS AIRES
ARGENTINA 10.530.- ptas.

Butlleta de subscripció

Nom i cognoms
Direcció Tel
Població D.P. Província

subscriu a "CATALUNYA CRISTIANA" el missioner.....
(nom i cognoms)

L'import el faré efectiu mitjançant:

- ☐ taló que adjunto
☐ gir postal
☐ domiciliació segons l'adjunta autorització

Domiciliació: Banc/Caixa
Sucursal n°
N° compte corrent
Població Província

Prego al Banc/Caixa que consideri aquesta butlleta com la meva autorització per aquest pagament.

Població: Data

Signatura:

"CATALUNYA CRISTIANA", c/. València, 244, 2on. 08007 Barcelona - Tel.: 215 27 39

Un llibre-eina pels mestres d'avui

“Tothom té dret a l'Educació”

BARCELONA.— El passat dia 25 d'abril, en el Palau Moja, de Barcelona, tingué lloc la presentació del llibre “TOTHOM TÉ DRET A L'EDUCACIÓ”, del qual és autor Francesc Riu i Rovira del Villar, cap del Secretariat Diocesà de l'Escola Cristiana, de l'arquebisbat de Barcelona.

L'acte fou presidit pel senyor cardenal-arquebisbe, doctor Narcís Jubany, acompanyat pel conseller d'Economia i Finances de la Generalitat de Catalunya, honorable Josep Manuel Basañes, i el senyor Ramon Juncosa, Director General d'Ordenació i Innovació Educativa, en representació del conseller d'Ensenyament de la Generalitat, honorable Joan Guittart. També assistiren altres personalitats del món de l'ensenyament.

Presentació a càrrec del senyor Antoni Marzal

La presentació oficial del llibre fou a càrrec del senyor Antoni Marzal, doctor en Dret i professor d'ESADE i de la Universitat Autònoma de Barcelona, i reconegut periodista.

El senyor Marzal exposà com

“el llibre és, una obra útil, però, sobretot és un repte creatiu i un exemple moral, i crec que és un exemple precisament per ser un repte, un repte a la vida i un repte ètic, i jo diria que modèlic”.

“Aquest és un llibre sobre el dret a l'ensenyament; en definitiva sobre el nostre sistema educatiu, que és aquí, que existeix aquí, que no crea l'autor; ell només crea la reflexió sobre el sistema”.

El senyor Marzal continuà examinant la situació actual de l'ensenyament i els intents del Govern per aclarir el sistema aprovant la LODE que estableix per primera vegada en tot el sistema educatiu, “en una Espanya en la qual tots hem estat sectaris” un sistema doble públicament finançat. “Però crec que ho estableix per poder vèncer un dels pols del sistema amb les rigideses de l'altre, i que, finalment, el sistema seria menys doble del que permetia, i més únic”.

Antoni Marzal continuà examinant el llenguatge del Govern sobre el sistema educatiu, “un llenguatge muntat, totalment, sobre el dret a l'educació, com afirmació essencial de partida que prenien la Constitució, feta per tots i admesa per tots”.

“Crec, continua Marzal, que Francesc Riu ha sabut, en primer lloc, prendre el mateix llenguatge que el de l'actual sistema, el de l'actual Govern i el de l'actual ministre. I en lloc de —una temptació que hauria pogut tenir, que segurament hauria reenviat també gairebé freudianament a vells esquemes sectaris de tots els temps—, a partir, dic, de la llei anterior, aparentment més favorable a una determinada filosofia política sobre l'ensenyament (l'estatut de centres escolars), no, no va caure en la trampa, crec jo, i crec que això és el que és bo. Ell prengué el seu propi llenguatge, el mateix de la LODE, el mateix de l'actual Govern: el dret a l'educació —tots els homes tenen dret a l'educació—, com la base essencial d'aquesta reflexió del seu llibre”.

“I, pres aquest propi llenguatge —crec que aquest és l'altre mèrit del llibre—, hi ha, en el llibre, la pròpia actitud, jo diria, de la persona, una acceptació lleial del sistema, del qual —del quadre creat en coherència amb allò que abans he dit dels implícits i dels traumes, dels sectarismes i de les lluites de la cultura espanyola re-florida— prengué el quadre creat

hostilment, si s'accepta la meua anàlisi; i potser, si més no, amb una certa subjacent hostilitat. I no el prengué tàcticament, sinó com la regla neta del joc: aquest és el sistema”.

El senyor Marzal acabà dient: “Jo crec que Francesc Riu, amb una Constitució que ja té deu anys, un quadre jurídic i normatiu viscut a més en la pràctica, ara ha fet el miracle de passar —fer-nos passar— de la foscor a la claredat, per viure més, per competir, que és altra forma de vida. I crec que ho fa per poder arribar a conviure plenament, no muntat en el compromís, sinó en un valor que és humà i que és cristià, que en cristià s'anomena “koinonia”, i humanament s'anomena convivència humana”.

Paraules de Francesc Riu

En un breu parlament, va posar de manifest els motius pels quals se sentí en l'obligació d'escriure aquest llibre, agraïnt l'atenció dels assistents a l'acte. Al mateix temps aprofità l'ocasió per recordar que precisament durant

el mes d'abril de l'any 1886, sant Joan Bosco visità en dues ocasions aquest Palau Moja, que avui ens acull, aleshores propietat dels Marquesos de Comillas.

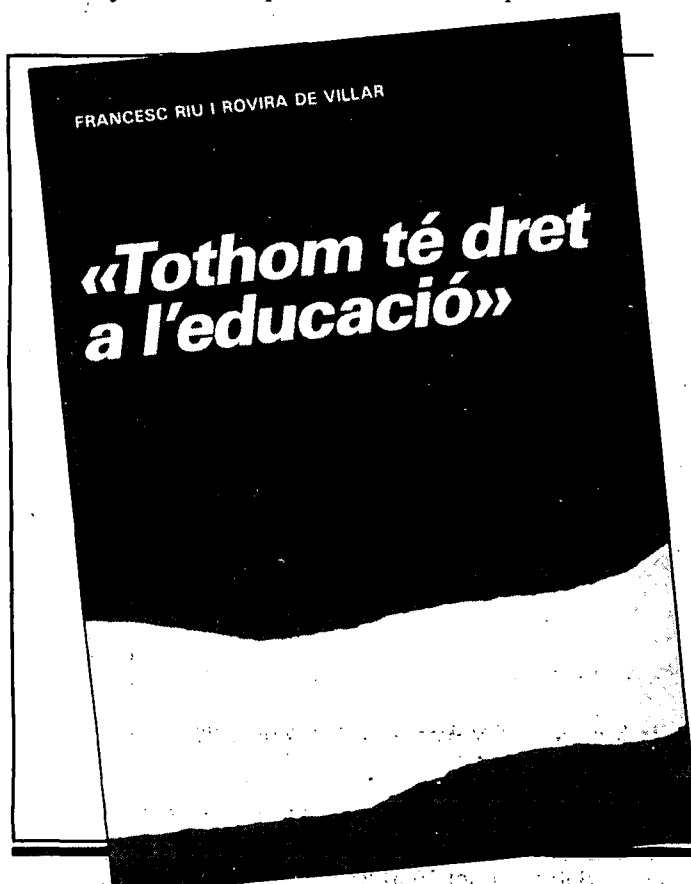
En el centenari de la mort de sant Joan Bosco (1888), l'autor del llibre volgué que aquest acte fos homenatge al fundador de la Família Salesiana, educador de la joventut i patró de les escoles de Formació Professional.

Altres intervencions

Seguidament, feren ús de la paraula el senyor Ramon Juncosa, que ho féu en representació de l'honorable Conseller d'Ensenyament de la Generalitat, i l'honorable senyor Josep Manuel Basañes, Conseller d'Economia i Finances.

Va cloure l'acte el senyor Cardenal-Arquebisbe doctor Jubany, el qual féu una ponderada lloança del llibre que es presentava, exhortant a augmentar la qualificació de les escoles per la qual cosa creu que el llibre constitueix una eina molt valuosa.

C.J.

En les presents circumstàncies, la publicació d'aquest llibre sobre el dret a l'educació pot prestar un servei inapreciable a tots els qui tenen responsabilitats en el camp de l'ensenyament, sigui quina sigui la seva manera de pensar. L'autor l'ha volgut titular “TOTHOM TÉ DRET A L'EDUCACIÓ”. És un encert indiscutible, perquè així es fan servir les mateixes paraules del text de la Constitució. Vet aquí un principi bàsic, que lleialment i jurídicament ningú no pot discutir.

Al meu entendre, aquí tenim el primer encert del llibre: partir del dret dels alumnes a una educació integral. A l'escola, no ens seria lícit posar l'accent en altres drets i llibertats, si això comportés la violació del dret fonamental dels alumnes a l'educació integral. Perquè es tracta de la formació de les persones, destinades a conviure en una societat humana.

Però la història d'aquests darrers anys ens ensenya que el contingut que uns i altres hem atribuït al dret de l'educació no sempre ha estat el mateix. De tal manera, que les lleis d'ensenyament han estat unes “lleis conflictives”. Per això, l'acció educativa escolar sovint s'ha hagut de dur a terme en un clima de tensions i enfrontaments, que entre tots hauríem de ser capaços d'evitar.

El segon encert de l'autor és precisament aquest: fonamentar l'estudi del dret a l'educació en els preceptes constitucionals, en els Acords i Convenis internacionals ratificats per Espanya, i en els fonaments jurídics de les Sentències dels Tribunals relatives a l'educació i publicades en aquesta dècada. És a dir, en una doctrina que ningú no ha de gosar discutir, si accepta noblement el marc democràtic que la Constitució Espanyola defineix.

En aquest sentit, el llibre és molt valuós, perquè posa a l'abast de tots els interessats una documentació, que no és de fàcil accés i que, per això mateix, massa sovint és ignorada. Conscientment o inconscientment? No ho sé. Estic segur que la seva divulgació contribuirà eficaçment a dissipar dubtes i interrogants respecte al que comporta l'exercici del dret a l'educació en una societat democràtica i pluralista.

En conseqüència, aquesta obra pot esdevenir un gran ajut en el procés de consens sobre els principis bàsics, en els quals ha de recolzar la nova llei d'ordenació del sistema educatiu.

+ NARCÍS JUBANY
Cardenal-Arquebisbe de Barcelona

El tractament adequat de la ramaderia

Un factor decisiu per a la fam del Tercer

VETERMON és una organització no governamental que vol millorar la situació ramadera del Tercer Món. Això ho fa orientant i formant la gent, a través de projectes concrets, evitant les malalties del bestiar i de les persones (zoonosis) i millorant la producció. Aquesta organització es va crear l'any 1986 amb la col·laboració de "Veterinàries sans frontiers", que funciona amb èxit des de fa 5 anys a França.

Com es fa el treball a VETERMON? En una primera etapa s'avaluen els projectes. Es fa un estudi de la geografia, la població, l'organització, l'administració, l'estat de les produccions agropecuàries, la situació sanitària i la valoració i la viabilitat del futur projecte. Dura entre 15 o 20 dies i és

quan es conforma el pressupost definitiu. Posteriorment en una segona etapa es porta a terme el projecte. El període de realització dura uns dos anys.

En tots els projectes trobem un punt molt important: formar personal nadiu capacitat d'una manera molt senzilla. S'usen fitxes tècniques de malalties amb diferents dades epistemològiques i amb classificacions dicotòmiques (respostes sí/no), per exemple. S'intenta que els mitjans tècnics siguin els més econòmics i adequats a les condicions ambientals i als recursos de la zona.

VETERMON ha arribat a molts professionals, veterinaris o no, que treballen en països en vies de desenvolupament.

Els mals endèmics del Tercer Món podrien solventar-se, en moltes ocasions, si es portés a terme la política adequada en diversos àmbits. Un dels sectors més endarrerits en els països subdesenvolupats és el de la ramaderia. Un grup de professors i estudiants de la Facultat de Veterinària de la Universitat Autònoma de Bellaterra (UAB), conscients d'aquesta problemàtica han creat VETERMON.

Els ofereix assessorament i orientació en tots aquells temes relacionats amb la producció i la sanitat animal. També els planteja la possibilitat que VETERMON posi en marxa algun projecte en el propi medi. La difusió ha arribat a nombrosos punts del món i ha rebut resposta en la majoria d'ells. A l'Àfrica: Zaire, Mali, Guinea, Sierra Leona, Moçambic, Kenya, Camerun i Burundi.

A l'Amèrica Llatina: Guatemala, Nicaragua, Bolívia, Colòmbia, i Mèxic. A l'Àsia: l'Índia.

Iniciatives per al 1988

La campanya de VETERMON se centra en tres operacions, una a Guatemala, una altra al Zaire i l'última a Nicaragua. A Guatemala, el Minis-

teri d'Agricultura va demanar a VETERMON una ajuda en forma de projecte. Aquest anirà dirigida a la millora de la producció animal, sobretot la ramaderia bovina, a la regió de Kuchumatán del departament d'Huehuetenango. Al Zaire VETERMON continuarà la tasca iniciada el 1986 en què es va mantenir el contacte amb l'enginyer agrònom, Nord Kuvu, a la regió de Kasando. En

Millorar les condicions ramaderes és millorar el nivell de vida de les persones.

Funcionament

La facultat de Veterinària de la UAB ha cedit uns locals, el telèfon i els segells a VETERMON. L'organització es reuneix en Assemblea General tres cops l'any. La Junta Directiva fa una reunió cada tres setmanes i està formada per un president, un secretari, un tresorer i uns vocals. Sis comissions de treball ofereixen els seus serveis dins i fora de l'organització. Fan trobades conjuntes per intercanviar experiències i interrelacionar-se entre elles.

—Secretaria: Coordina les activitats en l'interior de la facultat i s'encarrega de les quotes dels socis.

—Economia: Porta el llibre de comptes i els pressupostos i s'encarrega d'aconseguir subvencions als projectes.

—Contactes: Manté correspondència amb gent del Tercer Món que sol·liciten consells i ajuda de l'associació. També es dona a conèixer a l'exterior —posaren un estand a la fira ExpoAviga 1987—.

—Bibliografia i documentació: S'encarrega del control i de la sistematització d'un fons bibliogràfic de veterinària tropical. Reben informació de la revista francesa "IEMVIT", de "Veterinàries sans frontiers" i d'universitats del Tercer Món. Aquest fons omple un buit important en la qüestió de material especialitzat.

—Sensibilització: Fa publicitat sobre l'organització i convoca conferències, fa imprimir tríptics, etc.

—Voluntariat: És necessari donar una formació al voluntariat que ha de marxar a algun país subdesenvolupat per realitzar algun projecte. Amb l'ajut del CIDOB s'ofereix un aprofundiment sobre temes que s'han de tractar allà on es trobin. A més a més, s'encarrega de buscar possibilitats per enviar gent a fora.

El finançament dels projectes es reparteix en un 50% la CEE, un 20% el Ministeri d'Assumptes Exteriors i la resta s'aconsegueix de les quotes dels socis i del patrocini d'algunes marques farmacèutiques.

Si es vol fer alguna col·laboració, VETERMON té el CC nº 745-90, agència 424 de "la Caixa". Telèfon: 692 02 00.

Els indígenes aprenen

paivagar Món

guany aportarà noves millores i ampliarà el marc d'actuació.

Finalment a Nicaragua s'ha començat un projecte d'integració de la cabana caprina en les explotacions de la regió de Managua, en col·laboració amb l'Escola de Zootècnia de la Universitat Centre-americana de Managua, a partir de la creació d'una granja experimental. Segons els resultats obtinguts es plantejaria una segona fase d'expansió per les províncies del voltant.

La motivació de marxar al Tercer Món

Per seleccionar el personal que ha de fer la prospecció d'algun projecte i després dur-lo a terme, a més a més de la

preparació adequada, tant tècnica com professional, es mira la motivació de cadascú.

En Guillem que ha d'anar al Zaire explica que "és una forma de connectar la professió amb el servei als altres que en tenen molta necessitat. Aquesta idea em ve des de fa anys i ara tinc la possibilitat de posar-la en pràctica". I afegeix, "en el fons ha estat una sort perquè podré comprovar si allò que sentia és autèntic. No saps on et vas a posar però, l'important és que m'he vist capaç d'anar-hi, de trencar amb les comoditats". I quan tornis? "No em preocupa trobar o no trobar feina en tornar... l'important és anar-hi".

NÚRIA ORIOL PALAREA

La realitat de Xina ha canviat en els aspectes econòmics, polítics i socials.

30 anys de presó per ser catòlic

Xina posa en llibertat el bisbe de Shanghai

Les autoritats xineses han restituit a l'ancià bisbe de Shanghai, monsenyor Ignasi Gong Pingmei, la plenitud dels seus drets ciutadans. Aquest home de 87 anys fou condemnat a trenta anys de presó "per ser bisbe de l'Església Catòlica i per haver-me negat a trencar els vincles religiosos amb el Papa de Roma".

Cansat per aquesta batalla testimonial, sent l'alegria de la fidelitat a l'Església Catòlica. Durant el seu empresonament no va haver de sofrir mals tractaments, però no va poder celebrar cap vegada l'Eucaristia, ni llegir la Sagrada Escriptura, ni fullejar un llibre de tema religiós. "No em deixaven llegir cap llibre, només Shakespeare". I afegeix: "encara hi ha a Xina sacerdots presoners per la seva fe i la seva fidelitat a Roma. Són uns deu i tots ells passen dels 50 anys. No sé on es troben. Els comunistes els reduïren en camps de treball".

Monsenyor Gong Pigmei va néixer el 2 d'agost del 1901. L'any 1930 fou ordenat sacerdot i exercí el seu ministeri entre els estudiants, particularment entre els alumnes de la Universitat catòlica "Aurora" de Shanghai. L'octubre del 1949 fou escollit bisbe de Suzhou, quan Mao acabava de ser nomenat president de la República Popular Xinesa. Pocs mesos després es va traslladar a Shanghai per ordre de la Santa Seu (és el primer bisbe no jesuïta d'aquesta diòcesi).

Els seus trenta anys de presó

El 8 de setembre del 1955 fou arrestat a mitja nit juntament amb diversos centenars de cristians. Després d'estar 5 anys retintut sense cap judici, el 17 de març del 1960 els tribunals els condemnaren a presó perpètua. Monsenyor Gong Pigmei mai no es va declarar culpable del delictes que se l'acusava. El 3 de juliol del 1985 les autoritats xineses li con-

cediren la llibertat condicional i l'imposaren viure sota la cura-control-del bisbe "patriota" monsenyor Zhang Jiashu de l'"Associació Catòlica Patriota" dependent del govern xinès i que no reconeix la vinculació amb el Papa.

El bisbe Gong és el símbol més significatiu i esforçat de la fidelitat de l'Església de Xina a la Santa Seu. La seva rehabilitació ciutadana, que no episcopal, indica que les autoritats del règim comunista xinès comencen a tolerar els catòlics fidels al Vaticà. El govern no reconeix monsenyor Gong com el legítim bisbe de Shanghai i manté en aquesta diòcesi el bisbe "patriota" monsenyor Zhang Jiashu.

La necessitat de modernitzar la seva economia, ha obligat Xina a obrir-se a un nou clima. L'entrevista de 40 minuts llargs que el Secretari General del Partit Comunista Xinès va concedir al cardenal arquebisbe de Manila (Filipines), monsenyor Sin, fou molt significativa ja que una alta autoritat xinesa rebia en audiència una personalitat catòlica com el cardenal Sin.

El cardenal evocà un viatge que ell havia fet a Xina 3 anys abans. "Puc veure que s'ha realitzat un gran progrés a Xina..." i afegí "aprofito l'ocasió per sol·licitar l'alliberament dels que encara són a la presó per motius, principalment, religiosos".

La contestació de Zhao Ziyang fou diplomàtica: "Comprès. Xina té una política de pau i independència. Xina acull els pobles que treballen per la pau i respecten la nostra autodeterminació. I continua dient: "També nosaltres desitgem relacions amb el Vaticà, però el problema correspon ara al Vaticà. En primer lloc, la política d'una sola Xina és fonamental. Els llaços diplomàtics del Vaticà amb Taiwan estan contra aquesta política".

C.C.

en nous coneixements i noves tècniques agropecuàries.

CALENDARI

Diumenge, 15 de maig. L'Ascensió del Senyor. Sant Isidre llaurador, sant Torquat, bisbe, sant Indaleci, bisbe màrtir i santa Joana de Lestonac, fundadora.

El sol surt a les 4,32 i es pon a les 19,30 (hora solar).

Festa major a Alcanar, Almacelles, Alpicat, Masquefa, Montoliu de Lleida, Mont-roig del Camp, La Palma de Cervelló, Tàrrés, Vilanar i Les Pobles.

Fira a Cervera, Solsona i Sant Cugat del Vallès.

Dilluns, 16 de maig. Sant Honorat, bisbe, sant Ubald, bisbe i sant Joan Nepomucè.

Dimarts, 17 de maig. Sant Pasqual Bailon, confessor i santa Restituta, verge màrtir.

Dimecres, 18 de maig. Sant Joan I, papa; sant Fèlix de Cantalici, i sant Pròsper, arquebisbe.

Dijous, 19 de maig. Sant Pere Celestí, papa i sant Iu, prevere màrtir. Festa major a Belcaire d'Urgell i Vilajuïga.

Divendres, 20 de maig. Sant Bernadí de Siena, franciscà; sant Boi, màrtir i santa Basília, verge màrtir.

Festa major a Sant Boi de Llobregat.

Fira a Port de la Selva, Verges i Vidreres.

Dissabte, 21 de maig. Sant Secundí, màrtir; sant Valent, bisbe màrtir, i santa Virgínia, vídua.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

15 de maig. Diumenge. L'Ascensió del Senyor. Lectures: Primera, Fets 1,1-11, S 46, segona Ef 1,17-23, tercera Mc 16,15-20.

16 de maig. Dilluns de la VII setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 19,1-8, S 67, segona Jo 16,29-33.

17 de maig. Dimarts de la VII setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 20,17-27, S 67, segona Jo 17,1-11a.

18 de maig. Dimecres de la VII setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 20,28-38, S 67, segona Jo 17,11b-19.

19 de maig. Dijous de la VII setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 22,30;23,6-11, S 15, segona Jo 17,20-26.

20 de maig. Divendres de la VII setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 25,13-21, S 102, segona 21,15-19.

21 de maig. Dissabte de la VII setmana de Pasqua. Lectures: Primera, Fets 28,16-20.30-31, S 10, segona Jo 21,20-25.

Litúrgia de les Hores

Setmana III

Diumenge, 15.- L'Ascensió del Senyor. Solemnitat.

Dilluns, 16.- De Fèria.

Dimarts, 17.- De Fèria.

Dimecres, 18.- De Fèria.

Dijous, 19.- De Fèria.

Divendres, 20.- De Fèria.

Dissabte, 21.- De Fèria.

D'ACÍ I D'ALLÀ

L'escalador

El jove a qui ja falta poc per a anar-se'n a escalar un d'aquells pics tinguts per inaccessibles, gaudeix de parlar-ne i que li'n parlin. Les resistències que haurà de vèncer i els perills als quals haurà d'exposar-se, ennobleixen la seva imatge als propis ulls i als dels altres. Qui escala em fa pensar en un que s'enfila per tal d'abastar la imatge ideal que d'ell mateix ha somniat. Sempre he sentit admiració per als escaladors perquè tenen el sentit del sublim. En la muntanya veig una dimensió espiritual. I no m'estranya que Jesús pugés a la muntanya a proclamar les Benaurances. El novel·lista **Stendhal** relaciona sempre l'altitud amb l'elevació de sentiments dels personatges de les seves obres.

PERE CAMPAS BONAY
Monestir de l'Estanty

HOMES I INSTITUCIONS

"Un llibre fosc" (1)

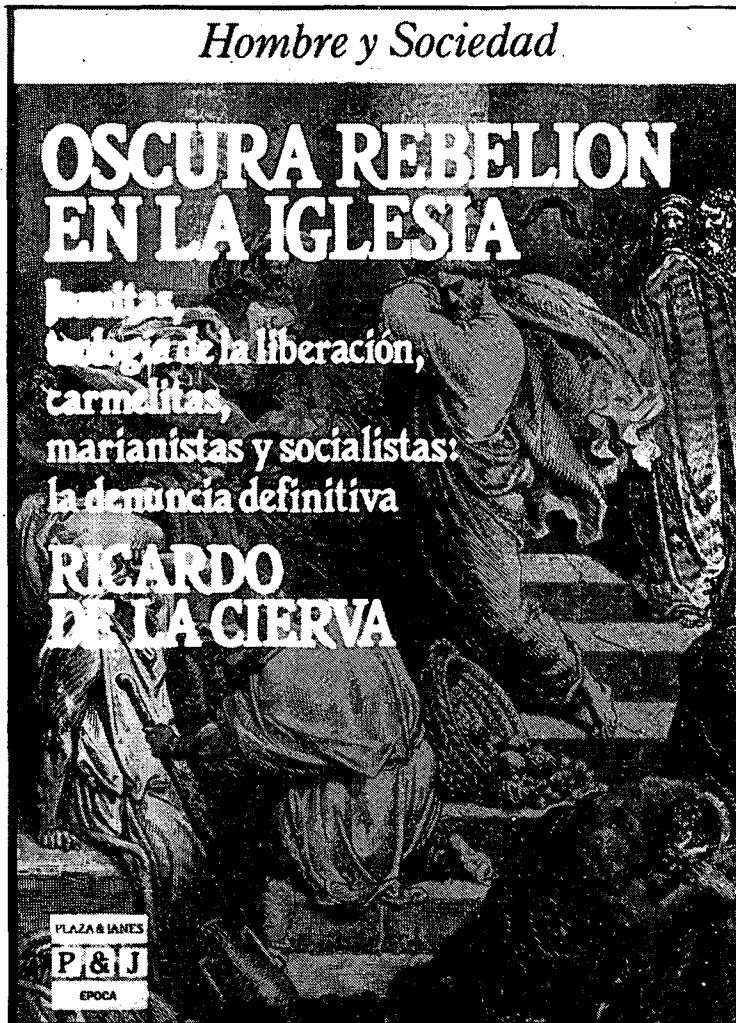
Oscura rebelión de la Iglesia és el títol d'un dels darrers llibres del conegut i prolífic escriptor, Ricardo de la Cierva. Un volum gruixut de 800 pàgines que ataca els jesuïtes, franciscans, carmelites, marianistes, combonians, etc. En el subtítol s'especifica que l'obra és una denúncia "definitiva".

Abans que res de "definitiu", doctors té la Santa Mare Església i en tot cas la darrera paraula la té Déu.

El que sembla cert és que les denúncies —més les acusacions, més els judicis pejoratius de l'autor— són llançades sempre des d'una mateixa òrbita, i els judicis negatius des d'una mateixa perspectiva. És un tribunal en el qual hi ha un luxe de testimonis per al fiscal, però que no existeixen, són nuls, per a l'advocat defensor. Aquí el fiscal i el jutge s'identifiquen en un mateix lletrat, en una mateixa persona: Ricardo de la Cierva.

Mèrits del llibre? En reconeixem alguns: recull de materials; estil brillant i castís; recursos periodístics en una temàtica no exempta de dificultats.

Defectes? Al nostre modest entendre, alguns de greus: parcialitat a l'hora de escollir les fonts d'informació; manca d'aprofundiment teològic; reduccionisme en menystenir els qui l'autor anomena teòlegs "alliberacionistes", acusant-los d'heretges, marxistes-leninistes, i una visió pessimista i catastròfica d'un sector tan important de l'Església com són alguns benemèrits ordes i congregacions religioses, censurant els seus superiors generals en actiu. En aquest darrer aspecte, la Companyia de Jesús rep la pitjor part, els pitjors qualificatius, i segons l'autor ni el general anterior de la Companyia, Pedro Arrupe, ni l'actual, Peter-Hans Kolvenbach, han aconseguit salvar del naufragi els jesuïtes.

És lamentable que la gran quantitat de diners, els llargs viatges i el temps que ha utilitzat Ricardo de la Cierva no hagin servit per a millor causa. Quan hom acaba de llegir l'obra —editada per Plaza i Janés en la col·lecció "Epoca"— no pot menys que creure que el seu autor podria inserir-se en el catàleg dels "profetes de calamitats" que denunciava Joan XXIII. En qualsevol cas si Ricardo de la Cierva és més fervent del

Papa actual, li recomanariem que medités la frase de Joan Pau II, treta de l'evangeli: "No temeu, homes de poca fe".

Per acabar direm que per enèsima vegada... jaixí s'escriu la història!

FRANCESC GAMISSANS

(1) **OSCURA REBELION EN LA IGLESIA.** Ricardo de la Cierva. Editorial Plaza i Janés. Barcelona 1987.

ADULTS EN LA FE

Testimonis autèntics

JOAN GUITERAS i VILANOVA

Jesús, en les diverses aparicions pasquals, diu als apòstols: "Vosaltres sereu els meus testimonis". Testimoni és el qui, havent vist, certifica l'autenticitat. En un judici, és el qui, per exemple, ha presenciat un accident de carretera. En un casament, aquell que ha vist com els nuvis es donaven el consentiment. En el nostre cas, l'apòstol és testimoni, perquè ha estat amb Jesús des del dia que inicià la predicació fins al que fou enlairat a la glòria.

Testimoni equival, en la llengua grega, al mot "màrtir". El testimoniatge evangèlic és tant coherent que arriba fins a vessar la sang. Qui ha vist el Senyor, qui ha estat captivat per ell, el que ha trobat el tresor, és impensable que pugui fer-se enrera. S'és testimoni fins a les últimes conseqüències.

Pobres de nosaltres! També som testimonis. Amb la nostra fragilitat! Però, també, amb el convenciment de la fe arrelada en el testimoniatge dels dotze apòstols. És bo que ho recordem en el temps pasqual. Testimonis de la resurrecció, de la vida i de la joia. Amb la força de l'Esperit.

Actitud vigilant

M'ha suggerit aplicar-me a aquest tema l'exhortació apostòlica, del Papa Pau VI, "L'anunci de l'Evangeli". Aquest bell escrit destaca per la seva vigília. Recordo que, la primera vegada que el vaig llegir, m'impressionà molt aquest redactat papal: "S'ha repetit sovint als nostres dies que aquest segle té set d'autenticitat. Sobretot, a propòsit dels joves, s'afirma que tenen horror davant d'allò que és fictici, falsejat, i cerquem, per damunt de tot, la veritat i la transparència". Aquí el Pontífex exhorta a tenir una actitud vigilant per assegurar l'autenticitat del testimoniatge.

Llavor, l'expressió esdevé com patètica. Unes pre-

gundes radicals que posen pell de gallina a qui les escolta. "Tàcitament o a grans crits, però sempre amb força, se'ns pregunta: creieu de debò allò que anuncieu? Viviu el que creieu? Prediqueu realment allò que viviu? Més que mai el testimoniatge de la vida s'ha convertit en una condició essencial de l'eficàcia profunda de la predicació. Per això, ens trobem fins a un cert punt responsables de tot progrés i eficàcia de l'Evangeli que proclamem".

És clar que el principal agent de la comunicació de l'Evangeli és l'Esperit. Però, el Paràclit, en la línia de l'encarnació, se serveix dels testimonis d'ara, tal com en els inicis usà el dels apòstols.

Una forta crida

Persones properes a Pau VI han subratllat l'energia d'aquest home, en aparença fràgil. I, en l'exhortació, reveladora sens dubte de la seva tenaç personalitat, els mots adquireixen un to ple de vigor.

"Evangeli nuntiandi" va conèixer la llum l'any 1975. Era el desè aniversari de la celebració del concili Vaticà II. En un cert aspecte, aquest escrit, fruit del Sínode de 1974 que tractà de l'evangelització del món contemporani, pretenia una mena de balanç de la primera desena postconciliar. Per això el papa Montini fa sentir amb claredat la seva veu: "Quin és el balanç de l'Església deu anys després de la conclusió del Concili", ens preguntàvem al començament d'aquesta exhortació? Està ancorada al cor del món i, amb tot, és prou lliure i independent per adreçar-se al món? Testimonia alhora la solidaritat

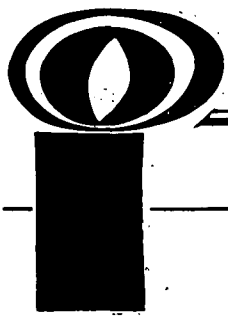
amb els homes i l'absolut de Déu? És més ardent en la contemplació i en l'adoració, i més zelosa en l'acció missionera, caritativa i alliberadora? Està prou compromesa en els esforços encaminats a restablir aquella unitat dels cristians que fa més eficaç el testimoniatge comú "a fi que el món cregui"? Tots som responsables de les respostes que poden donar-se a aquests interrogants?

Per a tots

La darrera frase ja adverteix de no carregar les culpes només al conjunt o al que se sol anomenar l'estructura. L'Església és un cos vivent, fet de pedres vives. Som les persones les qui formem el conjunt.

Per això el Papa, pastor universal i lligam de comunió, exhorta als bisbes, preveres, diaques i el poble de Déu sencer. Els ministres han d'aplegar i animar les comunitats. Veu els religiosos com a testimonis d'una Església cridada a la santedat: han de donar vivor a les benaurances. Les famílies, els dirigents socials, tots els laics... s'han de sentir contagiadors de l'Evangeli. Uns i altres han de bastir el zel apostòlic en la santedat de vida, nodrida per la pregària i, sobretot, per l'Eucaristia. La mateixa predicació ha de fer créixer en santedat el predicador.

Val la pena transcriure aquests altres mots: "El món que, paradoxalment, malgrat innumbrables signes del refús de Déu, el cerca per camins inesperats i en sent dolorosament la necessitat, reclama evangelitzadors que li parlin d'un Déu que coneixen i que tracten familiarment, com si veiessin l'invisible. El món reclama i espera de nosaltres simplicitat de vida, esperit de pregària, caritat envers tothom, especialment envers els petits i els pobres, obediència i humilitat, oblit de nosaltres mateixos i renúncia. Sense aquesta marca de santedat la nostra paraula difícilment farà el seu camí en el cor de l'home d'aquest temps. Risca de ser vana i infecunda."

SOLEMNITAT DE L'ASCENSIÓ / B

A cura del DR. PERE TENA

El "record" de Maria i de l'Església

• La conclusió de la cinquantena

Els Cinquanta dies del Temps pasqual estan arribant a la seva conclusió. La solemnitat de l'Ascensió, que té el seu lloc propi quaranta dies després del diumenge de la resurrecció, és celebrada actualment en molts llocs aquest diumenge, el penúltim de la Cinquantena. I amb la solemnitat de l'Ascensió es marca, en la litúrgia, l'última etapa d'aquest temps. Com en la narració de Lluc, entre l'Ascensió i Pentecosta, l'Església experimenta cada any la pregària insistent pel do de l'Esperit Sant, en comunió amb els Apòstols i amb Maria, la Mare de Jesús.

La reforma litúrgica ha retornat a aquests dies tot el seu sentit. Durant els últims segles, hom s'havia acostumat a fer de Pentecosta una "festa de l'Esperit Sant" autònoma, amb la seva pròpia octava, i amb la

preparació piadosa de la novena de l'Esperit Sant, que començava l'endemà de l'Ascensió. Val a dir que aquesta concepció de Pentecosta havia induït alguns a pensar en la possibilitat de celebrar una "festa del Pare etern". Així, deien, tindriem la "festa del Fill" —Pasqua—, la "festa de l'Esperit" —Pentecosta— i, en el dia que es determinés, la "festa del Pare". Són idees plenes de bona intenció, però poc il·luminades pel sentit teològic i històric de la celebració litúrgica. En el misteri de Crist, tot es fa "per la glòria del Pare".

Pentecosta, doncs, no és una autònoma "festa de l'Esperit", sinó la conclusió de la gran solemnitat pasqual. I és que la solemnitat pasqual no es pot celebrar sense referir-se al do de l'Esperit: Ell, l'Esperit, és el gran do pasqual de Crist als deixebles. Només cal llegir atentament els dos textos evangèlics proposats pel leccionari a la missa de la vigília i del dia de Pentecosta: és sempre Jesucrist ressuscitat el que dona l'Esperit als deixebles que creuen en Ell.

Heus aquí, però, que de l'antiga pràctica a l'entorn de Pentecosta, el que s'ha manifestat més coherent és precisament allò que va iniciar la pietat popular: la preparació a la solemnitat. I això perquè manifesta unes arrels bíbliques: la pregària al cenacle després de l'Ascensió. El missal actual, i en part també la litúrgia de les hores, han reunit durant aquests dies una sèrie de pregàries referents a l'Esperit Sant, i a l'hora de Vespres es proposa, durant aquesta setmana, el cant del Veni Creator.

• El "record" de Maria

L'Any Maria és una nova invitació a contemplar especialment, aquella figura de Maria pregant enmig dels apòstols. Hi ha un paral·lisme impressionant entre aquesta presència de Maria al Cenacle, preparant el do de l'Esperit que suposaria el començament de la predicació apostòlica i la reunió de l'Església de Déu d'entre tots els pobles, i la presència de Maria a Natzaret, preparant el naixement de Jesucrist, Senyor i Salvador, entre els homes. Després, hom podrà contemplar també el paral·lisme entre la presència de l'Esperit sobre Jesús en el baptisme al Jordà i la presència sobre l'Església, en el Cenacle. En els dos casos, com repeteix Joan Pau II en l'encíclica "Redemptoris Mater", Maria ha precedit en el camí de la fe.

Encara més: en les narracions de la infància, sant Lluc repeteix dues vegades que "Maria conservava aquests records en el seu cor i els meditava". ¿Per què no podem afirmar el mateix en referència a tota la història de Jesús, i en conseqüència, per què no podem dir que Maria, al cenacle, amb els Apòstols, conservava els records —és a dir, els fets pasquals— en el seu cor i els meditava?

• La presència de l'absent

La forma d'ésser present d'aquell que és absent és, sobretot, a través del record que en fan els presents. Hi ha absents que són tan recordats que gairebé hom diria que són els grans presents. Pensem, per exemple, en les reunions familiars dominades pel record d'una persona estimada que acaba de morir: no hi és, però la seva absència el fa més present que la seva mateixa anterior presència.

Quelcom podem treure d'això per comprendre de quina manera el Senyor, que és absent, és també alhora, màximament present a la seva església. La seva presència és la del seu record; amb una originalitat absolutament pròpia, però la del "record" que Ell ens ha deixat per fer-se present personalment, encara que de forma sacramental, és a dir, l'Eucaristia. Només Ell és present d'aquesta manera quan celebrem el seu "memorial", perquè "això" és el seu Cos!

"Per això nosaltres celebrem el memorial, fent memòria de la passió, de la resurrecció, de l'ascensió...". L'Església, en aquesta actitud, imita l'exemple de Maria, al cenacle, i fins al final de la seva vida terrena. En correspondència amb el memorial sacramental —l'autenticitat de la presència real i personal de Crist en l'Eucaristia—, hi ha el memorial personal: l'acte de fe de l'Església. És en aquest acte de fe on l'Església i Maria es troben identificades.

• L'Esperit fa "recordar"

Potser això ens ajuda a comprendre millor el sentit de la menció que fem de la Mare de Déu sempre que celebrem l'Eucaristia: "En una mateixa comunió, i celebrant la memòria, en primer lloc, de la benaurada Verge Maria, Mare de Jesucrist, Déu i Senyor nostre...". El seu record és exemple i model per a nosaltres.

També ens ajuda a celebrar l'Eucaristia de la solemnitat de l'Ascensió amb una vibració particular. Fou aleshores quan "la fe va succeir a la visió", ens diu sant Lleó el Gran. Fou, per tant, aleshores, quan el record —sacramental i personal— començà a exercir tota la seva força de presència de l'Absent..., si podem parlar així.

Tot això, es fa sota l'impuls de l'Esperit. Jesucrist, en efecte, va prometre als apòstols que els enviaria l'Esperit per "fer-los recordar" tot el que Ell els havia dit. El "record" de l'Església, és doncs, la tasca de l'Esperit. Per això l'invoquem quan celebrem el memorial del Senyor, perquè el "record" sigui autèntic, tal com Jesucrist el vol: la presència del seu misteri pasqual.

"S'ENLAIRÀ DAVANT D'ELLS"

El text proposat com a títol per aquesta primera lectura, presa del començament dels Fets dels Apòstols, podria semblar simplement narrativa, gairebé banal. Tanmateix, si atenem al text original ens adonarem que és més precís. En realitat, diu: "A vista d'ells, s'enlairà"; és a dir, veient-ho ells. Hi ha una intenció en aquesta frase, per part de Lluc. Tal com Elias havia promès a Eliseu participar del seu esperit si el veia mentre era arrabassat al cel, així també el fet que els deixebles vegin Jesús "enlairat" és penyora que participaran del seu Esperit, tal com, d'altra banda, els promet Jesús mateix. Això indica de quina manera tan estreta està lligat aquest esdeveniment amb el do de l'Esperit Sant i la predicació apostòlica.

Lectura dels Fets dels Apòstols (1:1-11)

En la primera part del meu llibre, Teòfil, he parlat de tot el que Jesús va fer i ensenyar, des del principi fins al dia que fou endut al cel, després de confiar, en virtut de l'Esperit Sant, la seva missió als apòstols que ell havia elegit. Després de la passió, se'ls presentà viu, i ho comprovaren de moltes maneres, ja que durant quaranta dies se'ls aparegué, i els parlava del Regne de Déu.

Estant reunit amb ells, els manà que no s'allunyessin de Jerusalem i els digué: "Espereu aquí la promesa del Pare que va sentir dels meus llavis quan us deia que Joan havia batejat només amb aigua; vosaltres, d'aquí a pocs dies, sereu batejats amb l'Esperit Sant". Els qui es trobaven units li preguntaven: "Senyor, ¿és ara que restablireu la reialesa d'Israel?" Ell els contestà: "No és cosa vostra de saber quins temps i quines dates ha fixat l'autoritat del Pare però quan l'Esperit Sant vindrà sobre vosaltres, rebreu una força que us farà testimonis meus a Jerusalem, a tot el país dels jueus, a Samaria i fins als límits més llunyans de la terra".

Quan hagué dit això s'enlairà davant d'ells, i un núvol se l'endugué, i el perderen de vista. Encara s'estaven mirant al cel com ell se n'anava, quan es presentaren dos homes vestits de blanc, que els digueren: "Hommes de Galilea, ¿per què us esteu mirant al cel? Aquest Jesús que ha estat endut d'entre vosaltres cap al cel, tornarà de la manera com vosaltres acabeu de contemplar que se n'anava al cel".

"DÉU PUJA ENMIG D'ACLAMACIONS, AL SO DELS CORNS PUJA EL SENYOR"

És un càntic de lloança, de victòria, de glorificació. És el que correspon al misteri de la glorificació de Crist en el tron sagrat que li correspon, a la dreta del Pare. I amb la humanitat glorificada de Jesús, és exaltada tota la humanitat. Com diu el text propi del cànon romà, Jesús "ha fet seure a la dreta de la glòria de Déu la nostra feble naturalesa, que ell havia assumit".

Salm 45: 2-3,6-7,8-9 (R.:6)

Aplaudiu, pobles de tot el món,
aclameu Déu amb entusiasme.
El Senyor és l'Altíssim, el terrible,
rei de reis a tot el món.

R. Déu puja enmig d'acclamacions,
al so dels corns puja el Senyor.

Déu puja enmig d'acclamacions,
al so dels corns puja el Senyor.
Canteu a Déu, canteu-li,
canteu al nostre rei. R.

Que és rei de tot el món,
canteu a Déu un himne.
Déu regna sobre les nacions,
Déu seu al tron sagrat. R.

"EL FÉU SEURE A LA SEVA DRETA DALT DEL CEL"

Una lectura atenta i pausada del text de l'Apòstol ens fa descobrir com ell parla de la glorificació de Jesús en la perspectiva sobretot de la seva relació amb nosaltres, els creients. És important aquesta perspectiva. Podríem pensar l'ascensió del Senyor com una mena de "final feliç", després de la dura vida de la humiliació i de la creu. L'Apòstol destaca la unitat de misteri entre "l'eficàcia de la força i la sobirania de Déu que obra en nosaltres els creients i la que obrà quan ressuscitè el Crist d'entre els morts". En un altre lloc de la mateixa carta és més explícit: "El qui baixà és també el qui pujà més amunt que tots els cels per omplir-ho tot" (Ef 4,10).

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes (1:17-23)

Germans, demano al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell; li demano també que il·lumini la mirada interior del vostre cor perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades l'heretat que ell us dona entre els sants. Que conegueu també la grandesa immensa del poder que obra en vosaltres, els creients, vull dir l'eficàcia de la seva força i de la seva sobirania amb què obrà quan ressuscitè el Crist d'entre els morts, i el féu seure a la seva dreta dalt el cel, per damunt de tots els governants i dels qui tenen autoritat, poder o senyoria, per damunt de tots els títols que es poden donar en el nostre món i en l'altre. Tot ho ha posat sota els seus peus, i a ell l'ha fet cap de tot i l'ha donat a l'Església, que és el seu cos i el seu complement, ell que té en totes les coses la seva plenitud.

"FOU ENDUT AL CEL I S'ASSEGUÉ A LA DRETA DE DÉU"

La conclusió de l'evangelí de Marc, tal com l'Església l'ha acceptada, té el valor de donar-nos sintèticament les resonàncies dels altres evangelis: la missió universal, com Mateu; el caràcter decisiu de la fe, com Joan; l'enlairament al cel, com Lluc. Potser la novetat important de Marc està en la referència als "signes" que identificaran aquells que creuran. En una narració evangèlica en què les "obres" de Jesús tenen tanta importància, és coherent que sigui subratllada també la importància de les "obres" dels deixebles. Aquestes, tanmateix, no són obres independents, sinó transparències d'una acció secreta i eficaç: la de Crist, el Senyor.

Lectura de l'evangelí segons sant Marc (16:15-20)

En aquell temps, Jesús s'aparegué als onze i els digué: "Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova de l'Evangelí. Els qui creuran i es faran batejar, se salvaran; els qui no creuran, seran condemnats. Els qui hauran cregut faran miracles com aquests: expulsaran dimonis pel poder del meu nom, parlaran llenguatges nous; si agafen serps amb les mans o beuen metzines no els faran cap mal, els malalts a qui hauran imposat les mans, es posaran bons". Jesús, el Senyor, després de parlar-los, fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu. Ells se n'anaren a predicar pertot arreu, i el Senyor hi cooperava confirmant la predicació de la paraula amb els miracles que la seguien.

LA BÍBLIA A L'ABAST

Pregària en el destret

Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi. Amb aquestes paraules del primer verset del nostre salm responsorial, la comunitat prega Déu en resposta a la segona lectura de la Vetlla Pasqual. La catequesi de l'Església ens ha presentat la narració del sacrifici d'Abraham, el nostre pare en la fe. El patriarca és provat en la seva fe, que sembla oposar-lo a l'amor paternal. En la lectura bíblica s'hi nota un contrast esborronador entre l'activisme obediencial d'Abraham i la submissió heroica d'Isaac. De fet, pare i fill estan dins del cercle de l'obediència. I la resposta d'ambdós és el silenci. Un silenci feixuc, que es respira en tota la narració, malgrat que sigui trencat alguna vegada, just al moment precis de demostrar l'amor i l'acceptació dels dos al voler de Déu, que és justament allò que s'ofereix en el sacrifici del patriarca i del seu fill. Perquè, i convé no oblidar-ho, el sacrifici és de tots dos. Aparentment Isaac se'ns mostra com a víctima —és el que, posat damunt l'altar, arriba arran de la mort—. Però Abraham hi ha posat tot el gruix de la seva paternitat. Sense el fill, aconseguit per un do de Déu, Abraham restaria, per dir-ho així, despatricat, sense raó de ser. La prova, doncs, està a portar aquests dos homes fins al límit del seu ésser, arran de la desaparició, perquè brilli potent l'amor de Déu i la fe i l'esperança amorosa dels protagonistes humans. La carta als hebreus comenta així aquest pasatge de Gn 22:1-18: **Gràcies a la fe, Abraham, posat a prova, oferí el seu fill Isaac. I era el seu fill únic que oferia, el que havia rebut de les promeses... Però Abraham confiava que Déu seria prou poderós per a ressuscitar un mort. Per això recobrà el seu fill, com una prefiguració d'aquesta veritat (11:17-19).** L'obediència amorosa —heroica— del patriarca i del seu fill és "pre-

guració", profecia, doncs, del sacrifici de Jesucrist. Com Abraham, com Isaac, també Jesús posat en el destret, quan l'única sortida possible humanament parlant és la mort, prega amb tota la seva força: **Guardeu-me, Déu meu, en vós trobo refugi (v. 1).** És una anticipació del prec de Jesús crucificat, llavors que la mort l'anava a engolir: **Pare, confio el meu alè, a les vostres mans (Lc 23:46).** ¿És també la pregària de la comunitat —de l'Església— en els moments de destret que se li presenten en el desenvolupament de la seva història? El salm 15, recitat com a respons d'aquesta lectura en la Vetlla Pasqual sembla talment una invitació que sigui així, en perspectiva esperançada de resurrecció.

Perquè l'esperança cristiana és essencialment un camí. Un camí de vida. És una manera d'entendre la vida i de seguir-la, de viure-la. Per l'esperança, el creient avança pel present sense témer el futur. Sap que no es perdrà, tot i que descobreix el corral que demà s'obrirà al seu pas. I tot i no tenir-ne experiència, té la certesa que Déu el guia i li ensenya aquest camí. **M'ensenyareu el camí —diu amb humilitat i confiança el salmista—, i afegeix aclaridor: el camí que duu a la vida (v. 11a).** Aquest camí de l'esperança vital, o de la vida esperançada, travessa tota l'existència del creient, i li dona seguretat. Sap que no està sol, que no va sol pel món, sinó que

sap i se sent acompanyat i protegit pel seu Déu. **Sempre tinc present el Senyor; amb ell a la dreta, mai no cauré (v. 8).** Llavors la vida amb totes les seves vicissituds i lluites, i fins malgrat les limitacions que comporta i el sofriment que genera, es viu amb joia i és com una festa. **El meu cor se n'alegra i en faig festa tot jo (v. 9a).** És la joia de viure, que amara el cor i la trajectòria del creient. I que no té res a veure amb l'alienació. El creient és una persona que toca de peus a terra, però té el pensament i la seva seguretat en el cel, **d'on esperem un salvador, Jesucrist, el Senyor, que transformarà el nostre pobre cos per configurar-lo al seu cos gloriós, gràcies a aquella acció poderosa que li ha de sotmetre tot l'univers (Fl 3:20-21).** Vet aquí, desenrotllat, tot el camí de l'esperança vital. Ara el salmista exclama que ja pot reposar tranquil tot ell, ànima i cos, la seva personalitat entera i unitària: **Fins el meu cos reposa confiat: no abandonareu la meua vida enmig dels morts, ni deixareu caure a la fossa el qui us estima (vv. 9b-10).** El camí de l'esperança, travessant el fossat de la mort, ens ha portat a la vida per sempre. **Joia i festa a desdir a la vostra presència; al costat vostre, delícies per sempre (v. 11b).** Recorregut tot el camí de l'esperança, trobem el repòs etern. És el sentit de la tradicional pregària de l'Església pels difunts: **Doneu-los, Senyor, el repòs**

etern, i que la llum perpètua els il·lumini (Cf IV Esd —apòcrif— 2: 34-35).

L'esperança ens ha portat al cim. Al cim de la vida terrenal. No som a tocar el cel. Som al cel: **Joia i festa a desdir a la vostra presència (v. 11b).** En plena Vetlla Pasqual, la catequesi de l'Església que celebra la fe ens fa veure aquest cim amb la llum de la resurrecció. I des del cim de la resurrecció, contemplem el camí que hem fet amb la seguretat i l'impuls de l'esperança. El camí fet per Abraham i per Isaac. Des del cim del país de Morià, Abraham, "l'home que tem Déu", contempla com Jahvè s'ha manifestat en la muntanya. La providència de Déu ens porta a la resurrecció. Hi portà Abraham i Isaac. Hi portà Jesús. El salm responsorial, aquesta nit més que mai, ens fa arribar la veu de Crist, pregant heroicament des de l'esperança al Pare que podia salvar-lo de la mort, i que l'ha salvat. Per això el seu cos després de reposar confiat al sepulcre, es desvetlla del son de la mort i ressuscita a la vida nova i plena de la gloriificació. I la providència de Déu també porta l'Església i cadascun dels seus membres al cim de la resurrecció, des del qual el camí d'esperança que aquesta Església fa juntament amb el Senyor i impulsada per l'Esperit Sant, tot i els vaivés de la història concreta arran de terra, és camí de joia serena i de seguretat en el Senyor. Un camí de resurreccions constants fins a arribar a la resurrecció total. És amb aquesta esperança que ara mentre vetlla en la pregària i en l'escolta de la paraula de Déu, l'Església, en acció de gràcies, manlleua les paraules del salm i les converteix en veu seva pròpia: **Senyor, heretat meua i calze meu —la meua sort i el meu sosteniment—, vós m'heu triat la possessió (v. 5ab).** La "possessió" —el país o el territori que Déu ens ha assenyalat per a viure-hi— és la resurrecció. La resurrecció de Crist i, en ell, de tota la humanitat.

Professió heroica d'esperança

(Salm 15 -H. 16-: 5 i 8. 9-10. 11 R.: 1)

JOSEP M. ARAGONÈS

CULTURA CIENTIFICA

El cervell i l'ànima humana

3. L'ànima segons els primers pensadors grecs

Allò que Déu té d'invisible, com el seu poder etern i la seva divinitat, des de la creació del món es fa visible a la intel·ligència humana a través de les seves obres.

Rom 1,20

El nom de "filòsofs" que tradicionalment hom dona als primers pensadors coneguts de l'antiga Grècia es deu, segons sembla, a Pitàgores. Un dia que l'anomenaren "sofós" (savi) contestà: No sóc "sofós" sinó només "filòsofos" (amant de la saviesa). I què pensaren de l'ànima humana aquests "amants de la saviesa"? Parlarem dels més significatius en el tema que ens ocupa. Els que cronològicament van primers constitueixen una transició entre les concepcions mítiques i les elucubracions racionals.

Pitàgores i el pitagorisme

La doctrina personal de Pitàgores (aprox. 580-497 aC) només la podem deduir pel que ens en diuen autors posteriors, sobretot Aristòtil, ja que ell no deixà res escrit. Els seus deixebles tampoc no ens en digueren gran cosa, obligats com estaven, per disciplina de l'escola, a guardar secret de les doctrines que professaven. Només Filolau en deixà algunes notícies. Els elements d'informació que tenim ens donen els següents punts sobre la idea que es feien de l'ànima humana Pitàgores i els seus seguidors:

Segons l'escola, l'ànima és en el cos (soma) com en una tomba (sema). El món és un país estranger. Però no podem suï-

cidar-nos perquè som ramat de Déu, que ens és pastor i sense el seu permís no podem fugir-ne. L'ànima es veu obligada a transmutar, amb moltes reencarnacions, fins a quedar purificada del tot. Abans d'habitar al món era a les altures dels déus; ara és en un cos per càstig. Amb el cos no té cap relació interior; per això pot entrar en qualsevol cos. L'ascesi pitagòrica la purificarà per poder retornar al punt de partida. Les ànimes volen pels aires, invisibles, al voltant dels vivents, però de vegades, segons afirma Aristòtil que deien els pitagòrics, es poden veure: són ànimes els granets de pols que s'observen en un raig de sol.

Empèdocles d'Agrigent (aprox. 490-435 aC)

Si la doctrina pitagòrica no s'allunyava gaire de la tradició brahmànica, una cosa semblant hem de dir de l'eclèctic Empèdocles, el popularitzador de la teoria dels quatre elements. Deia aquest filòsof que de les coses mudables no hi ha gènesi ni mort, sinó només barreja i modificacions. Gènesi i creació són d'una nomenclatura inventada pels homes i és pueril imaginar-se que ara pot existir una cosa que abans no existia, o bé que pugui destruir-se i desaparèixer res realment existent. Hi ha un sol Ésser que viu rítmicament; es dispersa i torna a ell

FRANCESC NICOLAU
Professor de la Facultat
de Teologia de Catalunya

mateix. El naixement dels éssers és el moviment de dispersió i la mort és la concentració o retorn a ell. Amor i odi són els principis que provoquen aquests dos moviments. El savi és el que s'adona que ell és d'essència divina, se sent un déu. I l'ànima humana, essència de la persona, és un ésser caigut en el món, i pot reencarnar-se en altres animals, com a conseqüència d'un pecat del qual no se n'hagi purificat prou. Com es veu, doncs, Empèdocles en el seu eclecticisme va fer seves també les idees pitagòriques referents a l'ànima humana.

Els atomistes: Leucip i Demòcrit

Seguint la línia d'Empèdocles de creure que no hi ha gènesi o mort, sinó només barreja d'elements que es concentren o dispersen, els filòsofs "atomistes" ensenyaren que el món és format d'una multiplicitat d'elements increats i eterns, els "àtoms". Aquests pensadors van ser Leucip (del s. V aC) i Demòcrit (aprox. 470-380 aC). Del primer poca cosa sabem amb certesa, però de Demòcrit, que es presenta com deixeble d'ell, ens n'han arribat més notícies i ens exposa aquesta doctri-

na que diu que també era ensenyada pel seu mestre, segons ens expliquen autors posteriors.

I com explicaven l'ànima humana aquests dos filòsofs? Si els àtoms han de constituir-ho tot, si a partir d'un caos original han anat xocant i associant-se fins a formar el "cosmos" (ordre) actual, l'ànima no pot ser una excepció i igual que el cos ha de ser el resultat de la unió ordenada d'uns àtoms, més subtils i lleugers, això sí, però al cap i a la fi àtoms. Aquests constituents de l'esperit humà han de ser rodons i intercalats entre els àtoms del cos, fent un compost més fràgil. La seva presència és assegurada per la respiració, que renova constantment aquells àtoms psíquics. Quan el cos es corromp, els àtoms de l'ànima es dispersen i tornen cap a la circulació universal. En conseqüència la idea de Demòcrit i Leucip tenen de l'ànima no és pas la d'un principi simple, sinó múltiple, ja que la consideren formada d'un conjunt d'àtoms distints. Ens diu Aristòtil que Demòcrit assegura que l'ànima és una espècie de foc o calor, que anomena foc i ànima els àtoms que tenen forma esfèrica, i poden ser comparats als granets de pols de l'aire que es veuen en els raigs de sol que entren per una finestra. Com podem veure, això sembla tret dels pitagòrics, però canviant la unitat de l'ànima per una multi-

plicitat.

Aquesta estranya doctrina és admesa també per Epicur (aprox. 342-270 aC), que diu que l'ànima és un compost de parts subtils, disseminades pel conglomerat que constitueix el cos humà. I una doctrina semblant és la que professa el llatí Lucreci (aprox. 95-55 aC), el qual en el poema "De rerum natura" afirma que la naturalesa de l'ànima ha de ser corporal, perquè si l'ànima fa moure el cos, i cap cos no pot ser mogut sense contacte d'un altre, cal que estigui en contacte amb els nostres membres, cosa que exigeix que ella també sigui corpòria. Després Lucreci, conseqüent amb la seva afirmació que l'ànima és un compost, ens dirà que com tot compost és descomponible, i per tant mortal; afirmació que és contrària a la doctrina sostinguda pràcticament per tots els filòsofs de l'antiguitat.

Resumint, doncs, tots aquests primers pensadors estan d'acord a admetre com indubtable l'existència de l'ànima i considerar-la com una entitat distinta del cos i àdhuc independent. I això fins i tot els de doctrina materialista, com Leucip, Demòcrit i els seus seguidors. Cosa que demostra l'arrelament que tenia en el pensament humà la idea d'una ànima. Però la unió substancial entre ànima i cos encara no va ser formulada per aquests primers cultivadors de la filosofia.

"Flojocant" regala llibres a escoles de diversos barris de Barcelona

Campanya per estendre l'hàbit de llegir en català

L'Associació "Flojocant" ha iniciat una campanya per estendre l'hàbit de llegir en català a diversos barris de Barcelona. Aquesta campanya és continuació de la que l'Associació va portar a terme fa quatre anys regalant llibres en català. Ara els llibres es donaran als centres escolars que hauran d'assumir el compromís de treballar-los. És una d'aquelles lloables iniciatives que persegueixen apropar la cultura i la llengua del país a sectors que no la coneixen. Josep M. Rossell, president de Flojocant, ens en parla.

—On es fa la campanya?

—Inicialment s'ha endegat a Ciutat Vella. Després es farà a Sant Martí de Provençals (Besòs, Verneda, Clot i Poblenou), i també a Nou Barris (Polígon Canyelles, Polígon Porta, Verdum, Roquetes, Guineueta, Trinitat Nova, Trinitat Vella, Ciutat Meridiana i Torre Baró). Finalment realitzarem aquesta experiència a determinades zones de l'Hospitalet, Sant Adrià del Besòs, Badalona, Santa Coloma i Cornellà.

—Com va sorgir la idea?

—La llengua oral i l'escrita xoquen. Els alumnes castellanoparlants estudien el català i aconseguen una relativa comprensió de lectura, però després l'ambient en el qual s'insereixen és totalment castellà. No es continua la tasca que s'inicia a l'escola. El català és una llengua morta. És un idioma escotat, perfectament intel·ligible, en certa manera llegit, però no emprat en la vida quotidiana.

—En quina llengua es parla

en els clubs esportius que vostès han fundat?

—En els trenta-vuit clubs esportius que tenim, l'idioma més habitual és el castellà, tot i el nostre interès per sensibilitzar la gent jove envers la llengua i la cultura catalana. Reconec, no obstant, que s'imposa la força dels fets.

—Compten els professors de català amb la infraestructura i els mitjans més adequats per portar a terme la seva tasca?

—No, estan desassistits. Els professors de llengua estrangera no entenen com els seus col·legues en llengua catalana no utilitzen metodologies d'avançada i no estan agrupats, com ells, en associacions que treballen mitjançant congressos, simposis i seminaris per al perfeccionament de la seva peculiar docència.

—Els resultats d'una recent enquesta indiquen que a Catalunya més del 90 per cent dels ciutadans entenen perfectament el català. ¿Com valora aquests resultats?

—Entendre una llengua és molt poca cosa. Dominar una llengua és una cosa més complexa que entendre-la. Per entendre n'hi ha prou amb assumir una actitud passiva, mentre que l'acte de parlar requereix un comportament actiu. En aquest cas s'ha fet un triomfalisme de bona fe. Els diagnòstics es fan, moltes vegades, als despatxos, molt lluny de la realitat del carrer.

—Com es finançarà la campanya?

—Gràcies a nombrosos i petits donatius i també per la generositat d'alguns artistes i pintors de rellevància. Persones com en Joan Pere Viladecans o en Joan Manuel Serrat, per citar uns exemples, tenen una disponibilitat absoluta. Cal no oblidar tampoc el treball abnegat de la gent de Flojocant que té una disponibilitat permanent al servei del nostre poble.

—S'establirà algun tipus de col·laboració amb les parròquies?

—Intentarem sensibilitzar totes les parròquies perquè, a més de ser centres d'espiritualitat i marques de fe, esperança i amor, si-

Es tracta d'apropar la llengua catalana a sectors que no l'utilitzen habitualment

guin centres d'absorció i expansió de la nostra cultura com ho varen ser els antics monestirs.

—Hi haurà ajuts de les institucions?

—La Generalitat s'ha compromès a subministrar tots els lots de llibres que es donaran als guanyadors dels premis que es crearan per induir els escolars a la lectura. L'Ajuntament de Barcelona, pel seu cantó, finançarà la publicitat i ens facilitarà la infraestructura organitzativa.

—Com valora el paper de la televisió en el procés de normalització lingüística?

—La televisió és un factor passiu. Facilita, així sí, la comprensió de la llengua oral, però res més. La llengua escrita fixa més les terminologies, requereix un esforç d'assimilació. Encara que es digui que una imatge val més que mil

paraules, en aquest cas la imatge segresta la paraula. A partir de la televisió la gent no es pot llançar a la pràctica oral d'una llengua, però sí a partir de la fixació dels termes provinents de la lectura. Un telespectador grava imatges, un lector grava paraules.

Abans d'acabar l'entrevista, Josep M. Rossell ens demana que diem que a la segona quinzena de maig Flojocant celebra una assemblea general ordinària i una altra d'extraordinària. En aquesta darrera es parlarà sobre la manera d'obligar els partits que es defineixin sobre la dinàmica de la cultura catalana i la seva accessibilitat real. Ens sap greu "atracarlos" en aquestes circumstàncies però malauradament l'experiència ens demostra que no hi ha altre manera.

TOMÁS PUNTI

L'Aplec de l'Esperit aplegarà més de 5.000 joves a Lleida

Ja està pràcticament enllestit el programa de l'Aplec de l'Esperit d'enguany que se celebrarà els propers dies 21 i 22 a Lleida. La tarda del dia 21 servirà per acollir tots els assistents. S'organitzaran els camps i es muntaran les tendes.

Aquest mateix dia tindrà lloc també un intercanvi d'opinions entre els diversos grups sobre la fe, la comunitat i els projectes. Es reservaran un temps per la pregària.

El matí del dia 22 servirà per reflexionar sobre la realitat de l'Església jove de Catalunya i de les Illes. Abans de dinar hi haurà temps per a la gresca. La tarda serà temps de comunió. Han confirmat la seva presència 55 representacions. Hi participaran més de cinc mil joves.

TESTIMONIS

La Pau, com a estendard

Conxi Fuentes i Pumarola, 21 anys Girona - Bisbat de Girona.

Poder compartir el nostre treball amb joves d'arreu del nostre país fou un dels records inoblidables de l'Aplec de Poblet. Així el nostre lligam és més ferm. L'Aplec ens motiva per anar endavant gràcies a aquesta força interior que ens capacita per ser testimonis. Perquè és l'Esperit que ens fa comprendre i viure el missatge de Jesús. Per a aquest proper Aplec de Lleida ens preparem amb il·lusió.

Anunciar la nostra esperança

Ramona Solé i Torres, Artesa de Segre - Bisbat d'Urgell.

L'Aplec de l'Esperit passat va servir per trencar barreres i constatar que som molts els qui volem seguir el Crist. Aquest proper Aplec de l'Esperit de Lleida es prepara amb il·lusió, gràcies sobretot al bon record que tenim dels dos anteriors. Tots els grups de pastoral juvenil que hi ha dins el nostre bisbat d'Urgell intenten preparar-lo d'una manera conjunta. I és que l'Esperit ens continua alenant: som aquí a peu dret, lluitant amb il·lusió i esperança, disposats a anunciar sense por la nostra fe i proclamar l'esperança. Molta gent nova hi vindrà per primera vegada, i això vol dir que l'Esperit ens fa obrir als altres i ens renova continuament.

Fer pinya per seguir Crist

Carles Sanmartín i Sisó, 26 anys, seminarista, J.O.C. - Bisbat de Lleida.

Per als joves amb recorregut cristià, l'Aplec de Poblet, va ser un pas més en l'aprofundiment del seguiment del Crist. Per als joves sense recorregut, Crist es barrejà entre llurs vides. Aquest proper Aplec de Lleida s'ha preparat amb la creació d'una coordinadora (parròquies, col·legis i moviments) i un equip tècnic. L'Esperit ens demostra que ens continua alenant en l'esforç per coordinar les diferents realitats juvenils cristianes. Aquest esforç ja ha donat fruits: coordinadora de moviments eclesials, casal de joves cristians, celebracions de la fe comunitàries, ... Però, sobretot, la vida que va brollant en els mateixos moviments i en algunes parròquies.

JOAN D'ARQUER JAUME AYMAR

Monestir de Vallbona de les Monges

La Generalitat col·labora en la restauració

En relació amb un ampli reportatge que el nostre setmanari va publicar sobre el Monestir de Vallbona de les Monges, el Departament de Cultura ha informat, per ampliar-lo sobre les aportacions de la Generalitat en el procés de restauració d'aquest important centre d'espiritualitat.

Per tal que en quedi constància les publiquem:

1981	426.083 pts
1982	5.106.124 pts
1984	600.000 pts
1985	1.239.889 pts
1986	19.115.503 pts
1987	40.189.166 pts
1988	12.268.467 pts

VOT PER CORREU

ÉS MILLOR ANAR A VOTAR PERSONALMENT

Però si el dia 29 de maig li és impossible desplaçar-se fins al seu Col·legi Electoral, pot exercir el seu dret al **Vot PER CORREU**.

Sol·liciti informació adreçant-se a

València, 231, 1er. - Tel. 215 83 26 - 215 83 63

València, 246, Pral. - Tel. 215 80 98

CONVERGÈNCIA I UNIÓ

O als locals de Convergència dels districtes:

DISTRICTE I
Tel. 302 61 44

DISTRICTE IV
Tel. 322 48 23

DISTRICTE VI
Tel. 238 04 81

DISTRICTE VIII
Tel. 355 68 10

DISTRICTE II
Tel. 245 30 12

DISTRICTE V
Tel. 203 62 66

DISTRICTE VII
Tel. 357 61 47

DISTRICTE IX
Tel. 346 25 51

DISTRICTE III
Tel. 334 95 51

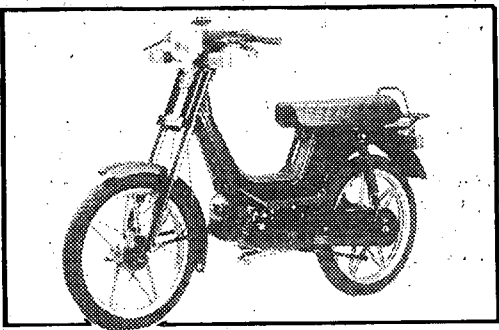
DISTRICTE X
Tel. 309 99 62

ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA TRADICIONAL SORTEIG 1988 DIA 28 DE MAIG

1r. Premi. Un Ford Fiesta

2on. Premi. Un ciclomotor
Derbi Variant Start
amb intermitents

DONEM SUPORT A CATALUNYA CRISTIANA

PODEU ADQUIRIR BUTLLETES A LES SEGÜENTS

LLIBRERIES:

La Hormiga de Oro, Avinguda Portal de l'Àngel, 3
Balmaesiana, Duran i Bas, 6
Signe, Mallorca, 301

3er. 4rt. i 5è Premis.
Imatge de
la Verge "Benaurada"

NECESSITEM EL VOSTRE AJUT! ✂

Desitjo participar en el TRADICIONAL SORTEIG 1988 en suport de CATALUNYA CRISTIANA

Envieu-me.....

☐ Talonaris a 5.000 ptes.

☐ Butlletes a 100 ptes.

Nom i cognoms.....

Adreça.....

Població.....

C.P.....

Trameto l'import per

- ☐ xec barrat que incloc
☐ gir postal

PER INFORMACIÓ: ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA.

Plaça Urquinaona, 11, 3er. 3a. A Tel. 301 37 18

Monsenyor Alberto Iniesta en exclusiva per a "Catalunya Cristiana" (2)

La fe em va descobrir l'opció pels pobres

El segon punt que vam proposar a monsenyor Alberto Iniesta, versà sobre l'acció social de l'Església. Es qüestiona si aquesta acció dimana i és part integrant del missatge evangèlic o simplement subsidiari, si exerceix una missió de suplència. Perquè l'enfocament del tema aparegués més concret el reduïm al món de la sanitat.

—Monsenyor. Si l'Església insisteix a mantenir els seus propis centres sanitaris —sense ingerències estranyes, sense concertació amb l'ens públic— necessita un capital fabulós per mantenir-los i en qualsevol cas només hi tindran accés una èlite elevada econòmicament. Si admet els concerts amb el govern, dependrà d'aquest en la seva filosofia i en els seus mètodes, no sempre amb concordança amb els principis ètico-cristians. Hi hauria una tercera via: tancar els grans centres sanitaris de l'Església, actuant els religiosos i religioses com a personal contractat en les institucions públiques, donant testimoni evangèlic amb la seva honradesa i responsabilitat en el treball i amb l'escalf humà en el tracte amb el malalt. Monsenyor, ¿Com veu el problema i la seva evolució?

—Evidentment és un tema complex, com gairebé tots els que tu has tocat fins ara. Són preguntes molt interessants que agraeixo, però aquest particularment cal matisar-lo molt. Començaré pel principi. El principi és "l'autonomia d'allò que és temporal". L'Església com a tal no té un missatge concret en el que és temporal; el que ha d'aportar i oferir és una mirada, un horitzó, una —diguem— "filosofia de la vida", que és una teologia del què és l'home davant la llei, davant el bé comú i la seva pròpia dignitat, una dignitat que no és només la del ciutadà, sinó la d'un fill de Déu. Qualsevol home és un "senyor", encara que sigui l'home més insignificant i humil.

—Anunciat el principi seguiran unes conseqüències.

—El principi cal injectar-lo amb totes les conseqüències. Després, amb els mètodes i anàlisi, amb els professionals, les formes i instruments, entra l'"autonomia d'allò que és temporal". Un religiós o religiosa, un laic cristià que treballa en la sanitat no se l'eximeix de tenir una metodologia, una acceptació de les dades de la ciència mèdica, de la higiene preventiva, etc. En èpoques en què els estats eren molt deficients en aquest sector, l'Església era un testimoni de qualitat suplint en l'àmbit hospitalari. Avui els estats moderns atenen aquesta àrea i crec que ens n'hem d'alegrar.

—Aleshores, continuar o tancar?

—Potser, concretament en el nostre país, hi hauria situacions intermèdies. Els cristians podríem aportar "la gestió de projecte". M'explico. L'Església avui, detecta, sense grans aparells científics i com una cèl·lula fotoelèctrica en el teixit humà, on hi ha un problema social. Hi ha un cert rodatge en l'Església, perquè durant un temps fou una mica voluntarista, optimista, ingènua, i hi havia monges que posaven injeccions sense saber gairebé res. Avui no: Avui hi ha una gran professionalitat de la gent d'Església que atén certs serveis. Disposem d'un personal

—religiosos i religioses i laics— molt moguts per ideals, que no busquen fins lucratiu immediats. Altres la primera cosa que demanen és saber que els pagaran per tres jornades; un centre per toxicòmans amb tres grans sous a tres nois que no tenen cap idea de l'afer que tenen entre mans. En canvi en el si de l'Església es fa molt amb molt poc. Aleshores podria passar que en col·laboració amb l'Estat o les Autonomies, es digués: "Fa falta una atenció per a aquesta cosa. Vostès podrien oferir un projecte, naturalment finançat i controlat per l'Administració". Crec que a nivell de rendibilitat social, l'Església podria oferir al Govern molt personal, amb garantia de professionalitat i fins i tot de generositat, i no diguem, de solvència ètica.

Monsenyor Iniesta ha viscut en pròpia carn els problemes d'un barri molt humil en la perifèria de Madrid: Vallecas. Va descobrir i sintonitzar situacions dramàtiques i antihumanes. Semblant al que succeeix a les "favelas" de Rio de Janeiro (Brasil) o a Villa Miseria, de Buenos Aires (Argentina). En alguns d'aquests barris han proliferat positivament les "comunitats cristianes de base" i per pal·liar tanta injustícia va néixer a Hispano-amèrica la tan discutida "Teologia de l'alliberament". Intervingué la Santa Seu però encara cueja el debat sobre la legitimitat d'aquest nou corrent teològic.

—Monsenyor. Sobre la "Teologia de l'alliberament" hi va haver una tesi: "Existeixen unes estructures injustes de pecat; cal alliberar-se'n, canviant-les". Va seguir una antitesi: "El pecat no és en les estructures, sinó en el cor de l'home, que ha de convertir-se". Intervingué el Papa amb una síntesi: "L'alliberament de l'home ha de ser integral: alliberar-se del pecat, de la mort eterna i de la injustícia social". Entesa així, "la Teologia de l'alliberament" —conclou el Papa— no solament és vàlida, sinó urgent i necessària". Tanmateix el tema continua cuejant entre bisbes i teòlegs, com s'ha comprovat en el gravíssim problema de l'esclavitud dels negres al Brasil. ¿Què n'opina del tema, monsenyor?

—L'aparició de la "Teologia de l'alliberament" és un fet mundial que ens afecta i interessa a tots, encara que hagi aparegut a Amèrica. L'Església llatino-americana és un gran model, jo no sé si el millor model de "Església col·lectiva". Crec que la "Teologia de l'alliberament" neix, prové d'una praxi. Per a mi és un d'aquests exemples en els quals s'aplica allò que deiem de l'"autonomia del què és temporal". Aquest corrent ha nascut d'una reflexió de la Bíblia, Antic i Nou Testament, i d'una experiència viscuda. Per tant parteix de raons profundament cristianes. Una altra cosa és que després cal utilitzar instruments d'anàlisi i de transfor-

• En el camp social, l'Església ha fet molt amb pocs mitjans.

• La "Teologia de l'alliberament" ha nascut d'una reflexió de la Bíblia i d'una experiència viscuda.

• "L'opció preferencial pels pobres" no és exclusiva ni excloent però per al cristià ha de ser això: "preferencial".

• "La lluita per la justícia pertany íntegrament a l'anunci evangèlic", digué el darrer Sínode. Hi ha qui continua oblidant això.

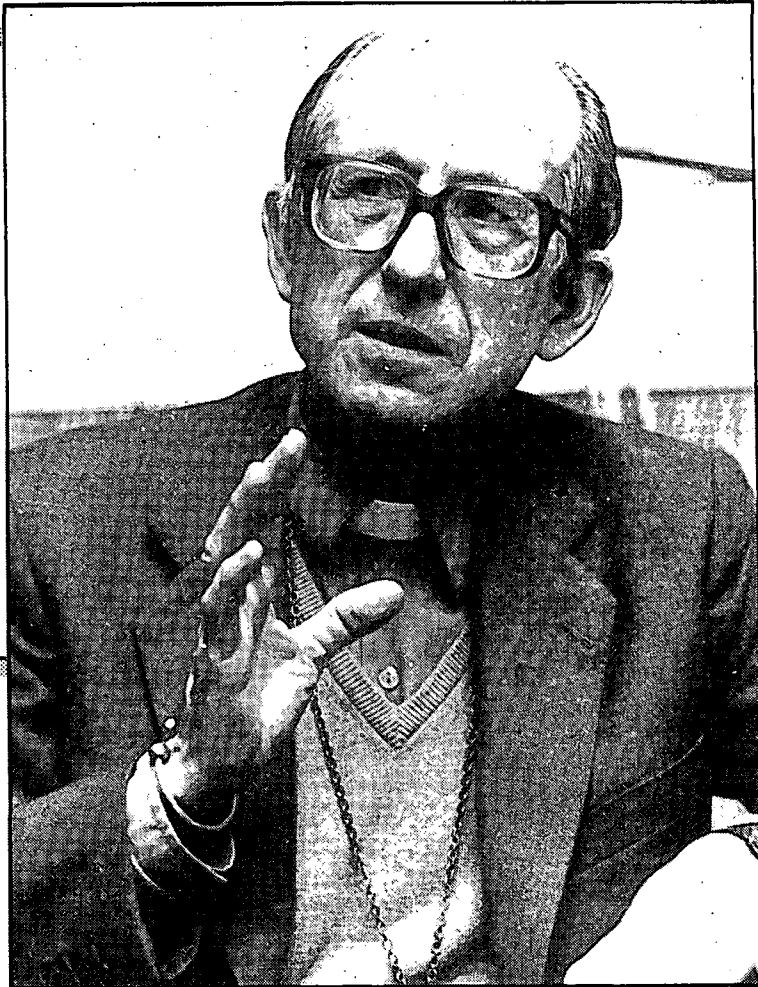
mació.

—Algun exemple podria il·lustrar el que diu.

—Exposo un. Hi ha tres tipus de caritat. "La caritat individual": una persona es desmaia i jo l'ajudo a aixecar-se i si necessita alguna cosa li ho dono, i si ha caigut per gana, aquesta nit li donaré sopar. Després hi ha "La caritat institucional", que l'Església ha fet i molt durant segles. Dificilment un altre col·lectiu haurà fet tant: menjadors, ambulatoris, escoles gratuïtes, etc. I tercer, "la caritat política", tractant de canviar les estructures que generen la injustícia per altres de més justes, que no permetin ja que l'home, qualsevol home, passi les nits sense sopar. Crec que la "Teologia de l'alliberament" ha aportat aquesta darrera caritat.

—Va tenir ella alguns antecedents?

—Sí. Ja el papa Pius XII parlant de "les realitats terrenes" preparà l'ambient. Lògicament a Hispano-amèrica han estat els teòlegs i els pastors que han fet una reflexió davant les circumstàncies i ha sortit aquesta experiència. No hi ha dubte que hi ha hagut algunes exageracions, fins i tot algun error: un religiós, un teòleg exposa alguna cosa que a mi, francament, no em convenç; conforment. Però això no vol dir que aquest teòleg, aquesta teologia i aquesta experiència pastoral que arriba als pobres no sigui un gest cristià, secundat per la mateixa jerarquia. Després el Sí-

node de Roma de l'any 72 va dir en dos paràgrafs molt explícits i intencionats —no de passada— que "la lluita per la justícia pertany íntegrament a l'anunci evangèlic". Hi pertany íntegrament!

—Això estava oblidat?

—Molt oblidat i hi ha gent que ho continua tenint oblidat, i no es pot oblidar. Per altra part, el Sínode extraordinari usà la frase, "L'Església dels pobres" i "l'opció preferencial pels pobres", frases que no havia usat ni tant sols el Concili Vaticà II. L'opció preferencial certament no és exclusiva ni excloent, però és preferencial.

—Tocà el tema el darrer Sínode sobre els laics?

—Per si faltés alguna cosa el tractà, justet en un títol que parla de la santedat cristiana —que alguns la identifiquen sempre amb tornar a les cavernes—. Diu el Sínode que "no hi ha santedat cristiana sense compromís per la dignitat de l'home i la lluita en favor de la justícia." De manera que tot això és clar.

—Les estructures injustes condicionen l'home o aquest crea es-

tructures de pecat?

—En les estructures socials hi ha un pes que no és solament polític, sinó econòmic, cultural, històric. En això comparteixo plenament amb el papa Joan Pau II. Si un governant és dictador se n'aprofita. Les estructures pesen en els homes i els homes influeixen en les estructures. A nivell de fe, el cristianisme ha de lluitar per la justícia. Quan jo estudiava teologia vaig descobrir el punt de vista humà, altruista. Ni la política, ni la història, ni tan sols la cultura em facilitaren de posar-me en postura de compromís en la lluita pels més dèbils. Fou la teologia, i per tant la fe, la que em descobrí aquesta opció pels pobres, que ara l'Església l'assenyala com a preferencial en el creient. Després vaig viure en el barri de Vallecas de Madrid, i vaig haver d'aplicar els principis. L'experiència m'ensenyà, m'educà, m'estimulà. Però repeteixo que fou la Paraula de Déu —la Bíblia, o si vols, el Nou Testament— el principi i motor de la meua actuació.

FRANCESC GAMISSANS

COMPRO SEGELLS

Cartes antigues, arxius, col·leccions de segells, qualsevol país.

Pagament al comptat. Truqueu-me i passaré a visitar-vos. Telèfon 674 42 77.

VALENTINE

La pintura ideal

Antic 190

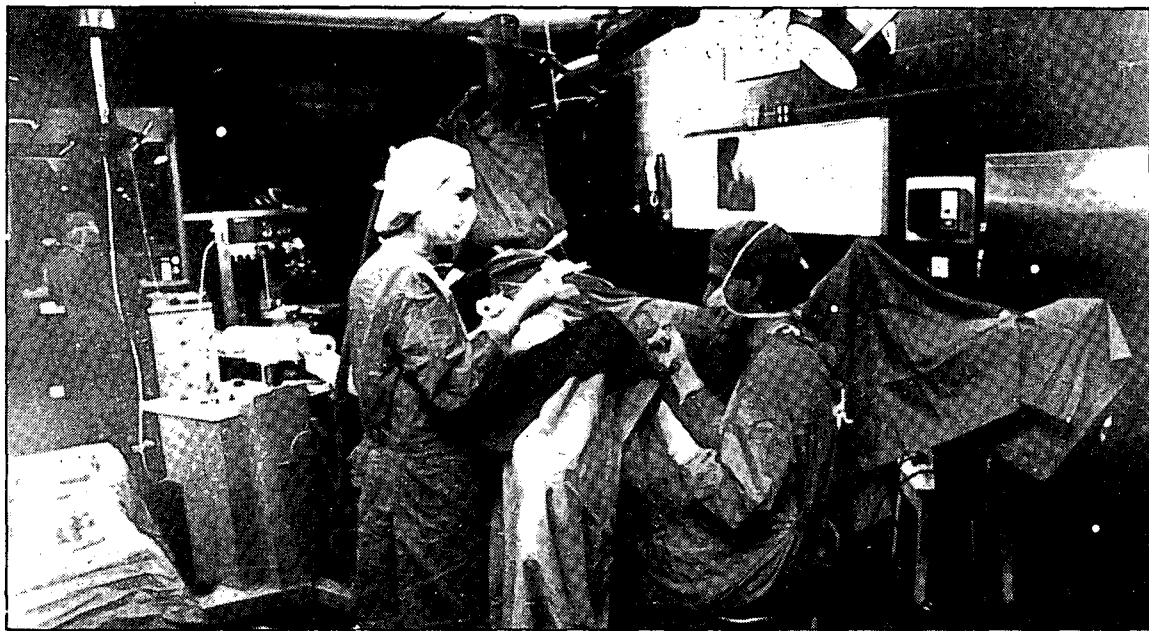
SRA. DOLORS

Compra mobles antics i tota mena de objectes antics, pisos sencers

Paguem al comptat
Tel. 201 96 30

Muntaner, 190

08036

Sempre ha estat molt unit a Tarragona i ha atès malalts sense recursos econòmics

IV Centenari de l'Hospital de Sant Pau i Santa Tecla

L'Hospital de Sant Pau i Santa Tecla, de Tarragona, celebra enguany el seu "IV Centenari". Des del 24 de febrer, dia en què el president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, inaugura els actes de la celebració, s'estan desenvolupant diverses activitats molt populars de caràcter cultural, científic, recreatiu i esportiu. Les activitats es perllongaran fins al més de febrer del 1989, destacant entre aquestes la "Jornada Arxidiocesana de Pastoral Hospitalària", que probablement se celebrarà el 25 d'octubre.

El Comitè d'Honor del "IV Centenari" el presideix S.M. Joan Carles I Rei d'Espanya, i és representat per les primeres autoritats de Catalunya i Tarragona, entre elles l'Arquebisbe Ramon Torrella Cascante, que és el president de la Junta del Patronat de l'Hospital.

L'Hospital de Sant Pau i Santa Tecla ha estat molt unit a la ciutat. La Fundació de l'Hospital de Tarragona —posteriorment de Santa Tecla— data del segle XV. La instituí l'Arquebisbe Pedro de Urrea, el 15 de desembre del 1464. El Prelat proposà els capítols eclesiàstics i municipal que s'establís un nou hospital, unió dels dos que hi havia aleshores. Cada corpora-

ció designà dos representants com a administradors. Així, des de aleshores ha funcionat fins als nostres dies.

El 26 de febrer del 1560 fou quan s'acordà aixecar un nou hospital. Tanmateix, fins vuit anys més tard no es duria a terme la inauguració de l'obra. L'impulsor fou l'Arquebisbe Antoni Agustín. No obstant, aquest no va poder veure culminat el projecte ja que morí dos anys abans.

L'Hospital ha complert sempre una clara finalitat: tenir cura dels malalts sense recursos econòmics i sense protecció de segones persones, institucions o societats. A més, de l'atenció a malalts en general, mitjançant contracte personal o en virtut de convenis institucionals.

Un hospital modern

L'Hospital disposa actualment de 168 llits d'hospitalització. Estan repartits en cinc plantes. D'aquestes, tres plantes estan en la part nova, inaugurada l'any 1980.

És important destacar que en els darrers anys ha augmentat notablement el nombre de malalts, però no així el nombre d'estades.

Ha reduït de manera important l'estada mitjana dels malalts a 8,5 dies. Això ha estat possible gràcies a la millora dels serveis.

El Servei d'Urgències fou inaugurat el mes de març del 1983. Les modernes instal·lacions d'aquest servei garanteixen la qualitat de l'assistència. Disposa de deu cabines individuals per poder atendre els malalts alhora, sense interferències. De les deu cabines n'hi ha dues de "Reanimació" per atendre els malalts més greus.

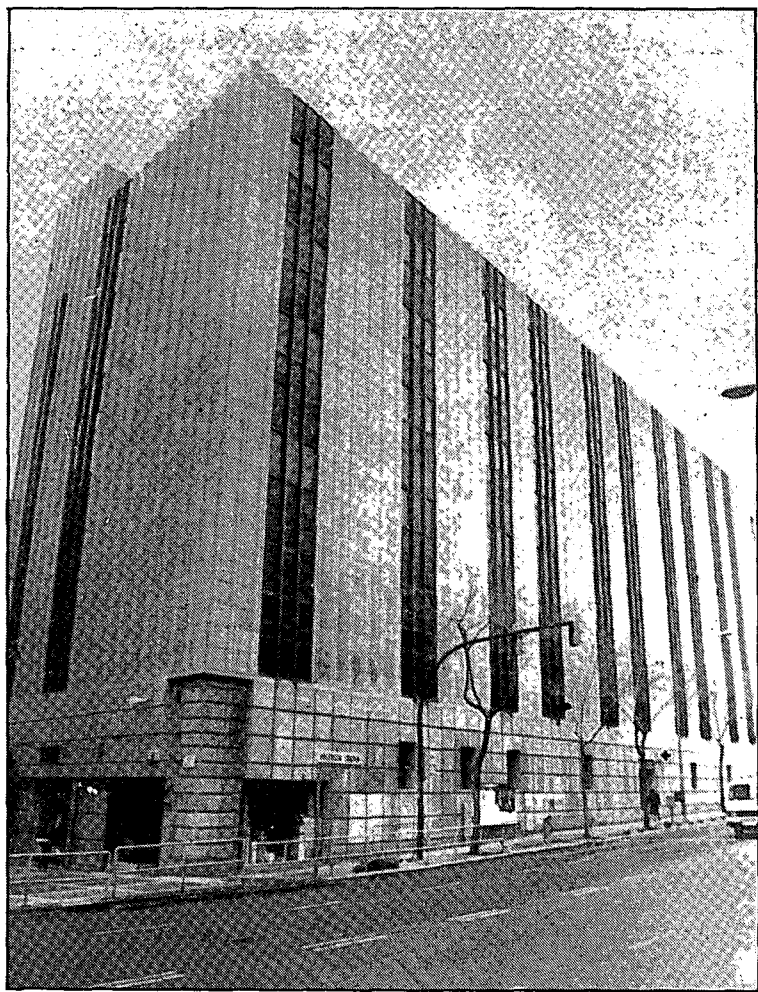
En la part nova hi ha instal·lats nou consultoris per "Consultes Externes". Funcionen en jornada de matí i tarda i està incrementant la seva activitat, en gran part en el que fa referència a la Seguretat Social.

Tots els Serveis Centrals, exceptuant el de Rehabilitació, estan condicionats per fer servei durant les 24 hores del dia, com a suport del Servei d'Urgències. Entre aquests serveis cal assenyalar el d'Anestesiologia i Reanimació, Farmàcia, Laboratori, R.X. i Ecografia i Banc de Sang.

Actes molt populars

Per celebrar els 400 anys d'ubicació en la Rambla Vella de Tarragona, el Comitè Organitzador, que presideix el director general del Centre, el Dr. Josep Adserà, ha elaborat un extens calendari d'activitats. Hi participen de forma important els nens, amb la col·laboració de concursos de pintura i dibuix i redacció. No obstant, la major part dels actes estan pensats perquè hi participin els diferents sectors socials de la capital, així com el personal de l'Hospital, que realitzarà, molt especialment, concursos relacionats amb l'infermeria hospitalària i desenvoluparà diverses proves esportives.

Com hem assenyalat, el president de la Generalitat de Catalunya, Jordi Pujol, inicia la celebració del "IV Centenari" amb un acte institucional al qual assistiren

les primeres autoritats, acompanyades per una àmplia representació de tarragonins. En el hall de l'Hospital s'inaugurà un monòlit, commemoratiu de la data, que té esculpit sobre pedra de "Santa Tecla" l'escut de l'Hospital, actualitzat enguany.

A més, s'han organitzat diversos congressos i conferències, pròleg d'una llarga llista d'activitats que es desenvoluparan en els propers mesos. Entre aquestes destaca l'"Exposició de l'Instrumental Antic del Museu de Barcelona" i l'"Exposició Filatèlica Sanitària". Recentment s'ha constituït l'Associació "Amics de l'Hospital" i està previst l'Homenatge al canonge Dr. Pere Batlle i Huguet, Degà de la Junta del Patronat de l'Hospital i amb un curriculum

realment admirable, sobretot com a conservador de l'arqueologia de Tarragona.

Destaca de forma important també la "Jornada Arxidiocesana de Pastoral Hospitalària", que probablement se celebrarà el 25 d'octubre i que reunirà a Tarragona els responsables pastorals de la sanitat hospitalària.

L'edició de diverses publicacions, els actes esportius, els concursos, les jornades científiques i congressos i les exposicions, entre aquests l'últimes l'"Exposició Itinerant", que està visitant cada un dels barris de la ciutat, completen un calendari d'activitats que uneixen encara més, l'Hospital i els tarragonins.

ANGEL GÓMEZ

300 organitzacions de l'Estat espanyol

Qualifiquen de robatori les relacions econòmiques Nord-Sud

"Amb els pobres de la Terra" és el lema d'un manifest subscrit per 300 organitzacions de tot l'estat espanyol en què es denuncia les relacions comercials Nord-Sud, a les quals qualifiquen de robatori.

Segons l'esmentat Manifest, aquest "robatori" provoca que cada any morin 55 milions de persones, que hi hagi 500 milions d'analfabets i que més de la meitat de la població de la terra tinguin una cultura ínfima.

El Manifest proposa que els ciutadans no votin cap candidatura que no proposi solucions concretes al problema Nord-Sud.

Demanen seguretat per als cooperants sanitaris a Etiòpia

La Comunitat Europea va fer una crida a l'exèrcit etiòp i a la guerrilla d'Eritrea perquè es garanteixi el lliure pas dels camions de l'ajuda internacional contra la fam i que no es repeteixin els segrestaments d'agents sanitaris.

Fins al proper novembre, un cop realitzada la collita, Etiòpia necessita un ajut d'urgència per a les zones castigades per la sequera al Nord del país. Aquesta zona pateix, actualment, un conflicte civil que enfronta el govern d'Addis Abeba amb grups guerrillers eritreus i del Tigré.

En els darrers mesos, la guerrilla s'ha responsabilitzat de segrestaments de cooperants sanitaris i també de l'atac un comboi amb ajut humanitari a les poblacions víctimes de la fam.

Versions del llatí

HIMNES I CANÇONS

A

JESÚS

MUSICATS

Col·lecció:

VERSIONS DEL LLATÍ

Ha sortit el quadern IV:

HIMNES I CANÇONS

A JESÚS

Quaderns publicats:

- I Himnes i Cançons de Nadal
- II Himnes i Cançons de Pasqua
- III Himnes i Cançons de durant l'any
- IV Himnes i Cançons a Jesús
- VII Himnes de la Setmana

Els quatre primers tenen també els corresponents quadernets de les melodies.

Comandes a: Mn. Josep Bellpuig. Parc Balmes, 2. 08500 Vic. Tel. 885 66 31.

SRA. O SRTA.

Que sàpiga ensenyar ganxet i punt. Boutique Lanass. Tel. 232 71 82.

LA SARDANA I LA DANSA

ACTE CULTURAL.- Els "Amics de la Sardana" de Cornellà de Llobregat van organitzar un acte cultural que se celebrà el passat diumenge, dia 1 de maig, al Cinema Club de l'esmentada ciutat. Hi intervingueren la cobla Premianenca i el grup d'havaneres "Els Pescadors de l'Escala". En el decurs d'aquest acte s'ofertà un homenatge al nostre company Josep Ventura, amb motiu dels 25 anys de dedicació a la tasca d'informador sardanista i també al mestre i compositor Josep Auferil i Costa.

PREMI "FRANCESC BASIL" 1988.- S'ha donat a conèixer la selecció de les cinc sardanes finalistes del certamen musical que promou des de fa onze anys l'entitat "Amics de Francesc Basil", de Figueres. Després d'examinades les 18 composicions presentades a concurs, el jurat integrat pels mestres Joan Pich i Santasusana, Manuel Oltra, Josep Solà, Xavier Boliart i Jaume Cristau ha decidit de seleccionar com a finalistes les sardanes que porten el següent títol: "Amorosa", "Aloma", "L'Empordanet", "Gotes de frescor" i "Cançó de primavera". Sardanes entre les quals l'esmentat jurat determinarà l'atorgament del Premi musical d'acord amb els mèrits tècnics i artístics d'aquestes cinc composicions, premi dotat amb 75.000 ptes.

DISTINCIÓ.- El Patronat per al Foment de la Sardana de Reus ha acordat nomenar Soci de Mèrit el Sr. Joan Roig i Canals, amb el lliurament de la insígnia d'or de l'entitat. L'acte tingué lloc familiarment al domicili del Sr. Roig, el dia 23 d'abril.

CURSETS.- L'ensenyament de la sardana és un fet constant en l'activitat de les entitats sardanistes d'arreu de Catalunya. Aquesta setmana tenim notícies de l'inici de dues noves tandes d'ensenyament i de la cloenda d'un curset.

Concretament, el dia 4 de maig, s'inicià a Mollet del Vallès un cicle de sessions divulgatives de la sardana per a la mainada, promogut per l'entitat "Tradicions i Costums". L'ensenyament és a càrrec del senyor Ramon Carbonell i les classes tenen lloc cada dimecres, de 7 a 8 de la tarda, al local del carrer de la Pau.

Igualment, d'ençà del dia 7 de maig hi ha sessions d'ensenyament de ballar sardanes a Granollers, amb classes cada dissabte, a partir de les onze del matí, a la plaça de la Porxada. Més informació a l'Agrupació Sardanista de Granollers. La cloenda del curset se celebrarà el dia 18 de juny.

Finalment cal ressenyar que durant la ballada de sardanes del dia 1 de maig, a migdia, interpretada per la cobla Selvammar al passeig de Sant Feliu de Guíxols, es clogué el curset que al llarg dels darrers mesos s'ha celebrat a l'esmentada vila, promogut per l'entitat local dels "Amics de la Sardana".

JOSEP VENTURA

moviment RALES de Catalunya

PROGRAMACIÓ PEL CAP DE SETMANA

DISSABTE, 14

L'HOSPITALET DE LLOBREGAT

Plaça dels Avis, 17.30 hores
Festa Major del barri. Circ: PETIT CIRC DE CARRER
Espectacle: VARIETATS DE CIRC

REUS

Teatre Bartrina, 18.30 hores
Animació: EL GALLINER
Espectacle: CANçons i DANSES

SANT FRUITÓS DE BAGES

Cooperativa La Agrícola, 17.30 hores
Teatre: ARRELS GRUP DE TEATRE
Obra: EL DIMONI CUCARELL
Original de Guillem d'Efak.

DIUMENGE, 15

AMPOSTA

Unió Filharmònica, 17 hores
Il·lusióisme:
ABRACADABRA
Espectacle: MÀGIC CIRC

CERDANYOLA DEL VALLES

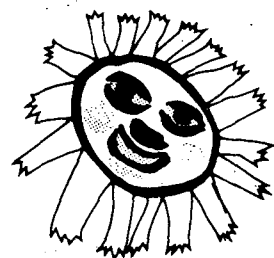
Casal Parroquial, 12 hores
Cinema: LA VENTAFOCS
Txecoslovaca. Director: Václav Vorlíček

CUBELLES

L'Aliança, 18 hores
Teatre de titelles: FOC FOLLET
Obra: L'ESPASA
EMBRUIXADA

SABADELL

Teatre Municipal "La Faràndula"

la", 18 hores
Cinema: LES AVENTURES DE TOBY NELSON
Australiana. Director: Yoram Gross

SANT BOI DE LLOBREGAT

Ateneu Santboià, 12 hores
Animació: ORQUESTRA GIRASOL
Espectacle: CITY KANSAS, SEW!

SANT FELIU DE GUÍXOLS

Centre Excursionista Montclar, 12 hores
Teatre de titelles: L'ESTENEDOR
Espectacle: QUÈ S'HA FET D'AQUELLES FLORS?

SANT JOAN DE LES ABADESSES

Centre Catòlic, 12.30 hores
Cinema: LA VENTAFOCS
Txecoslovaca. Director: Václav Vorlíček

TORREDEMBARRA

Sala d'Actes Caixa d'Estalvis Provincial, 17.30 hores
Pallassos: PEP I BOCOI
Espectacle: SI PLOU, MARXEM.

Estrena a Bonn d'obres inèdites de Beethoven i Haydn

L'estrena de diverses obres inèdites dels compositors Joseph Haydn, Ludwig van Beethoven i Fanny Hensel en el Pavelló Beethoven de Bonn va acaparar l'atenció cultural de la RFA. Les partitures de les diferents obres pertanyen als tresors de l'Arxiu Cultural Prussià, de Berlín, on hi ha guardats més de 20.000 manuscrits històrics, en gran part del món musical.

En el concert ofert a Bonn s'estrenaren un divertimento de Joseph Haydn, una curta peça de piano atribuïda a Beethoven i un quartet per a violí, viola, violoncel i contrabaix de Fanny Hensel, germana gran de Felix Mendelssohn-Bartholdy. Els músics, acompanyats per col·legues de l'Òpera de Berlín, el pianista David Levine i el "Spectrum Ensemble" reberen una calorosa ovació del públic.

Al concert, hi van poder assistir, a més de diversos invitats especials, entre ells el canceller federal Helmut Kohl, set-cents ciutadans de la capital d'Alemanya occidental, que foren els afortunats guanyadors d'un sorteig de localitats. Després de l'estrena, hi ha programats dos concerts amb les obres esmentades el proper mes de juny.

RACÓ DEL LLENGUATGE

El mal temps (i 5)

Tres naus molt belles hi van d'Orient
amb neu a tofes, a tofes.
A cada una hi ha un rei molt vistent;
cada rei porta safata i, present;
són plens de llum el velam i les cofes.

Aquest fragment de la coneguda nadala de Josep Carner evoca la nevada que acompanya les naus dels reis d'Orient cap a l'adoració del Nen a l'illa del Nadal. El terme tofa que fa servir per anomenar les porcions de neu que cauen lentament, suaument, és l'únic que és aplicable únicament a la neu. Perquè el mot més corrent de volva, es refereix també a altres matèries. Durant un temps, el fum d'una xemeneia de fàbrica deixava unes volves negres que eren la desesperació de les dones del voltant, les quals no podien estendre la roba neta quan la fàbrica funcionava.

Sinònims de tofa tenim borrelló de neu i floc de neu, així, fent referència del contingut, ja que també podrien ser ambdós de llana, de cotó o de cabells.

A propòsit de flocs de neu, ja seria hora que deixéssim d'anomenar "copito de nieve" el goril·la albi del zoològic de Barcelona, únic exemplar del món, el qual fou pare d'una besonada que, dissortadament, no heretà el color blanc que ha fet famós el seu progenitor.

Hi ha, encara, una altra mena de blanor freda. És la que es produeix en refredar-se per sota dels zero graus el rou o rosada matinal de les herbes i les plantes. Llavors diem que ha glaçat, que ha gelat o que ha gebrat. Si

la glaçada és tardana, quan ja no s'esperava, malmet les plantes un xic crescudes i les flors i brots primaverals.

Gel i glaç són sinònims. En les contrades on el fred és molt viu sovint es fa una dura crosta de glaç a la superfície de l'aigua dels dipòsits, dels safareigs i dels reguerons, i no és estrany veure com els penjolls i regalims d'aigua s'han solidificat com estalactites. Se'n diuen caramells. Aquí també hi entra l'expressió en sentit figurat. Es pot tenir un cor de glaç, i glaçar-se-li a un la sang a les venes per una mala notícia. I es parla de rompre el gel quan hom inicia una conversa que ningú no gosava començar.

Quan a causa d'una tempesta el glaç cau violentament en forma de grans, s'anomena calamarsa, i si són de volum més gros, pedra. Si hi ha absència total de pluja, és pedregada seca. Sempre és de témer aquest fenomen, i ha passat a ser proverbial la frase fer més mal que una pedregada.

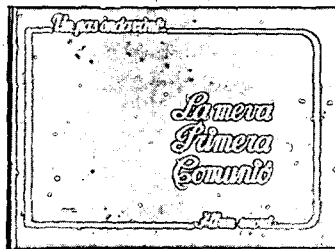
Perles ortogràfiques

El programa oficial de festa major de Les Santes, de Mataró, sempre és un model de bon gust i correcció. Felicito des d'aquí l'Ajuntament. En canvi, el programa comercial que edita una firma publicitària és farcit d'incorreccions en els anuncis catalans. Fa vergonya. Una mostra: Fincas X. Adm. de finques. Vos desitja una bona Festa Major. Volen dir: Finques X. Us desitja una bona Festa Major.

ALBERT PERA

Editorial Claret

Roger de Llúria, 5 - 08010 Barcelona - Tel.: (93) 301 08 87

NOVETATS

UN PAS ENDAVANT: LA MEVA PRIMERA COMUNIÓ (Album-record).

Text de Josep Codina i Farrés.
Il·lustració d'Assumpció Codina.

Els àlbums-record de la 1ª Comunió són un fet social inevitable. Ens donaríem per satisfets si almenys aportessin alguna cosa a l'infant, però són tan buits de contingut... Veient aquest problema, hem volgut oferir a les nostres comunitats cristianes un àlbum-record diferent que, tot i mantenir les característiques d'un regal (qualitat i bellesa, però a un preu certament moderat), tingui un contingut valuós: en 38 pàgines 1) fa repassar a l'infant allò que va ser el seu baptisme, 2) li recorda el contingut de l'Eucaristia que li hauran explicat a la catequesi ("Un pas endavant"), 3) li anuncia el pas següent que haurà de fer: la Confirmació, i 4) reserva unes pàgines a àlbum-record, presentant-les en coherència amb tot l'anterior.

Treballant conjuntament catequista i dibuixant (que és també catequista), han aconseguit el llibre lleuger d'expressió i ric de contingut que posem a les vostres mans.

Demaneu-los a la vostra llibreria, o a LLIBRERIA CLARET amb aquesta butlleta de comanda:

Us prego que m'envieu contra-reembossament (sense despeses) els llibres següents:

Nom Telèfon

Adreça

Població

LLIBRES

Descripció de l'església parroquial de Sarrià (1)

Després de la gran razzia que féu Al-Mansur l'estiu del 985 a la ciutat de Barcelona i les comarques més al sud, calgué emprendre la reconstrucció del país, i a més registrar i definir de nou els límits de les propietats. Això generà una gran quantitat de documents que han servit de base per apuntalar i celebrar els mil·lenaris de moltes poblacions i parròquies de tot el Principat. Sarrià a la zona més alta del Pla de Barcelona n'és un dels exemples més palesos. Però no tots els mil·lenaris han tingut la sort d'un treball d'investigació tan complet i ben fet com el de mossèn Martí Bonet. Aquest gros volum que comentem permet de refer tota la història de l'església parroquial de Sant Vicenç de Sarrià. I cal dir que és cosa llarga i complicada. D'entrada podem dir que Sarrià havia tingut un terme parroquial extensíssim: des de la Vall d'Hebron fins a Sant Pere Màrtir incloent-hi Sant Gervasi de Cassoles, les Corts i Pedralbes.

Ara fa mil anys existia una església a dalt d'un turonet enganxada a una torre defensiva i protegida per dues rieres: la Blanca i la de Magòria. Fou convertida en parròquia per atendre els pagesos de moltes masies, pels Comtes de Barcelona que n'exercieren en dret de patronat fins el 1046 en que passà a dependre del capítol catedralici confirmat per una butlla papal de Pasqual II l'any 1014. Poc després, el 1147 és consagrada l'església romànica pel bisbe Guillem de Torroja. Quan aquesta queda petita, se'n construí una de nova d'estil gòtic i s'enderrocaren les cases veïnes. Les obres duraren

setanta anys i el 1414 ja estava acabada. Aquell any hi havien 130 focs —famílies— i 75 masies disperses. Abans, però, el bisbe Ponç de Gualba havia permutat el dret de patronat de Sarrià per Sant Pere de Premià que ho era del monestir de clarisses de Pedralbes. L'abadessa Sibila de Caixans donà permís per continuar la nova església puix que "l'anterior era xica i amenaçava runa."

Fins al 1761 foren les abadeses les qui presentaren els rectors o vicaris perpetus. La desaparició d'aquest dret fou motivat perquè pel concordat de 1753 així ho manà i prou que s'hi resistiren les monges... En temps del rei Carles III, dos dels millors arquitectes barcelonins de finals del segle XVIII dissenyaren el nou temple, puix que l'anterior era insuficient i tan sols hi cabien un terç dels feligresos. El 1784 es posà la primera pedra. De nou calgué comprar cases que quedaren afectades i això dificultà les coses. Les obres foren lentes, doncs, i a més costa de reunir els diners per sufragar-les. El cas és que mai no s'acabaren i encara avui en dia no està construïda la segona torre-campanar.

Al interior del temple hi ha hagut sempre obres d'art entre les peces de culte. De l'època del gòtic destaca el famós retaule de Sant Vicenç de Jaume Huguet, actualment al Museu d'Art de Catalunya. Del barroc una peça procedent de l'antic convent de Santa Clara al barri de Ribera. Aquest retaule passa, com tota la comunitat benedictina, al Palau Reial i s'instal·là al Saló del Tinell el 1714. Després de la guerra 1936-39 les monges marxaren a Monistrol

de Montserrat i el retaule s'instal·là a la parròquia barcelonina de Sant Jaume. Però quan aquí s'hi posà el retaule gòtic de la catedral, el 1961, es trasllada a Sarrià. Moltes altres peces d'art, sobretot modern és troben actualment a l'església sarrianenca. De totes elles en trobareu bona informació en aquest volum que tant és un llibre d'art, com un d'història eclesiàstica i fins i tot una anàlisi sociològica. En citaré dos exemples. Analitzant el registre baptismal s'evidencia les modes en els noms de pila. Així al segle XIII i gran part del XIV el nom de fonts més freqüent al bisbat de Barcelona era Guillem. Un 30% dels noms masculins estaven sota aquesta advocació, i per això no és estrany que dos rectors de Sarrià d'aquells segles se'n diguessin: Un altre fet anecdòtic: el preu de la carn era més barat a Sarrià que a Barcelona, i això que Sarrià era lloc d'estíueig...

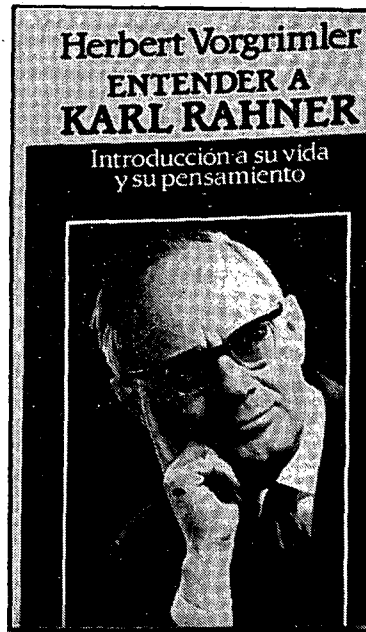
FERRAN CAMPS

(1) "Sant Vicenç de Sarrià. 1.000 anys d'història". Catàleg monumental de l'arquebisbat de Barcelona, volum VII. A cura de Josep M. Martí Bonet. Arxiu diocesà de Barcelona-Akribos Edicions. Barcelona 1987.

La vida i el pensament de Karl Rahner (1)

Karl Rahner ha imprès una marca indeleble en el cristianisme i la teologia del nostre temps. Moltes de les coses que avui es discuteixen entre els cristians i es pensen en l'Església es remunten, directament o indirectament, a les seves iniciatives i suggeriments. I, en canvi, són molts els que troben difícil l'accés al seu pensament i al seu llenguatge, malgrat sentir-se poderosament atrets per la irradiació espiritual de la seva persona. Per a ells ha escrit Herbert Vorgrimler aquest llibre de butxaca. En la seva condició d'amic íntim i de deixeble de primera hora, sap mostrar al lector, amb senzilles paraules, les preocupacions fonamentals tant les vitals, com les conceptuals de Karl Rahner. Ambdues estan venen en ell estretament relacionades. Alguns extractes de les seves cartes a Vorgrimler fan possible una trobada molt personal amb aquell gran teòleg. Els documents aquí adduïts són un testimoni dels seus conflictes, dels seus treballs en pro del concili i de la seva confiança increbantable en el futur del cristianisme.

Herbert Vorgrimler va néixer l'any 1929, a Friburg de Brisgovia. L'any 1968 fou nomenat professor de dogmàtica de la Facultat de Lucerna. L'any 1972 succeí a Karl Rah-

ner com a professor de dogmàtica i d'història dels dogmes, a la Universitat de Münster. Editorial Herder ha publicat de H. Vorgrimler (amb K. Rahner), "Diccionari teològic" 1970 "El cristià davant la mort" (1981) i "Doctrina teològica de Déu" (1987).

HERBERT VORGRIMLER

Entender a Karl Rahner. Introducción a su vida y su pensamiento. Versió castellana de Marciano Villanueva Salas. 1988 - Editorial Herder - Barcelona.

A cada llar cristiana Catalunya Cristiana A cada llar cristiana

La formació i la informació religioses, serioses i autèntiques, són imprescindibles per viure el cristianisme dins de la societat moderna.

Aquesta és la missió de la Premsa Catòlica. Aquesta és la missió de Catalunya Cristiana

¡COL-LABOREU VÓS TAMBÉ EN LA GRAN TASCA D'APOSTOLAT DE LA PREMSA!

Ben segur que coneixeu persones que els seria interessant i beneficiosa la lectura del setmanari. Ompliu les butlletes amb els seus noms i adreces i envieu-nos-les. Nosaltres els donarem a conèixer Catalunya Cristiana i vós haureu fet un veritable servei d'apostolat.

Nom	Nom	Nom	Nom	Nom
adreça	adreça	adreça	adreça	adreça
.....tel	tel	tel	tel	tel
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....
català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐	català ☐ castellà ☐

Encara podeu fer més:

A aquell amic vostre que té interès per Catalunya Cristiana, doneu-li a omplir la següent butlleta de subscripció. Envieu-nos-la.

Catalunya Cristiana Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom Domicili.....nº.....Població.....D.P.....

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 4.680.- Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat ☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc.....Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa Agència Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc.....Data.....

MODA

Sati, Teixits Industrials triomfa a França

La firma Sati de Teixits Industrials, cità dies enrera a Perpinyà alguns periodistes espanyols per assistir a la inauguració de la seva nova empresa comercial a França que, sota el nom de Sati-França S.A.R.L. s'ha constituït recentment.

Aquesta empresa de llarga tradició comercial a Espanya, considerà després d'uns viatges d'estudi i prospecció que era urgent i necessari comptar amb una seu comercial en el país veí, a causa de les excel·lents relacions comercials que tenien des de feia bastant temps.

Dos temes d'actualitat

Tots els presents a l'acte vam poder admirar l'àmplia exposició de teixits amb les noves tendències de color i textures per a la decoració de la llar que la nova seu comercial ofereix amb caràcter permanent als seus clients francesos, havent estat gratament acollits. Després d'aquesta fase inicial de vendes dins del territori francès, també entra en els plans de l'empresa vendre teixits per a veles de vaixell i teixits per a filtre, dels quals aquesta firma són grans especialistes.

Després de la visita oficial a Sati-França, els seus directius juntament amb els periodistes invitats, compartiren un amigable dinar que tancà aquesta entranyable reunió a terres franceses.

Neix una creadora de moda: Lucía Bosé

La gran actriu Lucía Bosé ens ha sorprès amb una nova faceta, ja que la presentació de la seva col·lecció primavera-estiu '88 de peces de punt, ens

ha demostrat la sensibilitat exquisida d'unes formes a través de qualitats i colors molt escollits i delicadament seleccionats.

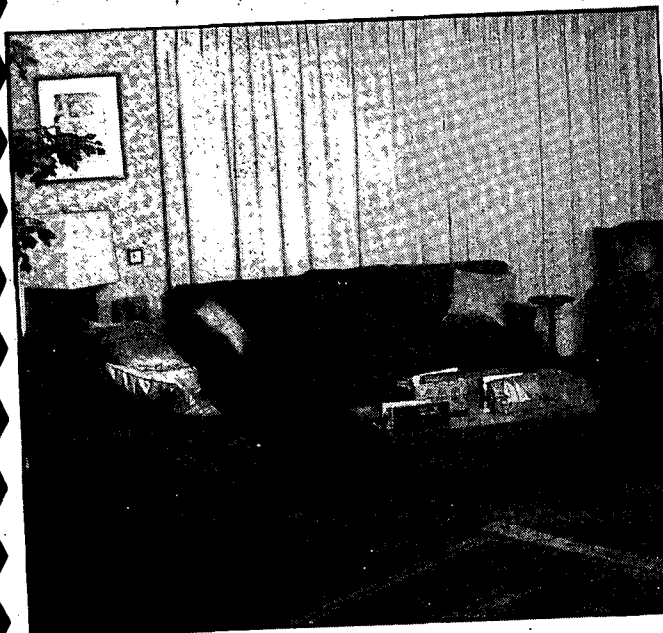
La col·lecció dedicada al punt, es basa principalment en la peça femenina, a base de punts treballats i en la uniformitat dels tons. Gammes molt acurades en la seva elaboració, partint d'una funcionalitat bàsica com són els jerseis, faldilles, corsos i pantalons, curts o llargs. Molt punt llistat que combina sempre dos tons con-

trastats i que remata amb greques en baixos i punys. Gran presència del punt llis o americà, seguint dins la tònica dels pastels amb lleugers tocs de negre.

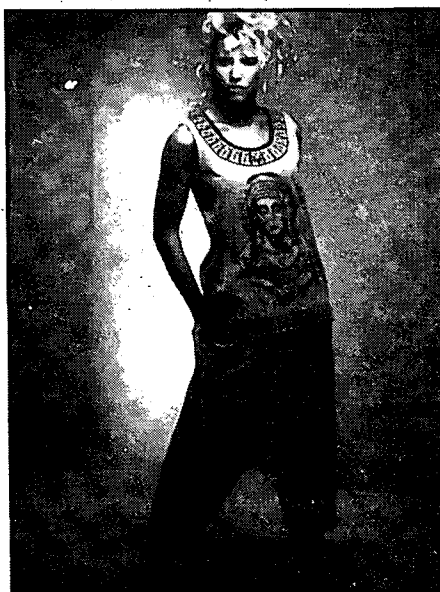
Bònica i molt femenina la col·lecció bany composta de vestits de bany de teixit Lycra i d'acoblament en teixit de cotó. Grans escots i presència de cinturons amb grans tanques.

Matèries basades principalment en el punt de cotó cent per cent merceritzat i en la Lycra. Colors sempre molt suaus i tons pastel amb lleugers tocs de gris, marró i negre.

MARIA JOSE EJARQUE

Meravellós aspecte d'interiorisme, en el qual l'estampat de la tapisseria, contrasta amb el fons llis de les cortines sobre la vitrina. Les parets també han estat entapissades en un to llis buscant coordinació.

Lucía Bosé. Ha creat aquest conjunt completament realitzat en punt, amb motius estampats.

Grans ratlles bicolor per aquest conjunt de jaqueta curta i pantalon amb plecs, que ha estat dissenyat per Lucía Bosé.

COSTUMS I TRADICIONS

Les tres marededéus germanes

ESTEVE BUSQUETS i MOLAS

Mossèn Bonaventura Ribera va escriure: "La Mare de Déu de La Quart, de Queralt i de Corbera són germanes". És clar que totes les marededéus ho són de germanes, però aquestes tres bergadanes ho semblen més. Per això i prenent peu de l'asseveració d'aquell sacerdot, un altre, il·lustre poeta, mossèn Climent Forner, de la seva rectoria de Navàs estant, va dedicar un bell madrigal a les tres germanes de les quals es confessa enamorat.

Diu que "viuen oblidades en tocoms de virginals silencis" i "els seus noms fan perfum aspriu de flors boscanes". De la de Queralt potser no es pugui dir que sigui oblidada, car els bergadans i d'altres devots la van a veure sovint. El que passa és que Climent Forner l'estima tant que la voldria veure sempre molt acompanyada.

És la gran de les tres germanes: "La gran es lleva de matí com cap/ sense que els ulls li facin pampallugues,/ guareix de mal de cor i de berrugues/ amb una herbeta que sols ella sap".

Un Virolai escrit pels sots-diaca bergadà, Pere Tuyet i Casafont afusellat a Santander la nit del 15 de gener del 1937, confirma aital facultat: "Per cada nafra i per cada ferida/ Vós coneixeu l'ungüent cordial". Nafres i ferides del cos i de l'ànima. És una imatge trobada, com tantes, per un bou i una pastoreta. Uns goigs diuen "sempre un clergue us fa de patge i ell guarneix el vostre altar". I quin patge el d'ara! Mossèn Ballarín, el més lúcid, pul-

quèrrim i afortunat glossador de la vida de Maria. Les seves proses són com puntes al coixí i en llegir-les, sembla com si oïssiu la remor dels boxets amorosament moguts pels seus dits.

La imatge sosté l'Infant damunt el genoll esquerre i a la dreta hi duu una oreneta. Amb el peu trepitja un animalet que figura l'heretgia. Jesús, amb un llibre damunt el pit i amb la mà beneeix.

"És tan cor-robadora la segona (tornem al madrigal) que fins percaça els orenells al vol,/ amb el seu clar somriure ofusca el sol./ Duu tota l'estel·lada per corona". És la de La Quart, encimbellada, trobada igualment per un bou. L'Infant duu un llibre obert que el proclama: "Jesus Christus Filius Dei".

La de Corbera, de la parròquia de Sant Vicenç d'Espinalvet és la més petita. El poeta ens diu que "encar no fa pits/ i dreta i tot és de molt poca alçària,/ viu entre corbs i cura de sordària/ amb una flor que porta al cap dels dits".

Els bergadans i els del Bages, com el mateix mossèn Forner, les estimen totes tres en una sola: "Per alta, bruna o tosca cadascuna/ d'aquestes tres germanes m'encisà./ Jo no sabria pas quina triar./ En totes tres n'estimo només una".

Certament. Sigui quina sigui l'advocació amb què és venerada la Mare de Déu a cada indret —i al llarg d'aquest Any Marià en glossem moltes—, només n'estimem una: L'Afortunada. La més Afortunada de les dones del món.

CUINA

Espàrrecs farcits

1 llauna de 1/2 kg. d'espàrrecs grossos	2 tomàquets
1 o 2 enciams de fulles grosses	150 gr. llagostins
25 gr. moixarons (o xampinyons)	100 gr. pernil Terol
3 ous	1 copeta de conyac
Una mica de llet	2 cebes
Una mica d'api	1 pastanaga
	1 gra d'all

Ratlleu una ceba molt fina i poseu-la a coure amb una mica d'oli. Quan estigui una mica rossa tireu-hi els bolets remullats. Prèviament, els llagostins pelats i el pernil tallat a trossets petits, deixeu coure un moment, afegiu el conyac i dues cullerades de farina després 1/4 de litre escas de llet, després poseu-lo en un plat perquè es refredi.

Poseu les fulles grans de l'enciam, en aigua calenta i sal, només un minut, després col·loqueu-les amb compte sobre un drap.

Si les fulles són grosses amb una n'hi ha prou, si són més petites poseu-n'hi dues. En el centre poseu mig espàrrec gros, obert de dalt a baix, en el centre poseu una cullerada de la massa que s'ha preparat i envolqueu-lo completament amb l'enciam, que quedi com un paquet. Passeu-lo per farina i ou batut i fregiu-los amb oli, fins que estiguin rossos. Poseu-los en la plata de servir i cobriu-los amb salsa espanyola.

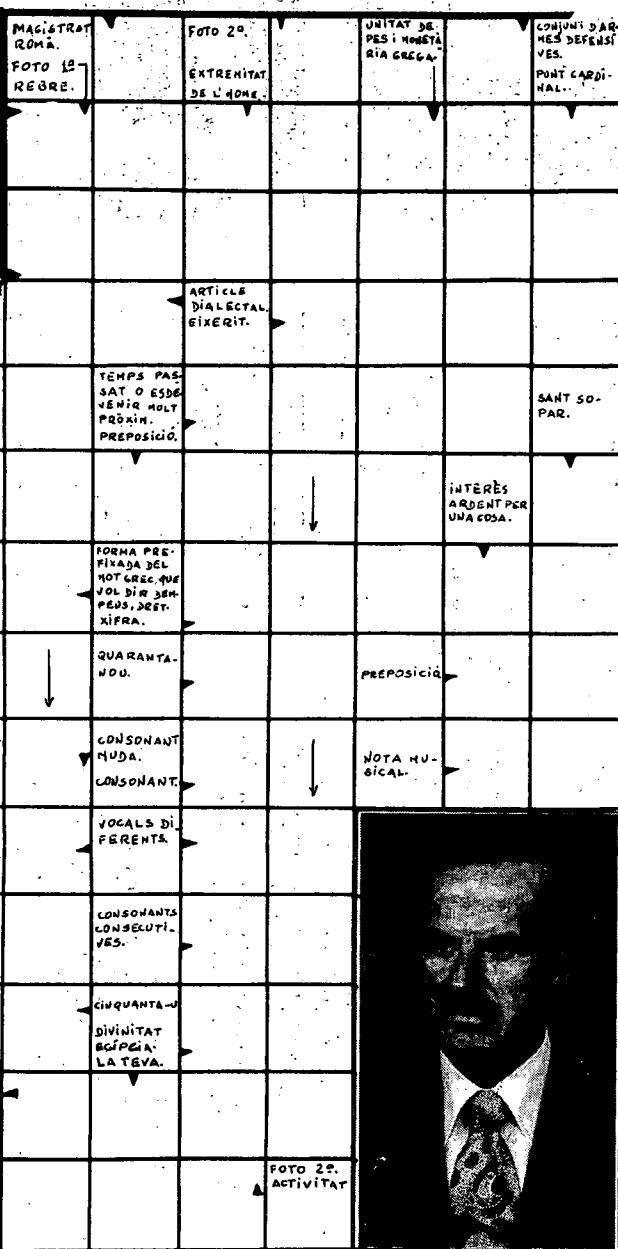
SALSA ESPANYOLA: En una paella amb una mica de llard fregiu 1 ceba, 1 pastanaga, 1 gra d'all i una mica d'api tot picat finíssim, quan estigui daurat afegiu els tomàquets ratllats, després afegiu-li 1 cullerada de farina, remeneu-ho, tot seguit un raget de xerès i 1/4 de litre de brou, tireu la sal i el pebre, deixeu-lo coure durant 5 minuts i passeu-lo per un colador de tela metàl·lica, afegiu un rovell d'ou, remenant amb força i tireu-ho sobre els paquets d'enciam. Si és necessari pot escalfar-se al forn.

MARIA GLORIA MONTAÑOLA

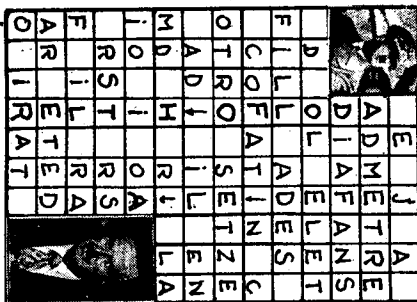
ROVIRA BELLOSO
I
JAUME LORÉS

JORNADES DE PASTORAL RURAL
Begues, 13, 14 i 15 juny. Tel. (93) 891 02 65

Per ENRIC GRAUPERA

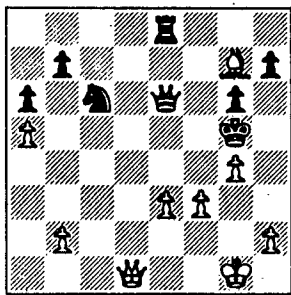
— SOLUCIÓ

Per JAUME MORA

Blanques juguen i guanyen

Torre de menys i xarxa de mat. Sona a lluita de gladiadors al circ.

Solució al diagrama 220

1 Tel-d1 a6×b5, 2 Ad3-e4+
i guanyen.

Per SNOP

PENSA SEMPRE QUE...

DURES

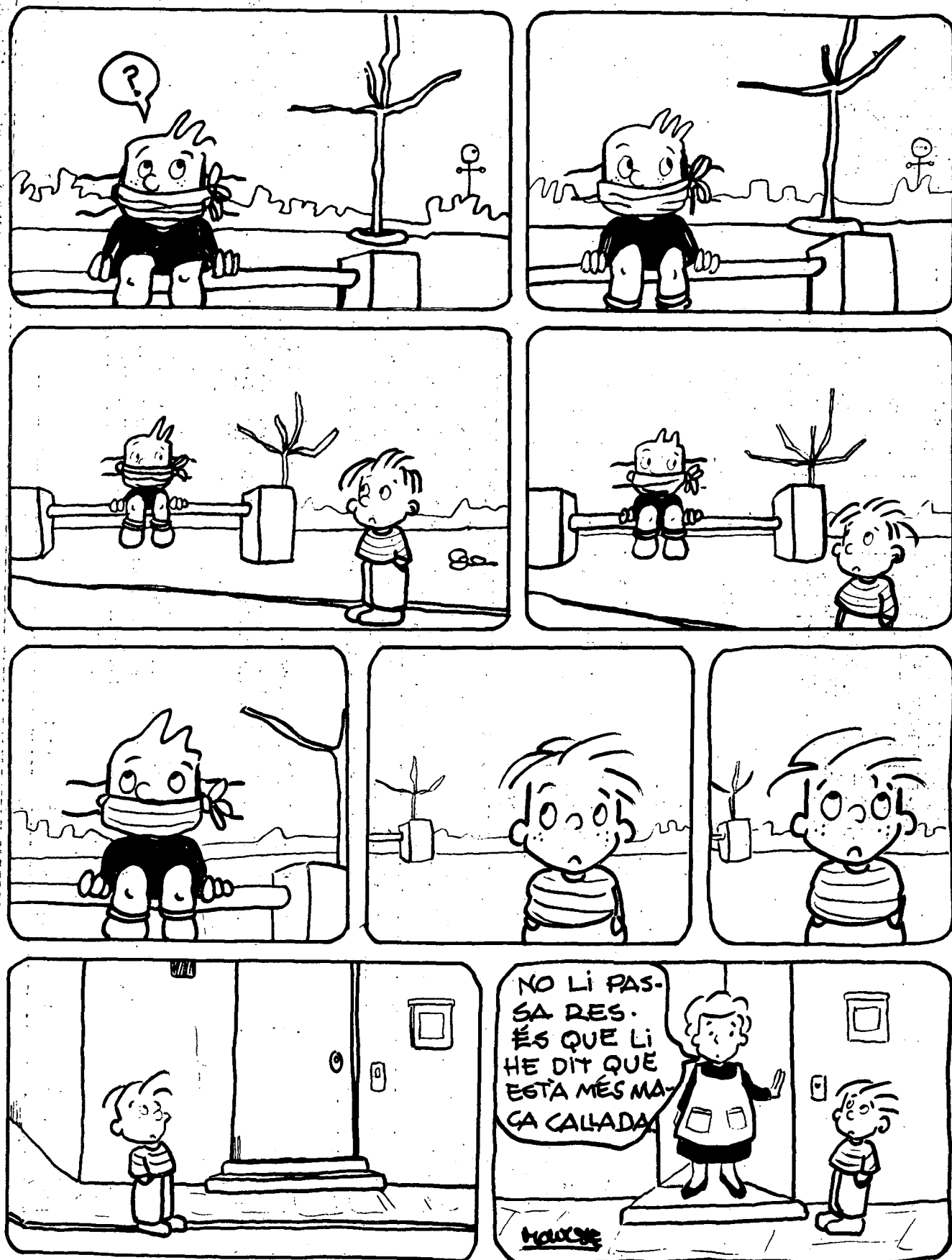
Solució al 450

HO TE ELLA

HO (T) TE EL (NOTA) LA

FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•FUTBOL•

28.

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

Nº 405

Històries d'Eixerits

Parlar amb els amics

Un amic meu té un gos molt ferm. L'altra dia vaig anar a casa seva. El gos ens seguia a tot arreu: pujava, baixava, corria, s'aturava i jeia pànteixant sense deixar de mirar-nos. "Només li falta parlar", deia el meu amic.

Després he pensat que poder parlar, i expressar així els nostres pensaments i els nostres sentiments, és realment quelcom molt important.

Hi ha dies que amb la colla dels meus amics juguem fins a quedar extenuats; i hi ha dies que parlem i parlem durant molta estona. Encara ara no sé què és allò que més m'agrada. Les dues coses, segur. Però, parlar amb els amics és fantàstic, oi?

Un dia, mossèn Josep digué que resar és parlar amb Déu, amb Jesucrist, amb la Mare de Déu i amb els sants. Resar, doncs, és també parlar amb els amics. M'agrada això.

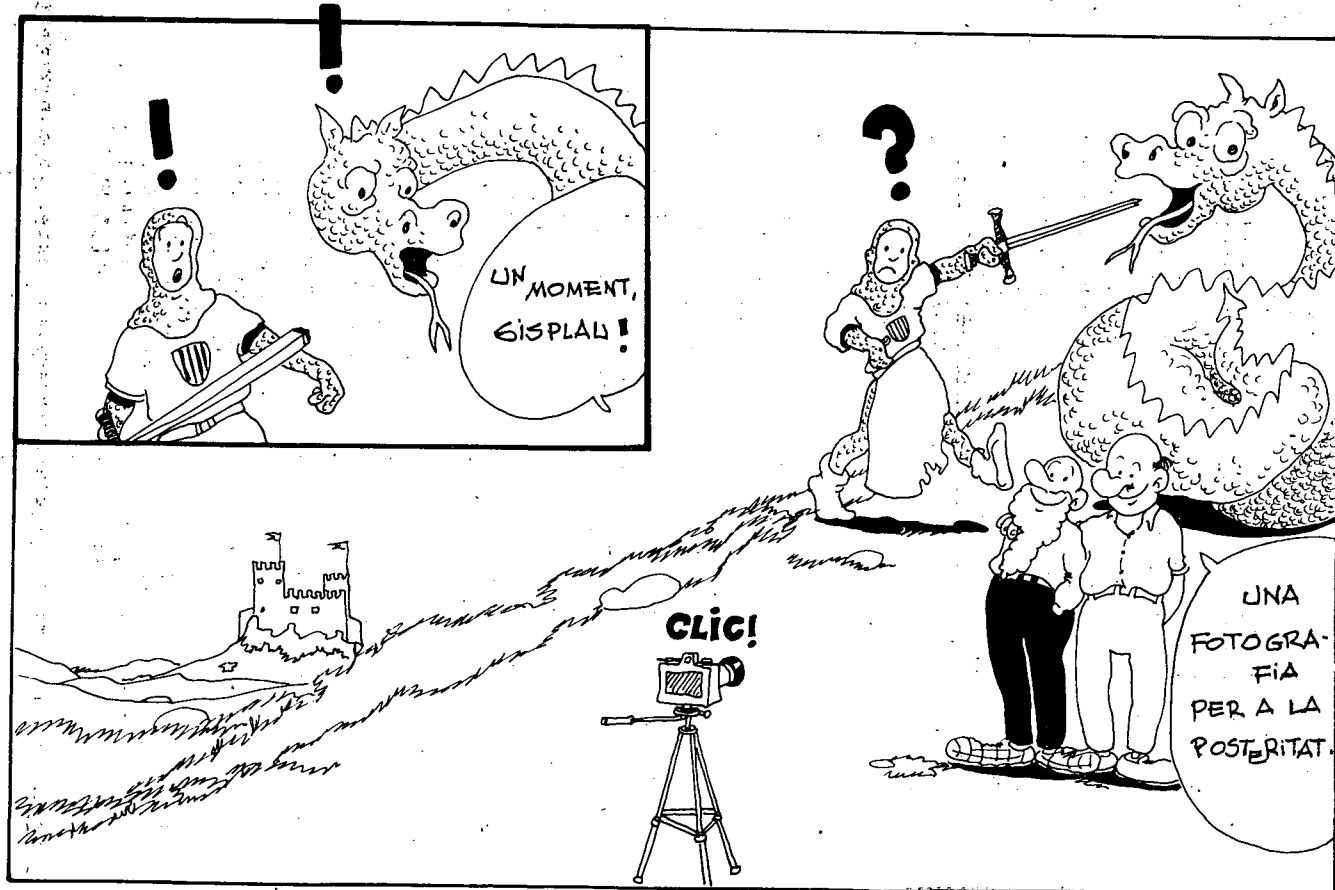
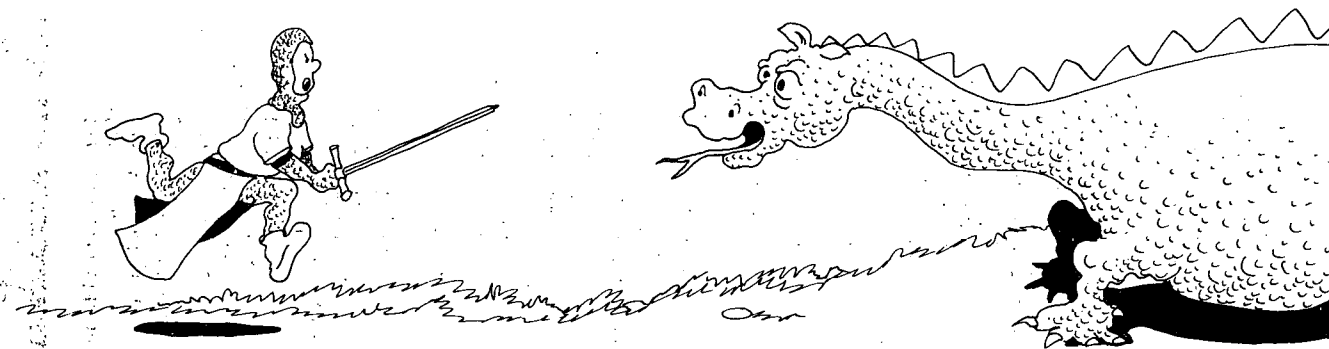
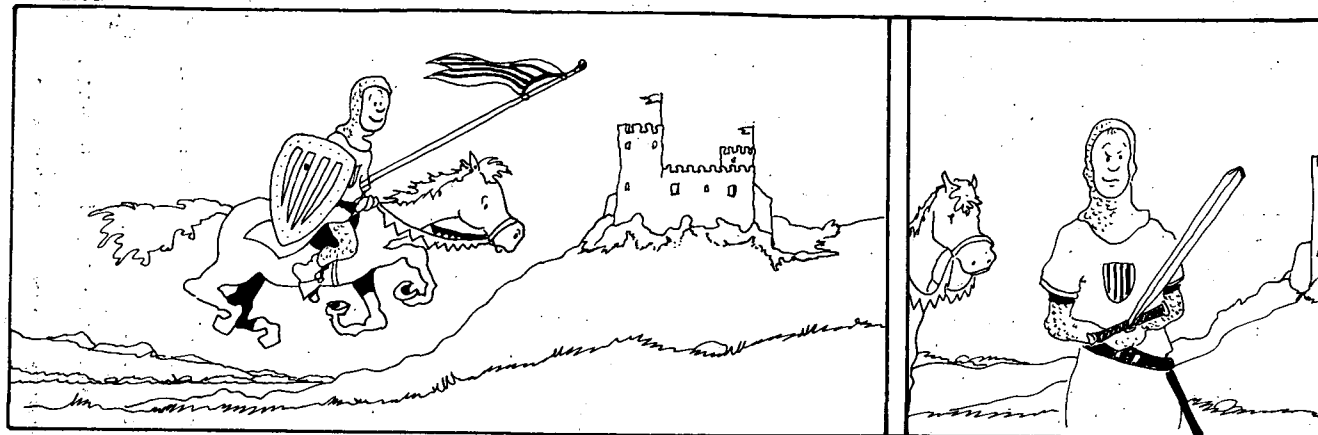
Amb la colla xerrem de tot i força. De vegades descarilem, però no gaire. Sovint ens fem un panxó de riure. I també moltes vegades parlem de coses nostres, d'allò que ens passa, de petits problemes. Sovint ens fem una mica de garbuix i no sabem com sortir-nos-en. (Diem, això ho hem de preguntar.)

Però, només poder-ho explicar a un amic i parlar-ne, ja és molt, oi?

L'Eixerit

EN BADOSA I EN BASORA

Jesús ens parla

Busquem l'evangeli del diumenge: Evangeli segons Sant Marc, capítol 16, versets del 15 al 20 (Mc 16:15-20).

Reflexionem: 1. La celebració de l'Ascensió es fonamenta en els relats evangèlics, eminentment catequètics, amb què els evangelistes ens donen a conèixer la plena glorificació de Jesús; "fou endut al cel i s'assegué a la dreta de Déu", és una manera de reconèixer Jesucrist com a Senyor.

2. Jesús confia als Apòstols el donar a tota la Humanitat la Bona Notícia de la Salvació, tot proclamant la victòria de Jesucrist en la seva resurrecció. Els qui creuran en ell i s'uniran a la seva salvació pel baptisme seran salvats, alliberats dels seus pecats i de la mort.

3. Els qui creuran i seguiran Jesucrist amb amor i fidelitat faran sobretot, el gran miracle de vèncer l'egoisme, l'ambició, l'odi, i tindran la fortalesa necessària per encarar-se amb la maldat del món.

El mossèn

DIUMENGE - 15

11.00 Signes del temps.
11.30 Matinal a TV3:
13.00 Esports.
14.30 Gol a gol.
15.00 Telenotícies.
15.30 Batman.
15.55 Les aventures de Sherlock Holmes: "El club dels pel-rojos" (dual).
16.50 Tarda de...
"Sol contra Roma".
18.30 Esports.
20.00 Gol a gol.
20.30 Telenotícies.
21.00 30 Minuts.
21.30 A cor obert:

Contingut del programa "SIGNES DELS TEMPS"**Maig**

15.- Jornada Mundial de les comunicacions socials. Reportatge dels Mitjans i l'Església partint de la nostra realitat, amb experiències concretes, i de l'Església a Roma.
22.- Informatiu. L'Aplec de l'Esperit. L'assignació tributària i notícies de casa.

Nota: L'hora d'emissió habitual és entre 3/4 d'onze del matí dels diumenges fins a 1/4 de dotze. Amb tot, algun dia, pot avançar-se un xic.

DILLUNS - 16

12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3 segona vegada:
"Gol a gol".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 30.
16.20 Gent del barri (dual).
17.10 Universitat oberta:
17.35 Dibuixos animats:
18.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew:
18.45 Bugs Bunny i companyia.
19.15 Judes Xanguet i les maniquins:
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 L'equalitzador:
22.15 Teatre:
"Amb la mosca al nas".

23.50 Telenotícies.
00.05 Ai, Smith i Jones - 6.

DIMARTS - 17

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
"30 minuts" "Informatiu cinema".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 31.
16.20 Gent del barri (dual).
17.10 Universitat oberta:
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Exploració i aventura:
18.30 Oh! Bongònia.
19.15 Doctor Who:
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Àngel Casas Show.
23.05 Perry Mason:
"El cas del tapís abrasat" (dual).

DIMECRES - 18

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
"Crònica 3".
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 32.
16.20 Gent del barri (dual).
17.20 Universitat oberta:
17.45 Dibuixos animats.
18.00 Cinc i acció.
19.15 Filiprim.
20.00 Futbol:
"Bayer Leverkusen/RCD Espanyol".
21.05 Lotto 6/49.
21.10 Futbol.
22.15 Telenotícies.
22.45 Bona cuina.
22.50 Informatiu cinema.
23.30 Motor a fons.
00.00 Telenotícies.

DIJOUS - 19

12.10 Servei d'informació agrària.
12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
14.00 Mag-Magazine.

15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 33.
16.20 Gent del barri.
17.10 Universitat oberta:
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew:
18.45 Bugs Bunny i companyia.
19.15 Doctor Who:
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.15 Bona cuina.
21.25 Blanc o negre.
23.00 A tot esport.
00.05 Telenotícies.

DIVENDRES - 20

12.30 Universitat oberta:
13.00 TV3, segona vegada:
14.00 Mag-Magazine.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Guerra de sexes - 34.
16.20 Gent del barri.
17.10 Universitat oberta:
17.35 Dibuixos animats.
18.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew:
18.45 Bugs Bunny i companyia.
(dual).
19.15 Doctor Who:
19.45 Filiprim.
20.30 Telenotícies.
21.00 Filiprim.
21.25 Bona cuina.
21.30 Les eleccions 88 a debat.
23.00 Ràdio Cincinnati:
23.30 Telenotícies.
23.45 Cinema de mitjanit:
"La mort de Mario Ricci".

DISSABTE - 21

10.30 Sardanes.
11.00 Universitat oberta - (Rep.).
13.00 Cinc i acció - (Rep.).
14.15 Oh! Bongònia.
15.00 Telenotícies.
15.30 Bona cuina.
15.35 Els Barrufets.
16.00 Esports.
17.30 Identitats:
18.30 El joc del dissabte:
20.00 Vida salvatge:
20.30 Telenotícies.
21.05 Lotto 6/49.
21.10 Bona cuina.
21.20 Magnum:
22.05 Pel·lícula:
"McQade, el llop solitari".
00.05 El món del cinema.

DIUMENGE - 15

3.35 Música gòlfa.
4.35 El fugitiu.
5.25 Llarg-metratge: "Desengaño"
6.55 Documental.
7.20 Llarg-metratge:
9.00 Informe setmanal.
10.00 El dia del Senyor - Santa Missa.
11.00 48 hores.
11.05 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 Dones del món.
13.25 La màscara negra.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Els petits picapedra.
16.05 Estrenes TV:
17.50 Dibuixos animats.
18.00 Si ho sé no vinc.
19.00 La clínica de la Selva Negra:
20.00 A vista d'ocell.
20.30 48 hores.
21.00 A portada.
21.35 La vida segueix.
22.45 Diumenge cinema:
00.25 48 hores.

DILLUNS - 16

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 121.
11.50 Dinastia - 43.
13.00 Benet i Cecili.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Corrupció a Miami:
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç Telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 La caixa màgica.
19.00 A mitja tarda.
19.30 De pel·lícula.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 El preu just.
22.45 Alfred Hitchcock, presenta
23.15 Documents TV.
00.15 Telediari - 3.
00.35 Telesport.

DIMARTS - 17

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 122.
11.50 Dinastia - 44.
13.00 Les aventures de Gulliver.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.

15.35 Corrupció a Miami:
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 Heidi.
19.00 La nau terra.
19.30 Entre línies.
20.00 Les noies d'or.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Viatge amb nosaltres.
22.25 Sessió de nit:
00.45 Telediari - 3.
01.05 Telesport.
01.20 Testimoni.

DIMECRES - 18

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 123.
11.50 Dinastia - 45.
13.00 Erase una vez... l'home.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Corrupció a Miami:
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 El petit vampir - 3.
19.00 A tope.
20.00 De 9 a 5.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Estimat piruli.
22.25 Cançó trista de Hill Street:
23.25 Viure cada dia.
00.25 Telediari - 3.
00.45 Telesport.

DIJOUS - 19

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 L'imperdonable - 124.
11.50 Dinastia - 46.
13.00 Johnny Quest.
13.30 3 x 4.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Corrupció a Miami.
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 Els mons de Yupi.
18.30 Musiquíssims.
19.00 Crònica jove.
19.25 Amb les mans a la massa.
19.55 Parlant clar.
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.15 Llum de lluna.
22.15 Dret a discrepar.
23.45 A mitja veu.
00.15 Telediari - 3.
00.35 Telesport.

DIVENDRES - 20

8.00 Bon dia.
9.00 Al matí.
10.00 Quatre homes per a Eva - 1.
11.50 Dinastia - 47.
13.00 Els ossos Berenstain.
13.30 3 x 4.
14.30 Connexió amb Sant Cugat.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Corrupció a Miami.
16.30 Tal qual.
18.00 Avanç telediari.
18.05 La llanterna màgica.
19.30 Diccionari de la salut.
20.00 Mash:
20.30 Telediari - 2.
21.00 El temps.
21.25 Cara a Cara.
22.30 Divendres cinema:
"La decisió de Sophie".
01.15 Telediari - 3.
01.35 Telesport.

DISSABTE - 21

1.50 El gos vert.
2.50 McMillan i la seva esposa:
"Enterrado vivo".
4.25 Llarg-metratge:
"Colette y Bruno".
5.45 Documents TV.
6.45 Documental.
7.35 Llarg-metratge:
"En persona".
9.00 A tope.
10.00 Diccionari de la salut.
10.30 El mag d'oz.
10.55 48 hores.
11.00 La bola de cristall.
12.15 Nova gent.
13.15 Loteria.
13.30 L'altra mirada.
14.30 48 hores.
15.30 El temps.
15.35 Isidoró.
16.05 Primera Sessió:
"Hoguera de odios".
18.00 Les aventures de Teddy Ruxpin.
18.30 Joc de nens.
19.00 Número 1.
19.35 La llei dels àngels - 3.
20.30 48 hores.
21.05 Informe setmanal.
22.20 Dissabte nit.
23.25 En ales de les àguiles - 2.
01.00 48 hores.
01.05 Filmoteca TV:

DIUMENGE - 15

9.30 Santa Missa.
10.30 Objectiu 92.
12.00 Estudi Estadi.
14.50 L'informatiu cap de setmana.
15.00 Estudi Estadi.
18.00 Sessió de tarda:
"Un dia de placer".
19.40 Camí de Seul.
20.00 A l'est del Besòs.
20.30 L'informatiu cap de setmana.
21.00 Debat 2.
22.30 Estudi Estadi.
00.35 Molt personal.

DILLUNS - 16

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.03 Directe al dos.
13.35 Espais electoral.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 28.
15.30 Descobertes sota l'aigua.
16.30 Te o café.
17.30 Bon office.
18.00 Concurs de la tarda.
18.30 Avanç de l'informatiu vespre.
18.33 Avec plaisir.
19.00 Picapuça.
19.30 Espais electorals.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Panorama.
21.00 El Mirador.
21.20 Cinema club:
23.05 Últimes preguntes.
23.35 Jazz entre amics.

DIMARTS - 17

13.00 Avanç de l'informatiu migdia.
13.03 Directe al dos.
13.35 Espais electorals.
14.00 Teledues.
14.30 L'informatiu migdia.
15.00 Bellesa i poder - 29.
15.30 Sucre moreno.

COMENTARIS TV**Reflexió sobre la publicitat - II**

De nou presentem més Normes bàsiques d'admissió de publicitat a RTVE. Aquest no és el darrer article: n'hi haurà més. Penso que amb aquest seguit de dades es pot fer, a casa, en família, una acurada anàlisi dels anuncis que respecten les normes i aquells altres que no les respecten. Crec que és un bon exercici.

Norma 16

No seran admesos els anuncis en què es discrimini la persona humana pel fet de reduir-la a un paper de submissió, de passivitat o d'inferioritat respecte a l'altre sexe, a mer objecte eròtic o a qualsevol situació degradant per a la condició humana.

Norma 17

Els anuncis en què es presentin vehicles de motor no oferiran en l'argumentació verbal, en els elements sonors o en les imatges cap incitació a la velocitat excessiva, a la conducció temerària, a situacions de perill o a qualsevol altre circumstància que suposi una infracció del Codi de la Circulació.

Norma 18

La publicitat de productes relacionats amb la higiene, la salut o la bellesa, a més a més de complir allò preceptuat per aquestes normes, estarà subjecte a l'aprovació prèvia dels organismes competents del Ministeri de Sanitat i Consum.

Norma 23

Els anuncis adreçats als nens hauran d'inspirar l'acció creadora, despertar i fomentar sentiments estètics i de sociabilitat i, així mateix, interessar el nen en el món que l'envolta.

Els anuncis no podran en cap cas inspirar als nens actituds injustes, insolidàries o antipedagògiques.

Norma 24

Els anuncis no contindran afirmacions o imatges que puguin resultar nocives per al nen, mentalment, moral o físic, o que puguin abusar de la seva ingenuïtat i de la seva manca d'experiència. En cap cas no podran incitar-lo a la violència, ni presentar-lo en situacions perilloses o que puguin incitar a la imprudència.

Norma 25

Ni el text ni la imatge d'un anunci no han d'efectuar apel·lacions directes al nen a fi que compri o que demani als seus pares o a altres persones que comprin el producte anunciat.

IGNASI BOFARULL

T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) tel. 200 13 39

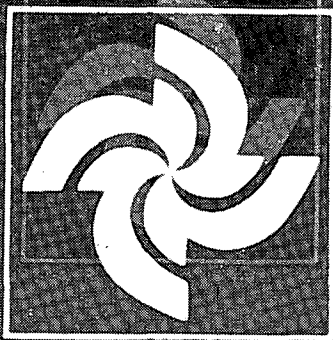

ROCA

vers el futur.

CALEFACCIÓN

AIRE CONDICIONAT

SANITARI

Calefacció:

Calderes de ferro fos, calderes murals i calderes de xapa, de gas, gas-oil, llenya, carbó, electricitat, bombes de calor, captador d'energia solar, radiadors de ferro fos i de xapa d'acer, cremadors i complements per a instal·lacions.

Aire condicionat:

Aparells de finestra, consoles, aparells autònoms, bombes de calor i equips centralitzats.

Sanitari:

Banyeres de fosa i de xapa d'acer esmaltades, porcellana sanitària, aixetes, aigüeres d'acer inoxidable i gres, complements per a la cambra de bany.

COMPANYIA ROCA-RADIADORS, S.A.

Avd. Diagonal, 513 • 08029 BARCELONA Tel. 322 40 51 télex 52832 CRRCE E - 52032 CRRCE E